

Giới thiệu Tấn Công Ngược Thành Phi

Truyện Tấn Công Ngược Thành Phi của tác giả Minh Tiêu Nguyệt là câu chuyện nữ chính trùng sinh rạch đầu thanh mai trúc mã cung đình hầu tước.

Trang Như Mộng là đại tiểu thư của trang phủ có xinh đẹp lẫn tài năng, nàng cùng với hân là thanh mai trúc mã cứ nghĩ chuyện tình yêu đẹp này sẽ có hồi kết thúc mỹ mãn nhưng đó chỉ là âm mưu, hân hại cả gia đình nàng.

Khiến nàng phải chết, nàng hận hân cũng thề với lòng có cơ hội sống lại lần nữa quyết tâm sẽ trả thù hân.

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thịt béo người người cắn

Mưa to tí tách rơi xuống rả rích, nước mưa đục ngầu lẫn vào nhau khiến cho sắc trời càng thêm âm đạm. Đột nhiên một tia chớp xẹt qua phía chân trời, ngay cả con mèo đen nằm ở trong góc tường tránh mưa cũng không khỏi kêu lên một tiếng rồi sau đó nghiêng đầu chạy mất.

Kỳ quái là vào cái thời tiết này ở dưới chợ bán thức ăn lại tụ tập rất nhiều người, chỉ thấy một người phụ nhân trẻ tuổi búi tóc tán loạn nhưng không hề quan tâm đến mà gồng chạy về phía giữa đám người đang tụ tập. Mọi người thấy vị phụ nhân ở trước mắt này mặc dù tơ lụa trên người xa xỉ, nhưng trên quần lụa lại dính đầy vết máu, nước bùn lộn tuộm trên trán còn có một vết sẹo dữ tợn ngay tức khắc liền hứng thú.

Ánh mắt mọi người dò xét vị phụ nhân rốt cuộc cũng đã chen vào được, vừa giương mắt lên cũng chỉ nhìn thấy có người vung đại đao, ngay sau đó trên không trung văng đầy màu đỏ ngầu.

“Không! ! !” Phụ nhân kêu lên một tiếng thê lương rồi sau đó cả người té xuống. Trước khi hôn mê, nàng nghe loáng thoáng tiếng bàn tán của người chung quanh. . . . .

“Nghe nói gì chưa? Lần này, người tố cáo Trang phủ với Hoàng thượng chính là Vương phủ ---- thân thích của Trang phủ đấy!”

“Chuyện này ta sớm đã biết, không phải Vương lão gia vì vậy mà trực tiếp thăng quan lên hai phẩm là quan lớn sao.”

“Nhắc tới Vương lão gia kia cũng thật là độc ác, thân thích của mình cũng xuống tay được.”

“Người thì biết cái gì, cái này gọi là vô độc bất trượng phu*. Ta có thân thích làm người hầu cho cô gia ở trong Trang phủ vương lão gia, cô gia này mới là người ngoan độc, vì sợ mình bị liên lụy nên đã hù Trang tiểu thư rồi. . . . .”

(*Vô độc bất trượng phu: không có lòng dạ hung ác không phải là trượng phu).

“Xuy ~ nếu ta kể, Trang phủ này phú quý như thế đã sớm làm mất Đường Kim Thánh Thượng e ngại rồi.”

“Đúng vậy, cục thịt béo này thật sự là ai ai cũng muốn cắn một cái. . . . .”

“Làm cái gì, làm cái gì, người nào nông cuồng ở đây bàn tán chuyện chính sự, có phải không muốn sống nữa hay không. . . . .”

Dần dần cái gì Trang Như Mộng cũng không còn nghe thấy được, trước khi mất đi ý thức nàng chỉ biết nàng rất hận thật sự rất hận! ! !

“Nước, nước. . . . .” Trong miệng người nằm trên giường chỉ nói một chữ này, tỷ nữ ở một bên coi chừng vội vàng đi đến bàn rót một chén nước tới.

Sắc mặt người kia tái nhợt cả người được đỡ lên, chén nước được đưa tới miệng ừng ực vài hớp uống vào, dù chén nước đã tới đáy nhưng nàng lại không muốn bỏ ra. Tỷ nữ ở một bên thấy vậy không khỏi len lén lau nước mắt một cái. Sau khi hầu hạ người trên giường nằm xuống, tỷ nữ này lại nắn thăm trong lòng một câu, ánh mắt âm thầm nhìn về phía người đang suy yếu ở trên giường.

Lúc Trang Như Mộng có cảm giác, nàng chỉ cảm thấy cổ họng mình vừa khô vừa khát rất là khó chịu. Nhận thấy có người đỡ nàng lên, nàng cũng không nghĩ nhiều gì chỉ trực tiếp nuốt xuống nước ấm ở bên môi.

Đợi đến khi thân thể nằm lại lần nữa ở trên giường, Trang Như Mộng chỉ cảm thấy mí mắt vô cùng nặng trĩu, sau khi hết một trận sức lực lớn cuối cùng nàng cũng đã mở mắt ra được. Bởi vì quá lâu không thấy ánh nắng, khi mở mắt Trang Như Mộng chỉ cảm thấy hai mắt đau nhói lên không ngừng. Đợi đến sau khi từ từ thích ứng với ánh sáng, nàng mới nhìn rõ tất cả chung quanh.

Cảnh sắc đập vào mắt, đối với Trang Như Mộng mà nói đó là cảnh sắc không thể quen thuộc hơn được nữa. Sau từng lớp từng lớp màn che màu tím, là một bình phong thêu hoạ diên vĩ màu tím đang nở rộ, hoạ hoa nở rộ kia ở phía trên nhìn giống y như thật. Bình phong này chính là tay nghề của tú nương tốt nhất kinh thành, thêu suốt cả một năm mới có thể chế tạo thành. Mà đối diện xéo với giường là một bàn trang điểm được khảm bằng vỏ sò hình Đại

Mạo, trên bàn trang điểm được đặt một mặt gương đồng Lăng Hoa, bốn phía trên gương đồng đều được gắn trăn châu hồng khó tìm. Trên bàn trang điểm, chỉ có một hộp trang sức khắc hoa sen màu đỏ thắm được bày rất nhiều đồ.

Nhìn thấy mọi thứ đồ vật này trong mắt Trang Như Mộng tràn đầy kinh ngạc. Phòng này - chắc chắn là khuê phòng của nàng mấy năm trước, bài trí trong phòng này lại giống như đúc với lúc nàng chưa xuất giá. Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Trang Như Mộng mở to ra. Lúc nàng còn chưa hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, thì ở một bên truyền đến một âm thanh vui mừng, “Đại cô nương người cuối cùng cũng đã tỉnh.” Nói tới đây nước mắt của tiểu tỷ nữ xinh đẹp kia bỗng rơi xuống. Dường như nàng ta lại cảm thấy không ổn, lập tức dùng tay áo lau sạch nước mắt.

Trang Như Mộng bị một tiếng gọi đại cô nương này, làm cho lòng run lên. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng ngo ngoáy muốn đứng lên, nhưng thân thể này thật sự vô cùng suy yếu nàng mới vừa đứng lên một chút thì lại ngã xuống.

Tỷ nữ ở một bên thấy vậy vội vàng đi lên dìu Trang Như Mộng ngồi xuống, ngay sau đó còn lấy một cái gối để nàng tựa vào. Đôi mắt của Trang Như Mộng, gắt gao nhìn chăm chăm vào tỷ nữ đang bận rộn ở trước mắt. Sau khi tỉnh lại, đột nhiên lại xuất hiện cảnh tượng ở trước mắt này làm nàng thật sự rất mê muội. Vì sao mình lại xuất hiện ở trong phòng lúc chưa lấy chồng? Vì sao Linh Tê lại ở chỗ này? Nàng nhớ rõ, mấy ngày trước rõ ràng là nàng còn ôm thi thể lạnh băng của Linh Tê ở trong phòng một ngày một đêm mà.

Cảm nhận được ánh mắt của Trang Như Mộng, trong lòng Linh Tê giận dữ mở miệng nói: “Đại cô nương, người cần gì phải tức giận với Vương di nương. Cho dù nàng ta được nâng lên làm di nương cũng không phải là chủ tử đứng đắn, nàng ta ở trong Trang phủ thể nào cũng không thể vượt qua người được.”

Lời Linh Tê nói khiến Trang Như Mộng như nắm bắt được cái gì đó, nàng không thể tin nhìn chăm chăm vào Linh Tê miệng mấp máy vô cùng lo lắng hỏi, “Linh Tê, người mới vừa nói đến Vương di nương?”

Thấy người mới vừa tỉnh dậy mà mình lại nhắc tới chuyện này, Linh Tê lo lắng nhìn nàng mấy lần, mới chầm chước nhỏ nhẹ nói: “Đại cô nương, bây giờ lão thái thái đã lên tiếng nâng nàng lên làm di nương, người cũng không cần phải tuyệt thực kháng nghị nữa. Nếu người có mệnh hệ gì, phu nhân phải làm thế nào giờ?”

Ai ngờ lời Linh Tê nói chưa hết, người ở trên giường đã lật thân xuống giường từ lúc nào thoáng một cái vụt qua. Linh Tê thấy mặt giường còn ấm nhưng lại không có người liền biến sắc, thuận tay cầm lấy một áo choàng rồi chạy theo.

Bên ngoài bão tuyết đang tung bay rơi xuống tới tấp, Trang Như Mộng không quan tâm tới đôi chân trần của mình mà chạy đi về một phương hướng, trên gương mặt nước mắt tung bay trên không trung phiêu tán như bông tuyết. Trang Như Mộng nhìn hành lang quen thuộc trong lòng lầm nhảm nói: mẫu thân, Mộng nhi sai lầm rồi, Mộng nhi tới cứu người.

Theo ở phía sau Linh Tê nhìn thấy cô nương nhà mình cố sức chạy nhanh như vậy, không để ý tới cũng không suy nghĩ nhiều chỉ có thể bước nhanh hơn vừa chạy vừa thở hổn hển gọi, “Đại cô nương, người chờ nê tỷ một chút, đại cô nương, đại cô nương. . . . .” Lo lắng cho Trang Như Mộng, trong lòng Linh Tê không chú ý bịch một tiếng té ngã ở trên đất.

Trang Như Mộng nghiêng đầu nhìn ở Linh Tê đang gầy dựa ở trong đồng tuyết, đưa tay lau nước mắt một cái bước chân càng nhanh hơn.

Linh Tê nhìn bóng lưng dần dần biến mất, hẳn là đi về phía trong viện của lão thái thái trong lòng luống cuống. Nàng cố gắng chống đứng lên, tiếp tục khập khểnh đi theo.

Đợi đến lúc Trang Như Mộng chạy tới Tĩnh Tâm cư, trong sân chỉ nhìn thấy đại môn đóng chặt, mà bóng dáng quen thuộc kia của mẫu thân cứ như vậy mà quỳ gối thẳng tắp trên mặt tuyết. Trong hốc mắt Trang Như Mộng không khỏi uồn ướt. Rõ ràng trước đây không lâu, nàng tận mắt thấy đỉnh đầu của mẫu thân lăn xuống trước mặt mình. Nhưng bây giờ bóng dáng vô cùng quen thuộc này, lại giống như miêu tả trong trí nhớ của mọi người cứ như vậy mà quỳ gối trên đồng tuyết.

Trang Như Mộng bấm mạnh mình một cái, nàng không thể tin được đây là sự thực, chẳng lẽ là mình đang ở trong mộng? Cảm nhận được cơn đau truyền đến từ mu bàn tay bấm lại, cuối cùng Trang Như Mộng không nhịn được mà khóc nức nở gọi, “Mẫu thân. . . . .”

Trang phu nhân vốn đang suy yếu, đột nhiên nghe thấy được tiếng gọi như vậy của tâm can mình, trong lòng nhất thời căng thẳng. Nàng quay đầu nhìn thấy gò má của khuê nữ mình dính đầy nước mắt, lại quan sát tỉ mỉ nữ nhi này thêm một lần nữa đôi chân trần lạnh đến tím thẫm cứ như vậy mà đập vào trong mắt. Trang phu nhân lấy tay chống dưới đất đứng dậy, Triệu ma ma ở một bên chờ tất nhiên là chú ý tới điểm này vội vàng đưa tay đỡ chủ tử nhà mình đứng dậy.

Nhưng bất đắc dĩ là Trang Phu Nhân quỳ quá lâu, vùng vẫy đến mấy lần cũng không thể ổn định thân người được. Cảm nhận được ánh mắt yêu thương của mẫu thân, lại nhìn thấy động tác mẫu thân cố gắng muốn lại gần mình, cuối cùng Trang Như Mộng di chuyển chân từ từ chạy nhào vào trong ngực Trang phu nhân.

Là mộng sao? Nếu là mộng, vậy thì để cho ta trầm luân trong đó đi.

Trang Như Mộng nghĩ như vậy, cả người càng dùng thêm hết sức ôm chặt lấy mẫu thân mình. Mặc dù Trang phu nhân bởi vì quỳ gối trong đồng tuyết quá lâu, toàn thân không chỉ không có nửa điểm nhiệt độ trái lại còn vô cùng lạnh lẽo, nhưng Trang Như Mộng lại cảm giác được cả trái tim mình trong chớp nhoáng này cũng bị ấm áp lấp đầy.

Thấy khuê nữ của mình khác thường, Trang Phu Nhân càng thêm đau lòng. Lúc này Linh Tê chạy tới, Trang Phu Nhân tròn mắt nhìn Linh Tê một cái, rồi nhận lấy áo choàng trên tay nàng bao bọc người trong ngực vô cùng chặt chẽ.

Thấy khuê nữ của mình khác thường, Trang Phu Nhân càng thêm đau lòng. Lúc này Linh Tề chạy tới, Trang Phu Nhân trợn mắt nhìn Linh Tề một cái, rồi nhận lấy áo choàng trên tay nàng bao bọc người trong ngực vô cùng chặt chẽ.

Động tác ôn nhu của Trang Phu Nhân, khiến cho nước mắt trong hai con ngươi của Trang Như Mộng như chuỗi ngọc bị đứt dây không ngừng lăn xuống. Thấy nữ nhi như thế Trang Phu Nhân không khỏi thở dài một cái, “Mộng nhi, tổ mẫu ngươi cũng vì con cháu ở trong phủ mà suy tính, ngươi cần gì phải vì mẫu thân mà đối nghịch với tổ mẫu của ngươi như vậy.”

Nghe được lời này, kí ức ở trong đầu Trang Như Mộng thỉnh linh hiện lên. Nhìn mẫu thân nửa quỳ ở tại chỗ cũ trong tuyết, Trang Như Mộng cũng không đáp lại lời của mẫu thân mà cố chấp đỡ nàng dậy. Vì Trang Như Mộng ta, mà mẫu thân lại không để ý đến thân thể mới sanh non, lại chạy tới Tĩnh Tâm cư cầu xin sự thiên vị của tổ mẫu. Nghĩ tới đây, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm khó chịu.

Nhận thấy được ý đồ của khuê nữ, Trang Phu Nhân cười khổ một tiếng, “Vi nương đang van cầu tổ mẫu ngươi thu lại mệnh lệnh đã ban ra, nếu Mộng nhi chúng ta không thích Vương thị, vi nương sẽ van xin với tổ mẫu ngươi là chờ Vương thị sinh con cháu cho nhà này, rồi dùng một phương pháp nào đó để đuổi nàng đi.”

Lời mẫu thân giải thích khiến cho trong lòng Trang Như Mộng chưa xót vô cùng, “Mẫu thân, Mộng nhi sẽ không bao giờ không hiểu chuyện như vậy nữa đâu. Mẫu thân ngươi mau đứng dậy đi, tổ mẫu đã sớm muốn cưới thiếp cho phụ thân, huống chi Vương thị còn là cháu gái nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, làm sao mà tổ mẫu có thể đuổi nàng rồi đi được.”

Lời nói của khuê nữ mình làm sao mà Trang Phu Nhân không hiểu. Chỉ là lúc tảng sáng nghe tin tức từ Như Mộng cư truyền đến, nàng đau nữ nhi đến tận xương tủy khi nàng nghe tin nàng ấy giận đối nhện đối đến bất tỉnh, vì thế nàng nơi nào lại nằm trên giường của mình được. Lúc này mới bỏ xuống mặt mũi, sự kiêu ngạo của mình, tới Tĩnh Tâm cư quỳ một hồi lâu như vậy.

Nhìn vẻ mặt do dự của mẫu thân, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm chán ghét mình trước kia. Trang Như Mộng ngươi làm sao mà lại vô dụng như thế? Không thích tổ mẫu làm thế mình lại dùng cách tuyệt thực để uy hiếp nàng (tổ mẫu). Nhưng người mà mình gọi là tổ mẫu nhiều năm nay, vốn không hề thích mẫu thân và nàng, cho dù nàng có chết đói thật sự thì người đau lòng còn không phải là một mình mẫu thân nàng sao. Nghĩ tới đây nàng nhìn mẫu thân nghiêm túc nói, “Mẫu thân ngươi yên tâm, sau này nữ nhi tuyệt sẽ không làm những chuyện như vậy nữa. Nếu cháu gái nhà mẹ đẻ của tổ mẫu muốn làm thiếp cho phụ thân, làm một tiện thiếp hầu hạ như mấy hạ nhân kia, vậy nữ nhi cần gì phải tức giận cùng một cái thiếp không lên được mặt bàn.”

Nghe khuê nữ mình nói như vậy, Trang Phu Nhân mới để cho nàng dịu đứng lên. Nàng nhìn nữ nhi ở trước mắt, vẫn là gương mặt đáng yêu như cũ nhưng thần thái ở trong mắt lại không còn như trước. Trang Phu Nhân vừa định mở miệng, lúc này Triệu ma ma đã sai người chuẩn bị xong kiệu mềm, Trang Phu Nhân liền dừng lại lời muốn nói rồi kéo khuê nữ cùng vào kiệu mềm.

Trong một phút mãn kiệu thả xuống, Trang Như Mộng vẫn nhìn cửa viện đóng chặt kia như cũ, trong lòng lại thất vọng cực điểm với chủ nhân ở trong viện đó. Đây chính là tổ mẫu ruột thịt mà mình gọi nhiều năm như vậy sao, đây chính là bà bà tốt mà mẫu thân hiếu kính nhiều năm sao.

Chú ý tới ánh mắt của khuê nữ, Trang Phu Nhân lo lắng nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, “Mộng nhi, dù có thế nào nàng ấy cũng là tổ mẫu của ngươi.”

Trang Như Mộng cảm ngực tay của Trang Phu Nhân qua loa trả lời một câu, liền nhận lấy lò sưởi trong tay Triệu ma ma đưa tới đặt vào trong tay Trang Phu Nhân. Trang Phu Nhân thấy nữ nhi săn sóc mình như vậy trong lòng nàng tất nhiên là được an ủi vô cùng. Nàng nhận lấy lò sưởi nhưng không để vào trong tay áo, mà là vươn tay đưa lò sưởi đến trước mặt Trang Như Mộng, “Mộng nhi ngoan, mẫu thân không lạnh.” Vừa dứt lời, nàng không nhìn được mà ho kịch liệt.

Trang Như Mộng lập tức nhích lên vuốt lưng cho Trang Phu Nhân, nước mắt trong hốc mắt cũng đảo quanh, “Mẫu thân, ngươi vốn mới đẻ non, lại quỳ vì Mộng nhi ở trong trời tuyết lâu như vậy. Ngươi đừng lo lắng cho Mộng nhi, nếu mẫu thân có mệnh hệ gì Mộng nhi cũng không sống được. . . . .”

Nghe đến đó, Trang Phu Nhân vội vàng cầm khăn tay che kín miệng của khuê nữ, “A di Đà Phật, đứa bé không hiểu chuyện, kính xin Phật tổ ngàn vạn đừng làm thật.” Sau khi nói xong nàng lại chỉ chỉ một cái trên trán Trang Như Mộng, “Nha đầu này, những lời kia há có thể nói bậy sao.”

Trang Như Mộng lau nước mắt, “Mộng nhi cũng không có nói bậy.”

“Mẫu thân biết, mẫu thân còn phải chiều cố Mộng nha đầu của chúng ta, tất nhiên là sẽ chăm sóc thân thể mình thật tốt.”

Nghe lời này trong nội tâm Trang Như Mộng cũng thoáng yên lòng, lại nhân cơ hội này mà đặt lò sưởi ở trên đùi của mẫu thân. Trang Phu Nhân cảm nhận được nhiệt độ trên đùi truyền tới, không khỏi nghiêng đầu lên lên lau lệ một cái, bảo bối nàng đau mười hai năm cũng biết đau lòng cho nàng rồi.

Nhìn thấy hành động của mẫu thân bởi vì mình mà cảm động như thế, trong lòng Trang Như Mộng không cảm nhận được tư vị gì.

Chờ kiệu mềm mang Trang Phu Nhân lên Toái Ngọc hiền được đặt xuống, lúc Trang Phu Nhân còn muốn phân phó với tỷ nữ mang đến một đôi vợ và giày cho Trang Như Mộng. Chỉ là nàng còn chưa kịp nói một câu nào, lại cảm thấy cả đầu choáng váng vô cùng rồi sau đó trước mặt nàng bỗng tối sầm ngất đi. Lần này mọi người trong Toái Ngọc hiền gặp đến muốn chết, may mắn là Trang Như Mộng luôn luôn chú ý tới mẫu thân cho nên mới kịp thời đỡ lấy nàng.

Lúc này Triệu ma ma cũng không kịp quan tâm đến chuyện khác nữa, lập tức giúp đại cô nương đỡ phu nhân, sau đó phân phó cho tỷ nữ ở trong viện cùng dìu Trang Phu Nhân lên trên giường. Như Mộng đang đứng ở bên mép giường, nhìn thấy mẫu thân vẫn nằm bất tỉnh như cũ, bộ dáng này rất giống như đời trước khiến cho lòng nàng vô cùng khó chịu.

Triệu ma ma ở một bên chờ đợi thấy gương mặt đại cô nương lo lắng bất an vì vậy mới mở miệng khuyên giải nói: “đại cô nương vạn lần không nên tự trách, những năm gần đây lão nô nhìn thấy ở trong mắt, phu nhân luôn đau vì đại cô nương, chỉ cần đại cô nương thật tốt thì phu nhân cũng sẽ thật tốt.”

Nghe lời này lại nhìn đến Triệu ma ma trẻ tuổi không ít so với trong trí nhớ, trong lòng Trang Như Mộng như nếm phải hàng trăm tư vị. Nàng từng nghe qua có luân hồi chuyển thế vừa nói, nhưng lại chưa nghe thấy có người còn có thể trở lại quá khứ, hiện tại xảy ra tất cả những chuyện như vậy khiến cho nàng cảm nhận được tình thân thiết chân thật. Con mắt rũ xuống nhớ lại nét chau mày đau thương của mẫu thân, trong lòng Trang Như Mộng như ra quyết định - mặc kệ đây là trong mộng, hay là thật sự trở lại lúc nàng mười hai tuổi, từ nay về sau nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có thể ra tay tổn thương tới người thân của nàng.

Phía này Trang Như Mộng đang ra quyết định, thấy đại cô nương mình thỉnh thoảng lại mặt ừ mày chau, thỉnh thoảng lại một mặt thư thái, Triệu ma ma cũng sợ đến hoảng hốt. Nàng lo lắng đi lên lắc người Trang Như Mộng nãy cái, “Đại cô nương, đại cô nương. . . . .”

Trang Như Mộng tỉnh hồn lại, nhìn về mặt lo lắng của Triệu ma ma thì trong lòng lại ảm áp, “Ma ma, ta không sao.”

Triệu ma ma đang tính nói tiếp, thì lúc này Hàm Thủy đã dẫn Chu đại phu đến trước phòng Trang Phu Nhân. Đợi sau khi Chu đại phu xem bệnh xong, Trang Như Mộng thấp thòm đi theo Chu đại phu ra ngoài phòng. Chu đại phu đã nhiều năm xem bệnh cho Trang phủ, tất nhiên là biết được nữ tử trước mắt này là đại tiểu thư con vợ cả của Trang phủ. Chỉ là tình huống Trang Phu Nhân này thật sự là không ổn, hơi suy tư một chút hần vẫn mở miệng nói, “Đại tiểu thư, vì sao không thấy lệnh tôn?”

Thấy Chu Đại phu ngược lại còn nhắc tới phụ thân Trang Như Mộng nóng nảy, “Chu Đại phu, thân thể của mẫu thân. . . . .”

“Đại tiểu thư chớ vội, chỉ là người vẫn còn nhỏ lão phu cảm thấy chuyện này vẫn nên báo cho lệnh tôn một tiếng mới thỏa đáng.”

“Không dối gạt Chu đại phu, phụ thân đã ra biển buồn bán nhiều ngày không về rồi. Tình huống của mẫu thân, xin phiền Chu đại phu báo chi tiết cho ta.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc đầu nữ chủ trong bốn văn (văn của tác giả) cũng không phải là vô cùng lợi hại, dù sao chỉ trùng sinh chứ không phải là thay đổi thành người khác, trừ bỏ chiếm ưu thế về trí nhớ, chỉ số thông minh về tình thương (tình cảm, thương nhân) cũng không thể thay đổi nhanh như thần được. Dĩ nhiên, nữ chủ của chúng ta nhất định sẽ từ từ lớn lên. Nếu không làm sao có thể ở giữa hậu trạch, triều đình, hậu cung lẫn lộn thuận buồm xuôi gió được.

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: thịt béo người người cắn (tiếp)

Thấy khuê nữ của mình khác thường, Trang Phu Nhân càng thêm đau lòng. Lúc này Linh Tê chạy tới, Trang Phu Nhân tròn mắt nhìn Linh Tê một cái, rồi nhận lấy áo choàng trên tay nàng bao bọc người trong ngực vô cùng chặt chẽ.

Động tác ôn nhu của Trang Phu Nhân, khiến cho nước mắt trong hai con ngươi của Trang Như Mộng như chuỗi ngọc bị đứt dây không ngừng lăn xuống. Thấy nữ nhi như thế Trang Phu Nhân không khỏi thở dài một cái, “Mộng nhi, tổ mẫu ngươi cũng vì con cháu ở trong phủ mà suy tính, người cần gì phải vì mẫu thân mà đối nghịch với tổ mẫu của ngươi như vậy.”

Nghe được lời này, kí ức ở trong đầu Trang Như Mộng thỉnh linh hiện lên. Nhìn mẫu thân nửa quỳ ở tại chỗ cũ trong tuyết, Trang Như Mộng cũng không đáp lại lời của mẫu thân mà cố chấp đỡ nàng dậy. Vì Trang Như Mộng ta, mà mẫu thân lại không để ý đến thân thể mới sanh non, lại chạy tới Tĩnh Tâm cư cầu xin sự thiên vị của tổ mẫu. Nghĩ tới đây, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm khó chịu.

Nhận thấy được ý đồ của khuê nữ, Trang Phu Nhân cười khổ một tiếng, “Vi nương đang van cầu tổ mẫu ngươi thu lại mệnh lệnh đã ban ra, nếu Mộng nhi chúng ta không thích Vương thị, vi nương sẽ van xin với tổ mẫu ngươi là chờ Vương thị sinh con cháu cho nhà này, rồi dùng một phương pháp nào đó để đuổi nàng đi.”

Lời mẫu thân giải thích khiến cho trong lòng Trang Như Mộng chưa xốt vô cùng. “Mẫu thân, Mộng nhi sẽ không bao giờ không hiểu chuyện như vậy nữa đâu. Mẫu thân ngươi mau đứng dậy đi, tổ mẫu đã sớm muốn cưới thiếp cho phụ thân, huống chi Vương thị còn là cháu gái nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, làm sao mà tổ mẫu có thể đuổi nàng rồi đi được.”

Lời nói của khuê nữ mình làm sao mà Trang Phu Nhân không hiểu. Chỉ là lúc tăng sáng nghe tin tức từ Như Mộng cư truyền đến, nàng đau nữ nhi đến tận xương tủy khi nàng nghe tin nàng ấy giận đối nhện đối đến bất tỉnh, vì thế nàng nơi nào lại nằm trên giường của mình được. Lúc này mới bỏ xuống mặt mũi, sự kiêu ngạo của mình, tới Tĩnh Tâm cư quỳ một hồi lâu như vậy.

Nhìn về mặt do dự của mẫu thân, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm chán ghét mình trước kia. Trang Như Mộng người làm sao mà lại vô dụng như thế? Không thích tổ mẫu làm thế mình lại dùng cách tuyệt thực để uy hiếp nàng (tổ mẫu). Nhưng người mà mình gọi là tổ mẫu nhiều năm nay, vốn không

hề thích mẫu thân và nàng, cho dù nàng có chết đói thật sự thì người đau lòng còn không phải là một mình mẫu thân nàng sao. Nghĩ tới đây nàng nhìn mẫu thân nghiêm túc nói, “Mẫu thân người yên tâm, sau này nữ nhi tuyệt sẽ không làm những chuyện như vậy nữa. Nếu cháu gái nhà mẹ đẻ của tổ mẫu muốn làm thiếp cho phụ thân, làm một tiện thiếp hầu hạ như mấy hạ nhân kia, vậy nữ nhi cần gì phải tức giận cùng một cái thiếp không lên được mặt bàn.”

Nghe khuê nữ mình nói như vậy, Trang Phu Nhân mới để cho nàng đi đứng lên. Nàng nhìn nữ nhi ở trước mắt, vẫn là gương mặt đáng yêu như cũ nhưng thần thái ở trong mắt lại không còn như trước. Trang Phu Nhân vừa định mở miệng, lúc này Triệu ma ma đã sai người chuẩn bị xong kiệu mềm, Trang Phu Nhân liền dừng lại lời muốn nói rồi kéo khuê nữ cùng vào kiệu mềm.

Trong một phút màn kiệu thả xuống, Trang Như Mộng vẫn nhìn cửa viện đóng chặt kia như cũ, trong lòng lại thất vọng cực điểm với chủ nhân ở trong viện đó. Đây chính là tổ mẫu ruột thịt mà mình gọi nhiều năm như vậy sao, đây chính là bà bà tốt mà mẫu thân hiếu kính nhiều năm sao.

Chú ý tới ánh mắt của khuê nữ, Trang Phu Nhân lo lắng nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, “Mộng nhi, dù có thế nào nàng ấy cũng là tổ mẫu của người.”

Trang Như Mộng cầm ngược tay của Trang Phu Nhân qua loa trả lời một câu, liền nhận lấy lò sưởi trong tay Triệu ma ma đưa tới đặt vào trong tay Trang Phu Nhân. Trang Phu Nhân thấy nữ nhi săn sóc mình như vậy trong lòng nàng tất nhiên là được an ủi vô cùng. Nàng nhận lấy lò sưởi nhưng không để vào trong tay áo, mà là vươn tay đưa lò sưởi đến trước mặt Trang Như Mộng, “Mộng nhi ngoan, mẫu thân không lạnh.” Vừa dứt lời, nàng không nhận được mà ho kịch liệt.

Trang Như Mộng lập tức nhích lên vuốt lưng cho Trang Phu Nhân, nước mắt trong hốc mắt cũng đảo quanh, “Mẫu thân, người vốn mới đẻ non, lại quý vì Mộng nhi ở trong trời tuyết lâu như vậy. Người đừng lo lắng cho Mộng nhi, nếu mẫu thân có mệnh hệ gì Mộng nhi cũng không sống được. . . . .”

Nghe đến đó, Trang Phu Nhân vội vàng cầm khăn tay che kín miệng của khuê nữ, “A di đà Phật, đứa bé không hiểu chuyện, kính xin Phật tổ ngàn vạn đừng làm thật.” Sau khi nói xong nàng lại chỉ chỉ một cái trên trán Trang Như Mộng, “Nha đầu này, những lời kia há có thể nói bậy sao.”

Trang Như Mộng lau nước mắt, “Mộng nhi cũng không có nói bậy.”

“Mẫu thân biết, mẫu thân còn phải chiếu cố Mộng nha đầu của chúng ta, tất nhiên là sẽ chăm sóc thân thể mình thật tốt.”

Nghe lời này trong nội tâm Trang Như Mộng cũng thoáng yên lòng, lại nhân cơ hội này mà đặt lò sưởi ở trên đùi của mẫu thân. Trang Phu Nhân cảm nhận được nhiệt độ trên đùi truyền tới, không khỏi nghiêng đầu lên lên lau lệ một cái, bảo bối nàng đau mười hai năm cũng biết đau lòng cho nàng rồi.

Nhìn thấy hành động của mẫu thân bởi vì mình mà cảm động như thế, trong lòng Trang Như Mộng không cảm nhận được tư vị gì.

Chờ kiệu mềm mang Trang Phu Nhân lên Toái Ngọc hiền được đặt xuống, lúc Trang Phu Nhân còn muốn phân phó với tỷ nữ mang đến một đôi vớ và giày cho Trang Như Mộng. Chỉ là nàng còn chưa kịp nói một câu nào, lại cảm thấy cả đầu choáng váng vô cùng rồi sau đó trước mặt nàng bỗng tối sầm ngất đi. Lần này mọi người trong Toái Ngọc hiền gấp đến muốn chết, may mắn là Trang Như Mộng luôn luôn chú ý tới mẫu thân cho nên mới kịp thời đỡ lấy nàng.

Lúc này Triệu ma ma cũng không kịp quan tâm đến chuyện khác nữa, lập tức giúp đại cô nương đỡ phu nhân, sau đó phân phó cho tỷ nữ ở trong viện cùng dìu Trang Phu Nhân lên trên giường. Như Mộng đang đứng ở bên mép giường, nhìn thấy mẫu thân vẫn nằm bất tỉnh như cũ, bộ dáng này rất giống như đời trước khiến cho lòng nàng vô cùng khó chịu.

Triệu ma ma ở một bên chờ đợi thấy gương mặt đại cô nương lo lắng bất an vì vậy mới mở miệng khuyên giải nói: “đại cô nương vạn lần không nên tự trách, những năm gần đây lão nô nhìn thấy ở trong mắt, phu nhân luôn đau vì đại cô nương, chỉ cần đại cô nương thật tốt thì phu nhân cũng sẽ thật tốt.”

Nghe lời này lại nhìn đến Triệu ma ma trẻ tuổi không ít so với trong trí nhớ, trong lòng Trang Như Mộng như ném phải hàng trăm tư vị. Nàng từng nghe qua có luân hồi chuyển thế vừa nói, nhưng lại chưa nghe thấy có người còn có thể trở lại quá khứ, hiện tại xảy ra tất cả những chuyện như vậy khiến cho nàng cảm nhận được tình thân thiết chân thật. Con mắt rưng rưng nhớ lại nét chau mày đau thương của mẫu thân, trong lòng Trang Như Mộng như ra quyết định —— mặc kệ đây là trong mộng, hay là thật sự trở lại lúc nàng mười hai tuổi, từ nay về sau nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có thể ra tay tổn thương tới người thân của nàng.

Phía này Trang Như Mộng đang ra quyết định, thấy đại cô nương mình thỉnh thoảng lại mặt ủ mày chau, thỉnh thoảng lại một mặt thư thái, Triệu ma ma cũng sợ đến hoảng hốt. Nàng lo lắng đi lên lắc người Trang Như Mộng mấy cái, “Đại cô nương, đại cô nương. . . . .”

Trang Như Mộng tỉnh hồn lại, nhìn về mặt lo lắng của Triệu ma ma thì trong lòng lại ấm áp, “Ma ma, ta không sao.”

Triệu ma ma đang tính nói tiếp, thì lúc này Hàm Thuý đã dẫn Chu đại phu đến trước phòng Trang Phu Nhân. Đợi sau khi Chu đại phu xem bệnh xong, Trang Như Mộng thấp thòm đi theo Chu đại phu ra ngoài phòng. Chu đại phu đã nhiều năm xem bệnh cho Trang phủ, tất nhiên là biết được nữ tử trước mắt này là đại tiểu thư con vợ cả của Trang phủ. Chỉ là tình huống Trang Phu Nhân này thật sự là không ổn, hơi suy tư một chút hần vẫn mở miệng nói, “Đại tiểu thư, vì sao không thấy lệnh tôn?”

Thấy Chu Đại phu ngược lại còn nhắc tới phụ thân Trang Như Mộng nóng nảy, “Chu Đại phu, thân thể của mẫu thân. . . . .”

“Đại tiểu thư chớ vội, chỉ là người vẫn còn nhỏ lão phu cảm thấy chuyện này vẫn nên báo cho lệnh tôn một tiếng mới thỏa đáng.”

“Không dối gạt Chu đại phu, phụ thân đã ra biển buồn bán nhiều ngày không về rồi. Tình huống của mẫu thân, xin phiền Chu đại phu báo chi tiết cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Lòng người chưa đủ

Chu đại phu thờ dài châm chọc nói: “Đã như vậy thì lão phu liền nói thẳng, lúc phu nhân đẻ non vốn cũng đã gây tổn thương đến thân thể, nếu được chăm sóc thật tốt thì cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là chẳng biết tại sao phu nhân lại bị hàn khí (khí lạnh) vào người nghiêm trọng như thế. Hàn khí này vào cơ thể thì sẽ gây tổn thương cực lớn với thân thể của phu nhân, chỉ sợ rằng sau này đường con cháu của phu nhân khó khăn.”

Nghe xong lời Chu đại phu nói, thân người Trang Như Mộng không khỏi lung lay mấy cái. Mặc dù trong lòng đã sớm biết đáp án, nhưng nghe thấy Chu đại phu nói nàng (mẫu thân) như vậy lòng của nàng (TNM) cứ như bị kim đâm. Triệu ma ma sớm đã đuổi những người khác rời khỏi, sau khi vào phòng nghe nói như thế cũng không khỏi ngẩn lệ.

Nếu thật sự là Trang Như Mộng mười hai tuổi, nhất định là nàng không thể cảm nhận được những khó khăn đau khổ nơi hậu trạch của nữ nhân. Nhưng sau khi gả cho Lý Duệ Khiêm, bởi vì Trang Như Mộng nhiều năm chưa có thai mà phải chịu đựng hết mọi ánh mắt ghê lạnh, có thể cảm nhận được độ tàn khốc của chuyện này. Nàng nén nước mắt trong hốc mắt ra ý bảo Triệu ma ma lấy ra hà bao ngân lượng, thấy Chu đại phu nhận xong mới mở miệng nói, “Chu đại phu người cũng nói, mẫu thân của ta có thể sẽ khó khăn có con cháu, nhưng cũng không phải là nhất định sẽ không có con cháu. Hà bao này xin mời Chu đại phu cầm lấy đi uống chút rượu, chỉ là chuyện hôm nay ta không muốn có một người nào biết được. Chu đại phu cũng là đại phu quen thuộc của Trang phủ ta, có lẽ cũng biết đến quy củ của Trang phủ rồi.”

Bị một nữ oa mười hai tuổi uy hiếp trên mặt Chu Đại phu cũng không bắt thường, lại trông kinh nghiệm xem bệnh phong phú của hắn có thể làm thành một quyển sách nói: “Đại tiểu thư yên tâm, lời này Chu mỗ rõ ràng như nát ở trong lòng.”

Đội Triệu ma ma đưa Chu Đại phu đi, cả người Trang Như Mộng nằm ở trên ghế. Linh Tê đưa mắt ra cửa nhìn Chu Đại phu rời đi, rồi vội vàng cầm y phục và một đôi giày thêu tinh xảo đi vào phòng. Nhìn thấy Linh Tê luống cuống tay chân mang giày vớ cho mình, lúc này Trang Như Mộng mới phát hiện sau khi nàng tỉnh dậy vẫn luôn đề chân trần.

Chờ mang vào tốt lắm, Triệu ma ma phân phó tỷ nữ đi nấu thuốc xong sau lại đi vào nhà. Chỉ là lần này Triệu ma ma đi vào, lại lướt qua người Trang Như Mộng nhưng không hề có dáng vẻ từ ái như những lần trước, nàng trực tiếp lướt qua Trang Như Mộng đi vào bên trong nhà, Trang Như Mộng thấy Triệu ma ma như vậy trong lòng càng thêm ray rứt, “Ma ma, là người oán giận Mộng nhi sao?”

Triệu ma ma cũng không quay đầu nhìn nàng, chỉ khó chịu nói một câu, “Trang phủ các người không có một người nào tốt hết.” Sau đó thả rèm che đi buồng trong.

Ở một bên Linh Tê thấy tình huống này, lo lắng liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình rồi mở miệng an ủi khuyên, “Đại cô nương, đây là Triệu ma ma lo lắng phu nhân mới nói lấy, người đừng so đo với nàng.”

Nghe thấy Linh Tê không hiểu rõ chuyện nói lời an ủi, trên mặt Trang Như Mộng cố nở ra một nụ cười gượng gạo ấy mà không nhận được, nàng lo lắng liếc mắt nhìn sang gian phòng của mẫu thân thuận tiện nâng bước ra khỏi phòng. Nhìn đại cô nương cứ như thế mà đi, Linh Tê vội vàng đi theo.

Dọc theo đường đi lời Chu Đại phu nói đều như vọng trong tai Trang Như Mộng, hiện nay phụ thân không ở nhà, mẫu thân hôn mê bất tỉnh, tổ mẫu lại thiên vị, hơn nữa còn tam phòng có ý đồ xấu, nghĩ tới những chuyện này Trang Như Mộng vừa luống cuống vừa sợ mang theo áy náy lo lắng với mẫu thân.

Bất tri bất giác nàng đã đến Như Mộng cư, nhìn thấy viện quen thuộc trong lòng Trang Như Mộng như dây cung bị căng đứt, nàng nghiêng đầu nhào vào Linh Tê, trong ngực nhin đau không được mà khóc lên. Nhìn đại cô nương như vậy ở trước mắt, Linh Tê vẫy tay cho những tỷ nữ xung quanh lui ra để tiểu nhân ở trong ngực phát tiết.

Cho đến khi tiếng khóc của Trang Như Mộng dần dần thấp xuống, Linh Tê mới mở miệng khuyên giải, “Đại cô nương, hôm nay phu nhân té xỉu cũng không thể hoàn toàn trách người. Huống chi chuyện đã đến nước này, người càng phải chăm sóc tốt cho thân thể mình đừng khiến cho người thân phải đau kẻ thù mừng.” Nói xong lời cuối cùng, dường như Linh Tê đã tức giận.

Nghe nói như thế Trang Như Mộng cảm thấy xấu hổ, Linh Tê mới mười lăm tuổi đã biết rõ những đạo lý này, mà chính nàng đã sống hai mươi mấy tuổi đời người lại hoàn toàn không thấu được. Đúng vậy, không thể để cho người thân đau kẻ thù mừng. Trang Như Mộng lau đi nước mắt trên mặt nhìn Linh Tê nói: “Linh Tê tỷ tỷ, người mau phân phó cho người đi sang Toái Ngọc hiền chò, nếu mẫu thân có chuyện gì đều phải báo cho ta trước.”

Nghe đại cô nương nói tới phu nhân đang hôn mê, Linh Tê lo lắng xoay người đi an bài chuyện này. Đội Linh Tê đi Trang Như Mộng cũng không phân phó cho người đi vào hầu hạ, chỉ một mình đi vào phòng nàng.

Đập vào mắt là bốn phía đều được bài trí cực kỳ quen thuộc, nhìn những thứ này Trang Như Mộng không nhận được lên tiếng chất vấn, “Ông trời để cho Trang Như Mộng ta trở lại thời còn bé, chẳng lẽ là vì để cho ta lại một lần nữa trải qua mọi bi thống sao?”

Nhưng bốn phía vô cùng tĩnh mịch, không có một người nào trả lời lại câu hỏi của nàng.

Đợi khi Linh Tê vào phòng lần nữa mới phát hiện trong phòng còn chưa đốt đèn, mà đại cô nương mình cứ như vậy mà ngồi im trên giường nệm. Linh Tê buông hộp đựng thức ăn ở trong tay xuống, sau khi đi lên dùng diêm nhen lên ánh nến ở trong phòng mới nói giọng bất mãn, “Trong phủ này đại lão gia chúng ta vẫn còn là chủ sự, cho nên những người nông cạn chúng ta không có chà đạp đại cô nương đâu.”

Tiếng Linh Tê khiến cho Trang Như Mộng phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe giọng nói của nàng vội vàng: “Tinh huống bên mẫu thân như thế nào rồi?”

“Lúc đại cô nương trở về, bên Toái Ngọc hiền truyền lời phu nhân đã tỉnh rồi.”

Nghe được lời này Trang Như Mộng đứng dậy muốn đi ra, Linh Tê vội vàng kéo nàng lại, “Cô nãi nãi của ta, lúc trước nguoi đã hôn mê một thời gian dài rồi. Phu nhân còn đặc biệt truyền lời tới đây, để cho nguoi tới nay không cần tới đó. Phu nhân nói, nguoi nghỉ ngơi tốt dưỡng tốt thân thể chính là bảo hiếu lớn nhất rồi.”

Nghe xong Linh Tê nói, Trang Như Mộng cũng biết đây là mẫu thân lo lắng cho mình. Nếu mẫu thân đã tỉnh rồi, xem ra những phương diện khác về thân thể cũng đã không còn đáng ngại, còn về phần chuyện con cháu kia chỉ có thể bàn bạc lại kỹ hơn. Nghĩ tới đây, Trang Như Mộng dừng lại bước.

Một bên Linh Tê vốn tưởng rằng phải khuyên can một hồi mới có thể làm cho đại cô nương bỏ đi ý niệm kia, trong lòng nàng sớm đã chuẩn bị rất nhiều lời ứng đối. Nhưng những lời này còn chưa nói ra, chỉ thấy đại cô nương thường ngày rất cổ chấp, vậy mà chỉ nghe mấy câu nói đó liền đánh mất ý niệm kia, điều này trái lại làm cho nàng không kịp thích ứng.

Lúc này Trang Như Mộng đứng tại chỗ phục hồi tinh thần lại, nhớ tới lời nói của Linh Tê lúc mới vừa vào nhà, rồi nhìn lại gian phòng có chút trống rỗng thì nàng đã phát hiện ra có cái gì đó không đúng. Bình thường trong phòng của nàng đều có Linh Tê, Diệu Trúc, Diệu Tuyết ba nha hoàn nhất đẳng ở bên cạnh hầu hạ, lúc trước trong lòng nàng khó chịu tất nhiên là không để ý đến những chuyện này, bây giờ nghe Linh Tê vừa nói như thế nàng mới nhớ tới, sau khi từ lúc tỉnh dậy nàng vốn không thấy hai người Diệu Trúc, Diệu Tuyết. Nghĩ đến đây Trang Như Mộng lên tiếng hỏi, “Thế nào hôm nay lại chỉ có một mình nguoi bên cạnh hầu hạ ta.”

Linh Tê quen thuộc vừa bày thức ăn ở trong hộp đặt ở trên kháng trác (bàn kê ráo) vừa giải thích, “Chưa đến mấy ngày nữa đã đến ngày làm thọ cho cụu lão thái thái nhà, bên Tam phòng nói hai nha đầu Diệu Trúc, Diệu Tuyết theo thừa vô cùng tốt, cho nên mấy ngày nay sai nguoi tới để cho hai nàng đi sang giúp theo thừa làm quà tặng cho cụu lão thái thái.”

“Ta nói đâu rồi, thì ra là tam phòng nhớ thương đến nha đầu trong phòng ta.”

Nhận thấy được trong giọng nói của Trang Như Mộng không vui, trong lòng Linh Tê có chút hối hận, “Cô nương cũng không cần tranh với tam phòng, mọi sự chờ lão gia trở lại tự sẽ vì chúng ta làm chủ. . . . .” Chỉ là nói đến lão gia, trong lòng Linh Tê có chút không chắc chắn, lão thái thái trước sau như một luôn cưng chiều Tam Phòng mà lão gia lại là người hiếu thuận nhất. . . . .

Thấy Trang Như Mộng không lên tiếng, Linh Tê bày thức ăn hết rồi đưa tay đỡ nàng đi đến trên kháng, “Cô nương dùng trước chút đồ nhẹ đi.” Thấy tiểu thư nhà mình ăn vài hớp cháo nàng mới nói tiếp, “Cô nương trước cứ dưỡng thân thể tốt mới đúng, tính tình của Tam phu nhân luôn điềm bình trước sau như một, mà hiện nay thân thể phu nhân cũng chưa tốt được, , chỉ là, uất ức cho cô nương.”

Linh Tê nói lời mở đầu rồi cũng không nói nữa, nhưng Trang Như Mộng vẫn nghe hiểu, nàng buông muỗng trong tay xuống rồi ngược mắt nhìn nàng, “Linh Tê, có câu nói tự mình biết mình. Ban đầu sau khi tổ phụ qua đời, Trang phủ chúng ta vốn theo nguyện vọng của tổ phụ mà phân nhà, cho nên đã sớm phân chia một phần không thiếu cho bọn Tam thúc hần. Chỉ là tổ mẫu thích náo nhiệt, không cho cả nhà tam thúc bọn họ ra khỏi phủ, nhưng nói cho cùng dinh thự này vốn là của phòng lớn chúng ta. Hôm nay tam thăm lại từng bước từng bước dò sát như vậy, nếu chúng ta luôn một mực thối lui trái lại sẽ khiến cho vài người càng ngày càng phách lối.”

Linh Tê vốn ghét Tam Phòng, nghe được lời này trong lòng càng thêm chán ghét với Tam Phòng hơn rất nhiều, chỉ là trái lại nàng không ngờ rằng đại cô nương luôn luôn tùy tiện sẽ nói ra những lời này, nàng nhìn Trang Như Mộng xúc động nói: “Đại cô nương, nguoi thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Nghe nói lời này trong lòng Trang Như Mộng cả kinh, chẳng lẽ Linh Tê đã nhìn ra cái gì rồi? Trang Như Mộng đang muốn nói thêm lời nào đó để giải thích, chỉ nghe Linh Tê tiếp tục nói, “Tam phu nhân còn có Vương di nương kia nữa bọn họ thật sự không phải là những người tốt, làm hại cô nương nhà ta nhỏ tuổi mà phải đối mặt với nhiều chuyện phiền lòng như vậy.”

Thấy Linh Tê nói nàng rồi hoàn toàn định tội cho tam phòng, trong lòng Trang Như Mộng thở phào nhẹ nhõm, “Linh Tê, gần đây tam phòng luôn chiếm chân sử dụng các nguoi rồi sao?”

Linh Tê tuy có do dự nhưng nghĩ tới đây là tiểu thư nhà mình cho nên nàng vẫn mở miệng trả lời, “Tính tình của tam phu nhân, đại cô nương không phải không biết. Gần đây lão gia không có ở trong phủ, mà phu nhân bởi vì dễ non mà quyền lực chương nhà đã được lão thái thái đã để cho tam phu nhân quản lý, và cũng bởi vì tam phu nhân quản gia ở trong phủ cho nên khó tránh khỏi rất nhiều người coi thường phòng lớn chúng ta.”

Nghe được lời này, Trang Như Mộng nhớ tới đời trước bởi vì mẫu thân dễ non, cho nên tổ mẫu tạm thời giao chức sách quản gia cho vị thê tử tốt của tam thúc. Đoạn thời gian kia nàng chỉ lo cùng lão thái thái giận dữ, cho nên cũng không quan tâm tới những chuyện này ở trong phủ. Đời trước mặc dù mẫu thân bảo vệ nàng vô cùng tốt, nhưng sau khi nàng xuất giá thấy thân hình mẫu thân càng ngày càng gầy gò đi, còn nghe được những hạ nhân nói chuyện linh tinh, Trang Như Mộng sớm đã biết bên tam phòng không phải là người tốt.

“Tuy nói tam thăm là phận trưởng bối, nhưng nếu tự nàng ta muốn không còn mặt mũi, thì đừng trách vãn bối như ta. Linh Tê nguoi đi truyền lời xuống, nguoi trong Như Mộng cư của ta đều chỉ có một chủ tử chính là ta Trang Như Mộng.”

Trong lòng Linh Tê nhanh rất sung sướng, “Lời cô nương nói nô tỳ đã nhớ. Vậy còn Diệu Trúc, Diệu Tuyết ở chỗ đó?”

“Nếu thiếu tú nương, thì chúng ta đưa mấy tú nương sang đổi hai nàng trở về là được. Nhớ lúc đi nhất định phải dặn dò thím, mấy tú nương trong Trang phủ chúng ta vẫn dùng được.”

Đợi đến khi Trang Như Mộng dùng bữa tối, Linh Tê thu thập xong bát đĩa liền mang theo tú nương đi đến viện tam phu nhân. Mà Trang Như Mộng vào lúc Linh Tê dọn dẹp bát đĩa đã nằm ở trên giường, nàng còn cố ý dặn dò với Linh Tê rằng nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt không được cho bất cứ kẻ nào vào phòng quấy rầy. Đợi đến khi trong nhà chỉ còn lại một mình nàng, một màn giữa ban ngày lại lần nữa hiện lên ở trước mắt. Hiện tại Trang Như Mộng đã có thể xác nhận rằng, mình quả thật mang theo trí nhớ trở lại đời trước, hơn nữa còn trở lại vào lúc mình mười hai tuổi.

Hiểu một điểm này, Trang Như Mộng bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Tất cả những chuyện đời trước trải qua đều nhất nhất hiện lên ở trong đầu nàng. Hình ảnh cuối cùng được ngừng lại vào một giây song thân (cha mẹ) chết thảm kia. Nghĩ tới đây, Trang Như Mộng nắm cuộn tay mạnh. Mặc kệ trước khi hôn mê nghe được lời dân chúng bàn tán, thêm đủ các dấu hiệu xảy ra ở đời trước, tất cả đều chứng minh cho một điểm, đó chính là Trang phủ các nàng quả thực quá mức phú quý khiến cho rất nhiều người đỏ mắt. Trong kinh đô vẫn lưu truyền một câu nói —— mười phổ bảy cửa, nói không chừng cũng chính là Trang phủ các nàng. Từ xưa có nói ‘Thất Phu Vô Tội, Hoài Bích Kỳ Tội’ (Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chi người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc, ... cũng có thể mang đến tai họa - trích từ bachhopvien), Trang phủ giàu có có phú khả địch quốc (giàu hơn cả quốc gia), đã định trước là sẽ bị người tính toán hãm hại.

Suy nghĩ cẩn thận một điểm này, đột nhiên Trang Như Mộng rung mình một cái. Nếu thật sự là như vậy, vậy mình phải đối mặt với có thể không chỉ là Tam Phòng mà còn có những họ hàng xa có mưu mô bất lương nữa. Nếu muốn bảo vệ Trang phủ an ổn, vậy kẻ địch lớn nhất hẳn là người có quốc khó thiếu thốn đương kim đế vương Lưu Tuấn. Trong lòng mới vừa nổi lên một chút hải lòng, thì những hình ảnh thê thảm ở đời trước lại hiện lên trước mắt. Trang Như Mộng gặt gao cắn môi dưới, cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi vị tanh ngọt nồng nặc. Lại lần nữa giương mắt, trong mắt thiếu nữ kia chỉ tràn ngập vẻ kiên định. Đế vương thì như thế nào? Nếu hẳn muốn làm tổn thương đến người thân của nàng, như vậy thì Trang Như Mộng ta liền ngộ thân sát thân (gặp thân giết thân), người đã chết qua một lần này thì Đế Vương có sợ gì!

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3

Hôm sau

Chính xác là hôm qua quá mức mệt mỏi, khi Trang Như Mộng tỉnh lại sau một giấc thì đã sắp đến trưa. Vốn Linh Tê đang đứng ở một bên chờ đợi, thấy người trên giường khẽ mở mắt ra liền vội vàng đi lên hầu hạ.

Trang Như Mộng nhìn Linh Tê đang mặc y phục cho mình, mở miệng hỏi, “Hiện tại canh nào rồi?”

“Theo lời đại cô nương nói, hiện giờ là giờ ngo một khắc. Sáng này nô tỳ thấy cô nương ngủ say sưa, vừa vặn mấy ngày nay cô nương cũng chưa nghỉ ngơi cho tốt, lúc này mới tự mình làm chủ không gọi cô nương tỉnh.”

Nghe Linh Tê giải thích Trang Như Mộng gật đầu một cái, lại tiếp tục hỏi, “Bây giờ tình huống bên mẫu thân ra sao rồi?”

“Thân thể phu nhân đã tốt hơn nhiều rồi, sáng nay nàng còn hỏi tình huống của cô nương rồi còn cố ý dặn rằng để cho cô nương ngủ thêm một lát nữa.” Vừa đáp lời, Linh Tê vừa nhanh tay nhanh chân hầu hạ Trang Như Mộng mang giày.

Chờ hầu hạ Trang Như Mộng rửa mặt xong, Linh Tê đi đến trước bàn trang điểm cầm lược búi tóc cho nàng. Trang Như Mộng nhìn trong dung nhan vừa xa lạ vừa quen thuộc trong gương đồng, trong lòng là hàng trăm tư vị. Chỉ thấy nữ tử trong gương đồng, mắt hạnh mày liễu chính xác là một giai nhân xinh đẹp, mặc dù trên gương mặt còn vương chút ngây thơ và phúng phính của trẻ con nhưng lại không che giấu được nét duyên dáng. Có thể nghĩ, vài năm sau nữ tử kia trưởng thành nhất định chính là một mỹ nhân xinh đẹp hào phóng.

Dáng vẻ sau khi trưởng thành của nàng, Trang Như Mộng đương nhiên biết. Nếu không nhìn thấy vết sẹo trên trán, thì quả thật nàng có thể được xưng là mỹ nhân nổi danh trong kinh đô. Chỉ là được Tam phòng thăm hỏi thương yêu mời đến yến tiệc thường mai, mà trên trán nàng mới có một khối sẹo lớn bằng đồng tiền, từ đó nàng đành phải mang một danh xưng không mặt. Ban đầu nàng còn ngây thơ cho rằng dung nhan mình bị hủy chỉ là trùng hợp, nhưng bây giờ nghĩ lại trên đời này nào có nhiều sự trùng hợp đến như vậy. Nghĩ tới đây Trang Như Mộng đưa tay vuốt vuốt cái trán trơn mềm kia, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu Tam phòng tự biết an phận thì may, nhưng nếu bọn họ giống như đời trước, thì như vậy nhất định nàng phải tính toán nọ mới thù cũ một lượt.

Linh Tê vừa cắm một cây trâm cuối vào búi tóc, lại nghe ngoài phòng truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó ở bình phong dần dần xuất hiện hai bóng dáng xinh đẹp. Chỉ thấy hai nha hoàn mặc y phục màu xanh lá, nhanh chân đi tới trước mặt Trang Như Mộng. Trên mặt hai người này nhìn Trang Như Mộng đều là một mảnh vui mừng, chỉ là trên mặt mày cũng khó có thể che giấu sự mệt mỏi.

Thấy Trang Như Mộng nhìn tới, hai người vội vàng nửa quỳ hành lễ. Sau khi hành lễ xong một nha hoàn ở trong hai người ân cần lên tiếng nói: “Đại cô nương, người rốt cuộc đã tỉnh.” Một người nha hoàn khác cũng đi lên trước dìu Trang Như Mộng đang muốn đứng lên. Linh Tê ở một bên thấy vậy vội

vàng mở miệng, “Được rồi, Diệu Trúc, Diệu Tuyết, đại cô nương vừa mới tỉnh, các người cũng không nên vòng quanh nàng thế chứ.”

Nghe được Linh Tê nói, nha hoàn mặt tròn được gọi là Diệu Tuyết nhanh le lưỡi một cái với Linh Tê nhưng cũng im lặng không nói nữa. Mà Diệu Trúc thì Trang Như Mộng thì ân cần hỏi han, “Đại cô nương muốn đi ra ngoài sao?”

Trang Như Mộng nhìn chăm chăm vào Diệu Trúc rồi nghiêng đầu về phía Linh Tê nói: “Ta muốn đi xem mẫu thân một chút.”

Thế nhưng khi hai người Diệu Trúc, Diệu Tuyết nghe lời này, lại đồng thời thay đổi sắc mặt. Linh Tê ở một bên thấy vậy vội vàng lên véo nhẹ hai nàng một cái, hai người mới vội vàng đổi sang một vẻ mặt cười đùa. Trang Như Mộng sớm đã nhìn thấy vẻ mặt của hai người trước đó, trong lòng nàng lập tức liền căng lên như dây cung.

Gương mặt Trang Như Mộng hung dữ nhìn Diệu Tuyết hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chỗ mẫu thân đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệu Tuyết được Linh Tê ra hiệu, trong lòng nàng cũng lo lắng cho thân thể của đại cô nương, cho nên nàng vẫn mở miệng cười nói, “Chỗ đó có chuyện gì đâu, chỉ là vừa lúc trở lại thì thấy bên ngoài có tuyết rơi, cho nên khi nghe đại cô nương nói muốn đi đến Toái Ngọc hiền nơi phu nhân, trong lòng ta mới lo lắng ở trên đường đại cô nương bị cảm lạnh.”

Một bên Diệu Trúc cũng phụ họa nói theo, “Đúng đó, đúng đó. Đại cô nương, bây giờ thân thể người vẫn còn rất yếu ớt, ngày mai hãy đi.”

Nghe lời này Trang Như Mộng làm sao mà tin được. Nàng cũng không phải thật sự chỉ là một hài tử mười hai tuổi, mà về mặt mới vừa rồi của hai người này nàng có thể nhìn được nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Thấy hai người này quyết định không nói, sắc mặt Trang Như Mộng trầm xuống, “Diệu Tuyết ~”

Diệu Tuyết bị gọi như vậy, đối mặt với ánh mắt của đại cô nương trong lòng không khỏi hoảng hốt. Trong lòng nàng thầm nghĩ, dáng vẻ này của đại cô nương xem ra thật đúng là dọa người. Rốt cuộc Diệu Tuyết cũng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, bị trừng một cái như vậy không thể không mở miệng nói, “Mới vừa rồi ta và Diệu Trúc đang trên đường trở về, thì nghe nói Vương di nương đang ở nơi của phu nhân.”

Diệu Tuyết vừa nói xong thì đã cảm thấy ngang hông đau nhói, thì ra là Linh Tê lại nhéo nàng một cái. Diệu Tuyết cảm thấy rất uất ức, nhưng lại nghĩ đến mới đây đại cô nương vì chuyện của Vương di nương mà tuyệt thực (nhịn đói) đến hôn mê, bây giờ biết chuyện này không chừng lại còn thế nào nữa, trong lòng nàng nhất thời hối hận không thôi.

Đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên lần nữa, thì Trang Như Mộng đã sắp cất bước vòng qua bình phong. Diệu Tuyết lấy tay tự đánh hai cái lên miệng mình, rồi vội vàng đi theo.

Toái Ngọc hiền ——

“Hôm qua mẫu thân có tới phòng của ta, nói là trong kho còn có một đồng tuyết sâm thượng hạng bảo ta tới lấy một ít. Mà ta nào dám độc chiếm những đồ tốt này, cho nên hôm nay mới đưa tới cho tỷ tỷ. . . . .”

Trang Như Mộng vừa tới trước cửa, chỉ nghe trong nhà truyền đến lời nói hả hê của Vương di nương. Ánh mắt nàng trầm xuống, nhưng chưa đến một nháy mắt khi nhìn lại thì bộ dáng nàng vẫn có chút ngây thơ quen thuộc như thường ngày.

Ngoài cửa nha hoàn đứng chờ cung kính thay nàng vén rèm lên, Trang Như Mộng mới vừa nâng bước đi vào, thì Triệu ma ma ở trong phòng đã biết được tin tức đi từ giữa nhà ra ngoài. Trang Như Mộng vừa giương mắt, thì đã nhìn thấy gương mặt Triệu ma ma lộ ra vẻ không vui. Hôm qua những lời Chu đại phu nói cho Trang Như Mộng Triệu ma ma cũng biết được, nhìn dáng vẻ Triệu ma ma như vậy tất nhiên là Trang Như Mộng hiểu rõ Triệu ma ma vẫn còn đang trách nàng.

Biết Triệu ma ma là người nhìn mẫu thân lớn lên tất nhiên là đối xử với mẫu thân khác biệt, vì vậy thấy thái độ của Triệu ma ma như vậy Trang Như Mộng cũng không tức giận. Nàng chỉ kéo tay áo của Triệu ma ma nói một câu, “Ma ma tin ta, chuyện này nhất định sẽ không trở thành kết cục đã định đâu.”

Nói xong cũng không nhìn phản ứng của Triệu ma ma, trang Như Mộng lập tức đi vào phòng.

Trang Như Mộng vừa vào phòng, ánh mắt của Trang phu nhân dừng lại trên người nàng. Trang Như Mộng đi tới trước mặt Trang phu nhân, ngọt ngào gọi một tiếng nương. Trang phu nhân cười đáp lại, rồi đưa tay sờ khuôn mặt phúng phính của hài tử. Nghĩ tới hôm qua khuê nữ để chân trần chạy khắp sân, trên khuôn mặt Trang phu nhân đều là vết đau lòng. Vừa định mở miệng giáo huấn khuê nữ mình mấy câu, thì trong ngực của nàng đã có thêm một thiên hạ xinh đẹp. Nhìn dáng vẻ nũng nịu của thiên hạ trong lòng mình, Trang phu nhân làm sao mà vẫn muốn trách móc nặng nề được.

Hai nàng ở trên giường nói chuyện, trái lại trực tiếp xem Vương di nương ở một bên như không thấy. Trong mắt xéch hẹp dài của Vương di nương thoáng hiện lên một tia không cam lòng, chỉ thấy nàng dùng khăn che miệng khẽ cười nói, “Thân thể của đại cô nương đã tốt lên chưa? Hôm qua di nương nghe nói, người vừa hôn mê dậy mà đã để chân trần chạy loạn một hồi, thật sự là khiến cho di nương lo lắng gần chết.” Vừa nói xong, dường như Vương di nương mới nhận ra là mình nói sai. Nàng ảo não nói: “Nhìn ta xem, tỷ tỷ ta không phải là cố ý.”

Nhắc tới Vương di nương, từ lúc nàng được nâng lên làm di nương, thỉnh thoảng cũng tới Toái Ngọc hiền ‘thăm’ phu nhân bị đẻ non ở trong phủ. Mấy ngày nay, nàng cũng khiến cho Trang phu nhân bị ngột ngạt không ít. Quả nhiên, lúc nàng thốt ra lời này thì sắc mặt Trang phu nhân liền thay đổi. Thấy Vương thị này được voi đòi tiên, lại còn ở trước mặt khuê nữ nàng mà giờ trò tâm cơ, Trang phu nhân lập tức tức giận hừ lạnh một tiếng.

Ở một bên Trang Như Mộng đề lại bàn tay của mẫu thân, nàng nhìn Vương di nương nghi ngờ nói, “Di nương vì sao lại gọi mẫu thân là tỷ tỷ?”

Bị Trang Như Mộng hỏi đến, Vương di nương hết sức khó hiểu nhìn nàng. Thấy vậy Trang Như Mộng bĩu môi nói, “Nếu Như Mộng nhớ không lầm, di nương không thể gọi mẫu thân là tỷ tỷ được.” Nghe lời này Vương di nương định mở miệng lên tiếng, nhưng Trang Như Mộng cũng không cho nàng cơ hội mở miệng mà nói tiếp, “Di nương chỉ là thiếp của phụ thân cũng không phải là chủ tử đúng chuẩn. Mẫu thân ta mới chính là chủ mẫu của đương gia Trang phủ, di nương không thể gọi mẫu thân là tỷ tỷ được vì đó chính là hành động vượt quy củ. Nghĩ đến di nương không hiểu những quy củ này chứ không phải là cố ý, may là từ trước đến nay mẫu thân luôn đều rộng lượng cho nên hôm nay sẽ không tính toán chuyện này với di nương.” Nói xong Trang Như Mộng cười ngọt ngào với Trang phu nhân, “Đúng không, mẫu thân?”

Trang phu nhân làm sao mà không nghe ra ý tứ muốn chèn ép Vương di nương của khuê nữ, nàng ngược mắt nhìn Vương di nương đã xoắn khăn tay nhẩn nhừ ở trong tay, vô cùng phối hợp nói với Vương di nương: “Vương di nương, Mộng nhi nói có lý. Trang phủ chúng ta là phủ được hoàng thượng ngự tứ, tuyệt đối không thể khiến cho người bên ngoài nói Trang phủ chúng ta không có lễ nghi. Hôm nay chuyện này bản phu nhân không tính toán với người, nhưng phải nhớ lấy không thể tái phạm nữa.”

Khấp giọng mặt Vương di nương đều là vẻ không cam lòng, mặc dù trong lòng trăm lần không muốn nhưng vẫn không thể không quỳ gối hành lễ nói, “Tạ phu nhân tha thứ, ta nhớ kỹ rồi.”

Thấy vậy Trang Như Mộng cười hi hi nói thêm một câu, “Di nương không có việc gì thì ở trong phòng học thêm các lễ nghi quy củ đi, di nương phải biết, ở trước mặt mẫu thân di nương không thể tự xưng là ta được!”

Mặt Vương di nương đen thui trả lời, “Tiện thiếp, xin vâng theo lời đại cô nương dạy!”

Nghe lời này thiếu chút nữa Trang phu nhân đã nhẹn không được mà bật cười ra tiếng, nhưng nàng vẫn dùng mặt mày nghiêm chỉnh đưa ngón trỏ đẩy nhẹ một cái lên trán Trang Như Mộng, “Không có quy củ, còn giáo huấn di nương.” Chỉ là trong lời nói này không có nửa điểm trách móc nặng nề.

Sắc mặt Vương di nương ở một bên thay đổi mấy lần, ngay sau đó ôm bụng hết sức lớn tiếng kêu đau, “Ai ôi, bụng của ta.”

Vương di nương vừa kêu như vậy, ánh mắt của người trong phòng cũng nhìn về phía nàng. Thấy vậy Vương di nương sờ bụng một cái ra vẻ sợ hãi nói: “Phu nhân, tiện thiếp thất lễ. Chỉ là vừa nãy tiểu thiếu gia ở trong bụng đá ta một cái, lúc này mới. . . . .”

Vương di nương dựa vào đứa trẻ ở trong bụng mới được nâng lên làm di nương, bởi vì sau khi cưới mười mấy năm Trang phu nhân cũng chỉ sinh được một cô nương là Trang Như Mộng, cho nên Trang lão phu nhân sớm đã không nhìn vừa mắt nàng dâu này. Hơn nữa sau khi cưới Trang phu nhân cùng Trang lão gia vô cùng ân ái, trong nhà trừ hai thông phòng cũng không thu thêm một di nương nào. Vì vậy những năm gần đây, Trang lão phu nhân muốn dùng biện pháp để nhét người vào bên mình Trang lão gia.

Trang lão gia vô cùng áp lực, nhiều năm qua cũng không thu một di nương. Thật vất vả Trang phu nhân mới mang thai một lần này, lại không nghĩ rằng vô duyên vô cớ bị mất đi. Đúng lúc này, Trang lão phu nhân nói muốn nâng cháu gái nhà mẹ đẻ mình lên làm di nương, lý do chính là trong bụng của nàng có cốt nhục của Trang phủ. Lúc này Trang lão gia lại không có ở trong phủ, Trang phu nhân còn chưa hoàn toàn từ trong cơn đau mất con lại phải thay phụ quân mình thu thiếp, ngay lúc đó đau thương có thể nghĩ.

Trang Như Mộng thân là con cháu duy nhất của phòng lớn ở Trang phủ, từ nhỏ tất nhiên là được ngàn kiểu vạn sủng cho nên nuôi dưỡng tính tình khó tránh khỏi kiêu căng. Vì vậy khi nghe được tin tức này, nàng lập tức âm ỉ với lão thái thái.

Bây giờ nghe Vương di nương lại lấy chuyện có thai ra nói, Trang Như Mộng giương mắt thấy trong cơn người của mẫu thân tràn ngập nỗi đau oán hận, trong lòng nàng hết sức khó chịu. Nàng lắc lắc cánh tay của Trang Phu Nhân, rồi cười ngọt ngào với nàng. Nhìn nữ nhi khéo léo như thế, nỗi đau trong lòng Trang Phu Nhân cũng phai đi một ít. Nàng nhìn lại Vương di nương đang ngồi đối diện mình, Trang phu nhân cố gắng xóc lại tinh thần, trong lòng nghĩ rằng mình cũng không thể ở trước mặt nữ nhi mà mất đi uy nghiêm của chủ mẫu được.

Trang Như Mộng nhìn đến tuyết sâm được đặt ở trên bàn, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói, “Đây không phải là tuyết sâm sao?”

Vương di nương nghe Trang Như Mộng nhắc tới, há hê nói, “Theo đại cô nương nói, đây là hôm qua lão thái thái ‘cố ý’ đưa tới. Trong phòng tiện thiếp cũng không có đồ gì tốt, cho nên hôm nay đến thăm phu nhân mới cầm nó tới nói chuyện biểu lộ tâm ý.”

Nhìn dáng vẻ Vương di nương như phó tiểu gia, Trang Như Mộng thân nhiên nói, “Đây cũng làm khó di nương rồi, chỉ là tuyết sâm này di nương vẫn nên cảm về đi thôi, chỗ mẫu thân hẳn là cũng không thiếu những thứ này. Trái lại bây giờ trong bụng di nương còn có huyết mạch của phụ thân, và đó cũng chính là chủ tử đúng chuẩn của Trang phủ, nếu có thiếu những đồ gì, di nương chỉ cần phân phó cho nha hoàn tới chỗ của mẫu thân xin phép rồi đi lấy là được.”

Nghe trong lời có hàm ý chê bai lời nàng nói, trên mặt Vương di nương càng cảm thấy không nén được giận, cố tình là lời đại cô nương nói rất hay tựa hồ như vì mình mà suy nghĩ. Vương di nương oán hận liếc mắt nhìn Trang Như Mộng, trong lòng khó hiểu vì sao đại cô nương ngang ngược lại bất đồng với lúc trước, nói tới nói lui trong lời nói đều ẩn giấu sự sắc bén. Chẳng lẽ là sau khi đối bất tỉnh, cả người đều trở nên thông minh? Ngược mắt nhìn đại cô nương định mở miệng nói chuyện, Vương di nương vội vàng nói thoái thác rằng thân thể mình khó chịu cáo từ trở về trước.

Vương di nương vừa rời đi, Trang Như Mộng đã cười khanh khách ra tiếng. Trang phu nhân nhìn nữ nhi tinh quái trong lòng vốn buồn cười nhưng lại cố nhẫn nại, “Mộng nha đầu, sau này cũng không thể như vậy. Dù sao nàng ta cũng là di nương của phụ thân người, mà trong bụng nàng ta cũng vừa có cốt nhục của cha người.”

Nghe lời này Trang Như Mộng bĩu môi, “Mẫu thân, chúng ta là chủ tử đúng chuẩn trong phủ này, nơi nào để cho một di nương như nàng ta bắt nạt. Cho dù đứa bé trong bụng của nàng sinh ra, không phải còn gọi người là một tiếng mẫu thân sao.”

“Người đưa nhỏ này. . . .” Biết khuê nữ vì mình trút giận, nàng đưa tay sờ sờ đầu nữ nhi nhất thời cũng không biết phải nên nói gì.

Đúng lúc này một nha hoàn vén rèm lên bước vào phòng, sau khi nàng ở bên tai Triệu ma ma nói nhỏ mấy câu liền lặng lẽ lui xuống. Trang phu nhân nghe thấy động tĩnh, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Triệu ma ma. Chỉ thấy Triệu ma ma vui mừng nói, “Bẩm phu nhân, Bạch phu nhân dẫn theo thể tử gia của nàng tới thăm người. Nha hoàn mới vừa tới bẩm báo, bây giờ họ cũng đã qua cửa Thuý Hoa, đoán chừng đã sắp đến Toái Ngọc hiền của chúng ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

☆, Công tử như ngọc

Editor: Từ Sắc Y

“Nhân nhi tới rồi sao?” Nghe Triệu ma ma nói, giọng điệu Trang phu nhân cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

“Đúng là vậy đó, Bạch phu nhân này đúng là một người có lòng tốt, vừa mới biết thân thể phu nhân không tốt thì đã đến thăm trước.”

Nghe đối thoại giữa mẫu thân và Triệu ma ma, Trang Như Mộng đang ngồi ở mép giường cũng rơi vào trầm tư. Lúc này vào kiếp trước, nàng vẫn còn ở Như Mộng cư âm ỹ tuyệt thực cũng không biết Liễu di (dì Liễu) đến thăm mẫu thân. Vừa mới này Triệu ma ma nói Liễu di dẫn công tử nhà nàng tới đây, nói như vậy thì chút nữa nàng sẽ lập tức nhìn thấy Bạch Tử Hàm rồi. Không để Trang Như Mộng nghĩ nhiều, nha hoàn đã dẫn Bạch phu nhân và Bạch Tử Hàm đi vào phòng.

Thấy bạn tốt vào nhà Trang phu nhân ngộ ngại muốn đứng dậy, Bạch phu nhân nhanh chóng tới trước ngăn trở nàng, “Cái người này ở trước mặt ta còn xem như người ngoài.” Chỉ là mới nói đôi câu nàng đã ho khan.

Trang phu nhân nắm tay thay nàng vuốt lưng, ngược mắt nhìn Bạch phu nhân lo lắng nói, “Ta thấy thân thể người cũng không được tốt, hôm nay trời vẫn còn rơi tuyết làm sao lại tới đây.”

“Thế nào, không hoan nghênh ta à?”

“Làm sao! Ta vui mừng còn không kịp đấy.” Trang phu nhân nói xong nhìn sang nam tử đứng ở một bên nói, “Đã lâu không gặp, Tử Hàm càng nhìn càng thêm tuấn lãng đó.”

Theo ánh mắt Trang phu nhân trên khắp gương mặt Bạch phu nhân tràn đầy kiêu ngạo, “Đứa nhỏ Tử Hàm này vẫn trước sau như một để ta bớt lo.” Nói xong nàng xoay chuyển lời nhìn sang Trang Như Mộng trêu ghẹo, “Chỉ là Mộng nha đầu của chúng ta lại càng thêm khéo léo khiến nhiều người thương.”

Nghe Liễu di nhắc tới mình, Trang Như Mộng làm nũng nói, “Liễu di.”

Bạch phu nhân bị Trang Như Mộng kêu như vậy cảm thấy trong lòng như mềm nhũn, mình thì chỉ có một đứa con trai là Tử Hàm, thứ nữ ở nhà còn nhỏ tuổi cũng bị di nương dạy không ra gì, nhìn khuê nữ trong lòng bạn tốt khá ái như vậy tất nhiên là trong lòng yêu thích đến không được. Nàng nhìn Trang Như Mộng cười nói, “Mộng nha đầu nhanh tới chỗ Liễu di, đã rất lâu Liễu di còn chưa thấy người đó.”

Trang Như Mộng liếc mắt nhìn mẫu thân, thấy nàng gật đầu một cái liền cười hi hi đi tới trước mặt Bạch phu nhân, lại nhìn nam tử anh tuấn phong thần bên cạnh Bạch phu nhân, gương mặt của nàng không khỏi khẽ ửng hồng.

Cảm nhận được ánh mắt quan sát của Trang Như Mộng, Bạch Tử Hàm cười sùng nịch với nàng, nhìn tròn mắt đẹp tựa như dòng suối mùa xuân trong suốt chảy thẳng vào lòng nàng, Trang Như Mộng không hiểu sao lại cảm thấy một tia đau lòng, nàng không hiểu vì sao lại có cảm giác ấy, phảng phất như trong cõi âm ti nàng đã quên mất một chuyện gì đó vô cùng quan trọng, một luồng cảm giác vô cùng đau thương đột nhiên ập tới, trong nháy mắt hai hàng nước mắt trong suốt đã chảy xuống trên gương mặt của nàng.

Bạch Tử Hàm thấy vậy, vẻ mặt nhất thời khảm trương, hần tự tay dịu dàng lau đi nước mắt ở trên mặt của Trang Như Mộng. Sau khi Trang Như Mộng phản ứng lại nàng vội vàng lui về phía sau một bước, nhìn thấy ánh mắt mọi người lo lắng nhìn mình, nàng làm cái mặt quỷ cười nói, “Đều bị ta lừa rồi nha.” Nghe được lời này, Trang phu nhân và Bạch phu nhân đều thở phào nhẹ nhõm. Thấy vậy, Trang Như Mộng mới yên lòng. Nàng lại âm thầm quan sát nam tử bên cạnh một chút, chỉ là lần này lại không cảm nhận được cảm giác vừa nãy. Mặc dù trong lòng mê muội không hiểu, nhưng Bạch phu nhân đã lôi kéo tay của nàng hỏi han ân cần, nàng cũng chỉ đành phải dè dặt cảm nhận vừa nãy ở trong lòng cười hi hi trả lời Bạch phu nhân.

Không được chốc lát, hai nàng dâu nói đến những chuyện riêng trong nhà của hai người, cho nên liền phân phó nha hoàn và ma ma đi theo Trang Như Mộng và Bạch Tử Hàm đi dạo trong sân vườn hoa nhỏ. Lúc quay người đi, Trang Như Mộng nhìn thấy Liễu di và mẫu thân đang nói cười ríu rít, trong lòng nàng có chút thương cảm. Nhớ đến kiếp trước, cũng chính là hơn nửa năm sau, Liễu di đã bị bệnh qua đời. Khi đó mình còn nhỏ, sau khi biết được tin tức này liền khóc lớn một hồi với mẫu thân. Mà Bạch gia bởi vì Liễu di mất đi mà đưa Bạch Tử Hàm vào quân doanh, dần dần cũng không liên lạc gì

với nhau nữa mình. Vì vậy sau khi nàng lớn lên, tự nhiên là cũng không lui tới với Bạch Tử Hàm.

Triệu ma ma dẫn Trang Như Mộng và Bạch Tử Hàm, sau khi tới trước sân vườn hoa nhỏ liền đứng chờ ở bên cạnh với đám nha hoàn. Từ khi Trang Như Mộng sống lại, vì không muốn cho mọi người sinh nghi nàng đành phải ở trước mặt mọi người giả bộ làm nũng. Hôm nay Trang phu nhân để cho nàng đi chung với Thế tử Bạch phủ, trái lại nàng không có ý định tiếp tục làm nũng. Mặc dù sâu trong trí nhớ hồi nhỏ nàng đã dính ở bên cạnh nam tử này, nhưng theo trí nhớ chuyện này cũng đã phủ bụi quá lâu rồi, hơn nữa hiện nay nàng cũng đã có kinh nghiệm một đời tang thương, sao không còn biết xấu hổ mà gọi một tiếng Tử Hàm ca ca?

Mà Bạch Tử Hàm ở một bên, nhìn gương mặt nữ oa ở đối diện hiện lên tất cả vẻ rối rắm trái lại tâm tình (hắn) không tệ. Hắn bước thêm mấy bước đi tới trước mặt Trang Như Mộng, “Tiểu Mộng, một khoảng thời gian không thấy làm sao lại lạnh nhạt như thế?”

Trang Như Mộng đang hết sức buồn rầu, đột nhiên bị Bạch Tử Hàm hỏi như vậy nàng chợt dạ vui đầu xuống cực thấp, “Thế tử, ta chỉ lo lắng cho thân thể của mẹ.”

Mày kiếm Bạch Tử Hàm vừa nhui, vрон tay vuốt vuốt tóc của Trang Như Mộng, “Thường ngày đều gọi ta là Tử Hàm ca ca. Thế nào? Ta đã làm gì khiến cho Tiểu Mộng nhi giận rồi?”

Cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay của Bạch Tử Hàm, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm khó chịu. Nàng đã hai mươi mấy tuổi rồi, lại bị thiếu niên mười lăm tuổi đối xử như vậy, nghĩ tới đây D/ie,nđ.a..n!;e;qu/ydd.on nàng lại len lén liếc Bạch Tử Hàm một cái, không nhìn được mà đỏ cả mặt, trong lòng thì thầm, được rồi, ta thừa nhận đáng đáp của Bạch Tử Hàm quả thật không tệ.

Chú ý tới nữ oa đang liếc trộm mình, Bạch Tử Hàm nhui mày, “Ta nói Tiểu Mộng, người khi nào đã trở nên ngượng ngùng như vậy chứ, Tử Hàm ca ca người biết mình anh tuấn phong thần, nếu như người thích thì cứ thoải mái nhìn, ta sẽ không ngại.”

Lời trêu ghẹo của Bạch Tử Hàm khiến cho Trang Như Mộng ngẩn ra, ngay sau đó gương mặt nàng nhìn còn hồng hơn quả táo chín. Bạch Tử Hàm nhìn thấy một màn này giống như đã phát hiện ra vùng đất mới hắn xoay quanh Trang Như Mộng hỏi, “Tiểu Mộng, người đang xấu hổ sao?”

Nghe lời này Trang Như Mộng trừng mắt liếc hắn một cái, tránh khỏi Bạch Tử Hàm đi đến đình nghỉ mát ở đối diện. Trong lương đình đã dọn xong bàn cờ, Trang Như Mộng ngồi xuống ở một phía nhìn Bạch Tử Hàm nói: “Bạch Tử Hàm, chúng ta đánh một ván cờ đi, như thế nào?”

Nhìn thấy tiểu nha đầu từ nhỏ đến lớn lên nổi lên vài phần buồn bực, Bạch Tử Hàm cũng không tiếp tục trêu ghẹo nữa, mà ngồi xuống đối diện nàng thuận tay nhặt lên một viên cờ trắng xem như trả lời lại nàng. Rất nhanh hai người nghiêm túc bắt đầu đánh cờ, ngoài dự đoán là cuối cùng Bạch Tử Hàm lại hoàn toàn lấy bại mà kết thúc. Bạch Tử Hàm vốn am hiểu cờ sâu, nhưng hôm nay lại thua trước mặt tiểu nha đầu hắn nhìn từ nhỏ đến lớn này, trái lại điều này làm cho hắn thẹn đỏ mặt khó có được, “Ta thua, không ngờ Tiểu Mộng nhi chúng ta là cao thủ trong đó nha.”

Thấy vẻ mặt Bạch Tử Hàm như vậy, Trang Như Mộng không nhìn được mà xi cười ra tiếng, nụ cười này như đoá hoa nở rộ trong trời đông giá rét khiến cho Bạch Tử Hàm nhìn đến ngây người. Lúc chú ý tới ánh mắt của Bạch Tử Hàm, Trang Như Mộng không tự nhiên ho nhẹ một tiếng rồi nói sang chuyện khác, “Ta đi xem Liễu di một chút.” Nói xong nâng làn váy nhỏ đi ra khỏi đình nghỉ mát. Nhìn bước chân nhanh nhẹn của nữ tử, Bạch Tử Hàm cười yếu ớt trong miệng nhẹ giọng lầm bầm, “Vẫn còn nhỏ, phải chờ thêm mấy năm nữa.”

Lúc Bạch Tử Hàm rời đi, còn cố ý hẹn Trang Như Mộng lần sau sẽ quay lại đánh cờ. Trang Như Mộng chỉ cười đồng ý một tiếng, rồi xoay người trở về Toái Ngọc hiên. Dọc theo đường đi nghĩ tới dáng vẻ Bạch Tử Hàm thua mình, trong lòng Trang Như Mộng cảm thấy phiền muộn đã vui đi không ít, trên mặt vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt. Về phần Bạch Tử Hàm, Trang Như Mộng vốn cũng không để trong lòng. Kiếp trước nàng ở Lý phủ bị lạnh nhạt, thường xuyên ở trong nhà đánh cờ giết thời gian, cho nên hiện nay kỳ nghệ sớm đã được dày công tôi luyện, hắn trở về khổ luyện mấy ngày há sao có thể thắng được.

Từ Toái Ngọc hiên trở về sắc trời vẫn còn sớm, Trang Như Mộng đá giầy cả người lẫn lộn ở trên giường vài vòng. Linh Tê nhìn thấy dáng vẻ này của nàng trong lòng cảm thấy buồn cười, dò xét hỏi, “Đại cô nương nếu không cứ nằm ở trên giường ngủ trước một chút?” Trang Như Mộng đưa tay ngáp một cái, gật đầu một cái rồi vươn tay để Linh Tê cời áo khoác cho nàng.

Sau khi Linh Tê thu dọn xong định xoay người muốn đi ra, thì Trang Như Mộng nhìn bóng lưng Linh Tê nói lớn, “Tỳ tử tốt, chút nữa người đừng gọi ta tỉnh nha.” Thấy Linh Tê quay đầu không hiểu, Trang Như Mộng kiên nhẫn giải thích, “Ta đã nghĩ thông suốt rồi, nhân tiện cũng không muốn đi tới chỗ tổ mẫu lần nữa.” Nhìn thấy vẻ mặt nửa vui nửa lo của Linh Tê sau khi nghe lời này, Trang Như Mộng buồn cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không náo loạn với tổ mẫu nữa.”

Được Trang Như Mộng mở miệng nói bảo đảm Linh Tê mới nói, “Nếu như vậy, có muốn nô tỳ thay đại cô nương đi chuẩn bị một ít đồ hay không?”

Trang Như Mộng cúi đầu suy nghĩ một chút, “Chuyện này trái lại không cần đâu, đồ ở chỗ tổ mẫu đều là vật có chất lượng cực tốt, ta đây cũng không có đồ gì có thể vào được mắt tổ mẫu.” Linh Tê nghe vậy liền đóng cửa lui xuống.

Trang Như Mộng nằm ở trên giường, rất nhanh đã ngủ say.

Phía Toái Ngọc hiên Triệu ma ma mới vừa tiến bước Bạch phu nhân, rồi trở về phòng Trang phu nhân cảm châm may y phục mùa đông. Lúc này tinh thần của Trang phu nhân cũng không tệ, nằm ở trên giường nói chuyện với Triệu ma ma, “Ma ma, người nói hôm nay tính tình của Mộng nha đầu có phải là đã thay đổi khá lớn hay không?”

Động tác may của Triệu ma ma dừng lại, ngẩng đầu nhìn Trang phu nhân nói: “hôm nay đại cô nương trái lại không giống như quá khứ, đối với những chuyện gì mình không thích thì trực tiếp phát tác. Lão nô thấy, hôm nay ở trong phòng Vương di nương đã bị đại cô nương chèn ép không còn mặt mũi.”

Nghe lời này, Trang phu nhân thở dài một cái lại trầm mặc. Sau một lúc lâu nàng mới mở miệng, “Đều là do ta làm mẹ vô dụng, nếu không phải vì ta thì Mộng nha đầu cũng sẽ không bị đối đến ngắt xiu, người xem hôm nay nàng nói chuyện đều không giống như lúc trước cứ tùy tiện tiện. Đều nói hài từ không nương thường sớm biết lo liệu việc nhà, vậy mà ta đây làm mẹ vẫn còn để khuê nữ mình chịu những thứ uất ức này.”

Triệu ma ma âm thầm lau lệ an ủi phu nhân nói: “phu nhân, người không cần suy nghĩ nhiều. Những năm gần đây người đối với đại cô nương đều thương đau đến tận xương tận tủy, chỉ nói lần này người mặc thân thể mình. . . . .” Nói đến đây Triệu ma ma dừng lại mới tiếp tục nói, “Đại cô nương đã trưởng thành, hiểu được cách xử sự rồi. Tuy nói phu nhân thương yêu đại cô nương, thế nhưng trong lòng tiểu thư sao có thể không để tâm một người nào chứ, lão nô nhìn thấy đại cô nương thay đổi cũng không phải là một chuyện xấu.”

“Chỉ mong như vậy thôi.” Trang phu nhân nói câu này, trong nhà lại an tĩnh. Nàng đột nhiên nhớ tới, cuộc sống ở phủ tướng quân lúc trước.

Như Mộng cư ——

Trên giường êm có một người, trên trán đã đổ đầy từng lớp mồ hôi mịn. Chỉ thấy hai hàng lông mày của nàng nhú chặt lại, rất giống như đang trải qua chuyện gì đó rất khổ sở. Chỉ nghe một câu, “Dừng!” Nữ tử đã bật dậy ở trên giường.

Linh Tê đứng chờ ở bên ngoài, nghe được tiếng la ở trong phòng liền lập tức chạy vào nhà. Nhìn thấy người đang ngồi ở trên giường không nói một lời, nàng vội vàng cầm vải mềm thay nàng (TNM) lau từng giọt mồ hôi trên trán.

Mà lúc này Trang Như Mộng, đang cắn môi dưới thật chặt. Linh Tê thấy như vậy ân cần nói: “Đại cô nương gặp ác mộng sao?” Trang Như Mộng cũng không trả lời Linh Tê, chỉ là cắn ở trong tay đã bị nàng nắm chặt lại một đoàn. Thấy như vậy, Linh Tê gấp gấp, nàng quay đầu định gọi nha hoàn ở bên ngoài. Thì lúc này Trang Như Mộng lên tiếng mở miệng, “Hiện tại là lúc nào rồi?”

“Bẩm cô nương, đã là giờ Mùi canh ba rồi.”

Nghe lời này, Trang Như Mộng để cho Linh Tê hầu hạ nàng mặc y phục xong. Trong lòng Linh Tê lo lắng, nghĩ ngợi một hồi nhưng vẫn mở miệng nói, “Ta thấy khí sắc của cô nương không được tốt, nếu không sai người mời Chu đại phu đến Xuân đường xem một chút.” Thấy nữ tử mím môi một cái, Linh Tê vội vàng rót một ly trà nóng tới. Trang Như Mộng uống vào một hai ngụm rồi mới trả lời, “Không sao, lúc này chỉ là một ác mộng rất dài. Nếu ta không đi đến phòng tổ mẫu một chuyến, thì không khỏi lại có người khích bác châm ngòi quan hệ tổ tôn (bà cháu) của chúng ta.”

Mặc dù trong lòng lo lắng cho thân thể của đại cô nương, nhưng Linh Tê khi nghe lời này cũng không tiếp tục khuyên can nữa. Thấy Linh Tê cầm lấy áo ngắn màu trắng ngà lúc mặc ở Toái Ngọc hiên, Trang Như Mộng lắc đầu một cái, “Đổi y phục màu sáng một chút, nhưng cũng không nên quá sáng.”

Gương mặt Linh Tê lộ ra vẻ ngưng ngung, “Là nô tỳ nghĩ không chu toàn, nếu không mặc bộ y phục mà hôm kia phu nhân làm ở trong cửa hàng cho cô nương đi, là kiện váy trăm bướm bướm được thêu hoa văn chỉ bạc cho đại cô nương đó.”

Thấy Trang Như Mộng gật đầu một cái, Linh Tê nhanh lấy y phục từ trong ngăn kéo ra vì nàng mặc vào. Chờ Linh Tê búi tóc xong mở hộp trang sức, Trang Như Mộng tiện tay chỉ vào một cây trâm hoa mai, sau khi ăn mặc chỉnh tề xong Trang Như Mộng liền dẫn theo Linh Tê đi về phía Tĩnh Tâm cư.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi là tả như cũ, có vài nhánh cây không chịu nổi sức nặng đã bị đè đến biến hình. Bởi vì mỗi viện của D/ie,nđ.a..n'le;qu/yddon Trang phủ đều có hậu viện và hành lang chung, con đường đi tới này trái lại đoàn người bọn họ cũng không bị tuyết làm ướt đáy giày.

Đến Tĩnh Tâm cư của Trang lão phu nhân, ở xa xa Trang Như Mộng đã nhìn thấy hai nha hoàn ở dưới mái hiên đùa giỡn với vẹt. Thấy Trang Như Mộng đến gần trên mặt hai nha hoàn đều cả kinh. Ngược lại có một người mặc áo bông màu xanh lá ở trong đó phản ứng kịp, nàng vội kéo tay áo của nha hoàn kia vội vàng ngồi xổm xuống hành lễ.

Thấy phản ứng của hai người này, Trang Như Mộng giả bộ như chưa nhìn thấy. Nàng đi lên giòn già hỏi, “Thu Đồng, Thu Hòa, tổ mẫu có ở trong phòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Hai nha hoàn được gọi vội vàng trả lời, “Bẩm cô nương, lão thái thái ngủ trưa vừa mới tỉnh chưa được bao lâu.”

Trang Như Mộng gật đầu một cái, vòng qua hai người này bước vào phòng. Nha hoàn được là Thu Đồng vội vàng xoay người thăm dò: “Đại cô nương, có muốn nô tỳ vào trước thay người thông truyền hay không?”

Trang Như Mộng nghiêng đầu nhìn nàng một chút, trái lại sinh ra chút hảo cảm với nha hoàn này. Nàng cười nói với Thu Đồng, “Không cần.” Nói xong lại cất bước đi tiếp về phía trước.

Nha hoàn đứng chờ ở cửa thấy Trang Như Mộng tới, vội vàng thay nàng vén rèm lên. Trang Như Mộng vừa nhấc mắt, nhìn thấy tổ mẫu tay cầm viên cờ đen đang suy nghĩ nhìn về phía bàn cờ. Nha hoàn đứng chờ ở bên cạnh Trang lão phu nhân, thấy đại cô nương đi tới đang muốn đi lên nhấc nhờ lão thái thái, thì thấy đại cô nương lắc đầu với nàng một cái, vì vậy nàng ngừng lại rồi kính cẩn đứng ở một bên.

Sau khi Trang Như Mộng tìm một chỗ ngồi, liền an tĩnh chờ ở trong phòng. Khoảng chừng sau hai khắc, rốt cuộc Trang lão phu nhân cũng đã đặt xuống viên cờ đen nói, “Không chơi không chơi nữa.” Nói xong nàng dò mắt, giống như mới phát hiện ra Trang Như Mộng ở trong phòng mình, “Ồ, đại cô nương tâm cao khí ngạo ở trong phủ chúng ta, lúc nào đã có rãnh rỗi đi tới chỗ lão thái thái ta đây.”

Nghe giọng tổ mẫu không vui, Trang Như Mộng cố nén chán ghét ở trong lòng mềm giọng gọi, “Tổ mẫu.”

“Một tiếng tổ mẫu này ta không dám nhận đâu, không phải là đại cô nương vô cùng tức giận sao, thế nào lại hôm nay đi tới phòng của lão thân đây.”

Trong lòng Trang Như Mộng âm thầm kêu khổ, chỉ thấy nàng bước lên mấy bước đi tới trước mặt Trang lão phu nhân, rồi nhào vào trong ngực nàng (lão phu nhân) lấy lòng lắc lắc cánh tay lão thái thái, ngọt ngào gọi, “Tổ mẫu, tổ mẫu. . . .” Nghe giọng điệu lấy lòng, trong lòng Trang Như Mộng âm thầm khinh bỉ mình một lần. Không nghĩ tới một người hai mươi tuổi như nàng, lại còn có một ngày làm nũng khoe mẽ như vậy.

Thấy vẻ mặt của lão thái thái rốt cuộc cũng hơi dần ra, trong lòng Trang Như Mộng thở phào nhẹ nhõm. Nàng ra vẻ đáng thương nói, “Tổ mẫu, Mộng nhi biết sai rồi.”

Trang lão phu nhân vốn muốn cố ý lạnh nhạt nàng một hồi, nhưng hôm nay thấy dáng vẻ của đại tôn nữ (trưởng nữ) như vậy trong lòng rốt cuộc cũng không đành. Nàng thở dài, vỗ vỗ đầu Trang Như Mộng giả bộ tức giận nói: “Nha đầu này, có biết lỗi ở chỗ nào không?”

“Mộng nhi không nên ý vào sự sủng ái của tổ mẫu, mà hành động vô pháp.”

“Nói như vậy, ngược lại là lão thái thái ta làm hư ngươi rồi.”

“Hi hi, Mộng nhi ăn nói vụng về, Mộng nhi chỉ biết Mộng nhi là trưởng nữ của tổ mẫu, đương nhiên là tổ mẫu rất thương yêu Mộng nhi.”

Thấy cháu gái có tính tình bướng bỉnh trước sau như một lại biết nhận sai như vậy, Trang lão phu nhân hoài nghi nói: “Có phải chính là nương người dạy người nói như vậy không?”

Nghe Trang lão phu nhân nói như vậy Trang Như Mộng gấp đến độ giẫm chân, “Tổ mẫu. . . .”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của nữ oa trước mắt, lửa giận trong lòng Trang lão phu nhân đã tiêu tán đi hơn nửa, rốt cuộc cũng là trưởng nữ của mình, là tôn bối (cháu) đầu tiên, cho dù không phải là tôn bối mình thương tiếc nhất trong lòng nhưng vẫn yêu thương. Nàng ôm Trang Như Mộng vào lòng ngắt cái mũi của nàng nói: “Sau này không được tái phạm nữa.” Trang Như Mộng nhếch miệng cười một tiếng, tất nhiên là miệng nói đồng ý.

Bên này hai bà cháu đang cười đến vui vẻ, thì có nha hoàn đi vào phòng bẩm báo nói Tam tiểu thư tới. Vừa nghe thấy muội muội tốt của mình tới, thái độ của Trang Như Mộng hơi khựng lại. Sợ bị người phát hiện, nàng vội vàng cầm lên ly trà ở bên bàn uống nhanh một hớp. Đợi đến khi Trang Như Mộng để xuống ly trà trong tay, thì trong nhà đã có thêm một nữ oa ăn vận khéo léo.

Tam cô nương Trang Như Ngọc chính là thiên kim con vợ cả tam phòng, nàng chỉ sinh nhỏ hơn Trang Như Mộng một tháng còn có một ca ca sinh đôi cũng chính là Nhị thiếu gia Trang Nhân Bản của Trang phủ. Nhắc tới Trang lão phu nhân thì phải nhắc đến hai đứa con trai, phụ thân của Trang Như Mộng là trưởng tử của Trang phủ Trang Thiên Bảo, dưới hân còn có một di nương sinh thứ đệ cũng chính là Nhị lão gia Trang phủ Trang Thiên Thuận, với một đệ đệ cùng nương là Tam đệ Trang phủ Tam lão gia Trang Thiên Kỳ. Bởi vì Tam lão gia còn nhỏ cho nên Trang lão phu nhân hết sức thiên vị, mà Tam cô nương ở trước mặt của nàng này cũng được hết sức sủng ái.

Không chỉ vừa nghe thấy Tam cô nương tới, trên mặt Trang lão phu nhân đã mừng rỡ đến nở hoa.

Chỉ thấy nữ oa này toàn thân vận màu hồng cánh sen váy tím nho, vào phòng trước đoàn Trang thì lễ với Trang lão phu nhân một cái. Trang lão phu nhân hài lòng gật đầu một cái, rồi cười bảo nàng đến trước mặt mình. Đám nha hoàn vội vàng đem tới hai gối êm, đặt ở sau lưng Trang Như Mộng và Trang Như Ngọc. Nhìn thấy cái gối êm này, Trang Như Mộng ngây thơ nói: “Ta chính là được nhờ phúc phần của Tam muội.”

Một câu nói dường như vô tâm này thốt ra, một nhóm nha hoàn đem gối êm lên nhất thời thay đổi sắc mặt. Trang lão phu nhân nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của trưởng tôn nữ, trên mặt cũng có chút không nhịn được, nàng nghiêng đầu nói với nha hoàn: “Thu Vân phạt một tháng tiền lương người lui xuống trước đi.”

Thu Vân lúc nào cũng ở bên cạnh lão phu nhân, hôm nay bị phạt như thế sắc mặt rất khó coi. Đợi sau khi Thu Vân đi ra ngoài, các nha hoàn còn ở trong phòng đều không khỏi lén lút quan sát đại cô nương.

Trang Như Ngọc ở một bên thấy lão thái thái đột nhiên phát tác, khẽ giật mình lấy tay che miệng. Nàng vốn được mẫu thân phân phó đi đến chỗ này. Mấy người nha hoàn bọn họ an bài ở trong phòng lớn mới vừa lén lút đi truyền tin đến, hôm nay đại cô nương đột nhiên thay đổi miệng mồm trở nên lạnh lợi, còn nói cho Vương di nương phải chạy trốn chết. Lúc ấy nghe được lời này, trong lòng Trang Như Ngọc lại nghĩ vị tỷ tỷ trước sau vẫn ngang bướng không chịu nói lý lẽ như một, nào có nói chỗ nào lợi hại như vậy đâu, nhất định là ở phòng lớn la lối om sòm hoành hành mới khiến cho Vương di nương tức giận bỏ đi. Nhưng mẫu thân nàng vẫn có chút băn khoăn, vừa muốn xác nhận lại những lời tồi tệ qua tiện nhân Linh Tê này nói, cho nên mới bảo nàng đi tới Tĩnh Tâm cư xem một chút.

Nhớ tới lời mẫu thân phân phó lúc trước, Trang Như Ngọc vội vàng cầm lên bánh Phù Dung ở trong khay đưa lên khoe miệng của Trang lão phu nhân.

Trang lão phu nhân liền cắn một cái, ánh mắt từ ái nhìn chăm chăm vào Trang Như Ngọc. Thấy hai bà cháu này vui vẻ như chốn không người, trong lòng Trang Như Mộng có chút buồn bực, đều là cháu gái, nhưng lão phu nhân này thật đúng là đã thiên vị mà còn ra vẻ.

Thấy tâm tình của lão thái thái không tệ, Trang Như Ngọc mở miệng nói với Trang Như Mộng, “Tỷ tỷ không hổ là trưởng nữ ở trong phủ của chúng ta, lại xem trọng chuyện quy củ như vậy, vẫn là muội muội không theo kịp.”

Nghe lời này Trang lão phu nhân lộ ra vẻ không hiểu, Trang Như Ngọc thấy vậy liền nói những chuyện xảy ra ở Toái Ngọc hiên cho Trang lão phu nhân. Thấy sắc mặt lão thái thái ở trước mặt dần dần trầm xuống, trong lòng Trang Như Ngọc tuy vui mừng nhưng trên mặt lại không lộ ra vẻ mặt gì.

Trang lão phu nhân chán ghét nhìn Trang Như Mộng nói: “Ta còn nói là người đã thật sự biết sai rồi, không ngờ còn nhỏ tuổi lại dám giáo huấn di nương của phụ thân người, Triệu thị cũng không phải là một người tốt lại còn dung túng cho cô nương mình như vậy.”

Nghe mẩu thân của mình bị nói như vậy, Trang Như Mộng rũ mắt xuống trong mắt lộ ra chút hận ý. Mình đi tới trước lấy lòng, vốn nhớ kỹ lão phu nhân này rốt cuộc cũng là trưởng bối của mình, dù có thế nào thì mình cũng nên kính nể. Nhưng, vì sao nàng lại không thích tất cả những chuyện của mẫu thân? Những năm gần đây Trang phủ đều phải dựa vào phòng lớn chống đỡ, nàng làm trưởng bối không nghĩ cho phòng lớn thì cũng coi như thôi đi, vì sao lại còn hành động ra vẻ như vậy.

Thấy nữ oa trước mắt bị mình giáo huấn cũng chỉ rũ mắt không phản ứng, trong lòng Trang lão phu nhân càng thêm tức giận, vào lúc nàng đang tính nói tiếp thì thấy Trang Như Mộng đã ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ oa tràn đầy vẻ ủy khuất, vẻ mặt đáng thương này đã khiến cho lời vừa tới miệng đã bị Trang lão phu nhân cứng rắn sửa lại, “Người nói đi, vì sao ở Toái Ngọc hiên lại làm ra chuyện đó.”

Trang Như Mộng từ trên ghế đứng lên nghiêm túc nhìn về phía Trang lão phu nhân nói, “Theo lời tổ mẫu, hôm nay ở Toái Ngọc hiên không phải là Mộng nhi có ý nhằm vào Vương di nương. Chỉ là từ nhỏ tổ mẫu đã dạy cho Mộng nhi, rằng Trang phủ chúng ta là nơi được hoàng thượng ngự tứ, trên dưới cả thành cũng chỉ có một mình Trang phủ của chúng ta có được vinh hạnh đặc biệt như vậy. Vì vậy người trong Trang phủ đều phải làm việc có quy tắc, không thể để cho người có tâm dung chuyện xấu để làm vãn chương trình tấu.”

Nghe lời này sắc mặt Trang lão phu nhân thoáng khựng lại, “Nhưng người cũng không thể nói Vương di nương như vậy, dù có nói thế nào thì nàng cũng là người trong phòng phụ thân người.”

Bị nói như thế, Trang Như Mộng làm sao không biết phần lớn thái độ này của lão phu nhân là bởi vì Vương di nương là người nhà mẹ đẻ nàng, bị nàng (TNM) làm như vậy khiến cho nàng (Tiếpn) cảm thấy mất mặt không ngừng. Chỉ là Trang Như Mộng không hối hận vì đã làm chuyện ở Toái Ngọc hiên, khi đi đến phòng lớn của nàng, thì Trang Như Mộng đời này sẽ không im hơi lặng tiếng nữa.

Trang Như Mộng đi lên một bước đáng thương nhìn Trang lão phu nhân, “Tổ mẫu, Mộng nhi đây vì suy nghĩ cho Trang phủ của chúng ta thôi.”

Trang Như Ngọc ở một bên thấy như vậy, sợ tính toán của mình bị thất bại nên vội vàng xen vào, “Tỷ tỷ, cho dù là vì suy nghĩ cho Trang phủ chúng ta, nhưng mà Vương di nương, nói thế nào cũng là nữ chi của cửa tổ mẫu. . . .” Nói đến đây nàng không nói tiếp nữa mà chỉ nhìn sang tổ mẫu mình.

Nếu là một di nương tầm thường thì Trang lão phu nhân cũng sẽ không để ý như vậy, lời của Trang Như Ngọc cũng là lời nói thay cho đáy lòng nàng. Nhìn thấy sắc mặt lão thái thái lại thay đổi lần nữa, Trang Như Mộng vội vàng nói, “Theo lời tổ mẫu, trước khi phụ thân rời khỏi phủ Mộng nhi đã từng đi đến thư phòng tìm phụ thân. Lúc ấy trong lúc vô tình Mộng nhi ở ngoài thư phòng nghe thấy phụ thân nói, năm nay Thánh thượng rất hài lòng với Tiền phủ, riêng về tấm biển Trang phủ chúng ta thì lại tràn ngập nguy cơ, cho nên cháu gái mới phá lệ làm ra chuyện như vậy với Vương di nương. Có câu lễ củ không thể bỏ, tuy trước mặt Vương di nương là cháu gái cửa tổ phụ nuôi lớn, nhưng từ nhỏ Vương di nương đã mất hồ (mất hồ —— phụ thân qua đời) tất nhiên là không dễ. Nhưng nếu nàng đã lên làm di nương của phụ thân, thì dù sao vẫn nên ở trước mặt mẫu thân tuân thủ quy củ chứ.”

Đúng vậy Vương di nương còn nhỏ mất hồ, tuy nói nàng quả thật cũng coi là nữ nhi của cửa tổ phụ nhà, nhưng đó cũng chỉ là thứ đệ đã chết của Trang lão phu nhân. Nếu hiện tại nàng là nữ nhi của bảo huy (anh ruột) là trưởng tử vương phủ của Trang lão phu nhân, thì làm sao Trang lão phu nhân lại cam lòng gả nàng làm di nương cho con trai mình. Vốn thân tình Trang lão phu nhân đối với Vương di nương vô cùng mỏng, hôm nay lại nghe nữ oa ở trước mặt nói đến nghiêm trọng như vậy, còn nơi nào nàng nhớ được xả giận cho di nương, trái lại mở miệng hỏi, “Tại sao ta không nghe thấy phụ thân người nói tới?”

Nghe trong giọng nói tổ mẫu lộ ra nét khản trương, Trang Như Mộng rũ mắt xuống trong mắt hiện lên một tia giễu cợt. Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, nàng ngẩng đầu chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói, “Còn không phải là phụ thân sợ tổ mẫu người biết lo lắng sao.”

Trang Như Ngọc ở một bên cuối cùng cũng chỉ là một tiểu cô nương trong hậu viện, nghe thấy tin tức này sắc mặt lập tức thay đổi. Nếu Trang phủ này thật sự mất đi sự ưu đãi của hoàng thượng, thì Trang Như Ngọc nàng cũng không chiếm được cái gì tốt. Nghĩ đến đây Trang Như Ngọc không kịp tính toán đến vị đường tỷ này, trái lại nhìn Trang lão phu nhân lo lắng hỏi, “Tổ mẫu, chuyện này nên làm như thế nào cho phải?”

Trang lão phu nhân sau khi biết được tin tức, trong lòng cũng vội vàng nghe thấy câu hỏi của Trang Như Ngọc cũng không hề trả lời. Trái lại Trang Như Mộng ở một bên nói nhỏ an ủi, “Tam muội muội không cần lo lắng đến những việc này, từ trước đến giờ phụ thân ta đều xử lý chuyện bên ngoài rất tốt, chắc chắn chuyện này nhất định Trang phủ của chúng ta cũng có thể gặp gỡ hóa lành.”

“Mộng nha đầu nói đúng đó, Trang phủ chúng ta sóng gió gì mà chưa gặp qua. Huống chi Thiên Bảo con ta chính là người oai phong trong giới thương nhân nhiều năm, nhất định Trang phủ chúng ta có thể gặp gỡ qua được.”

Mục ma ma ở bên cạnh Trang lão phu nhân, thấy lời đại cô nương nói rất được lòng lão thái thái, cho nên bà cười khanh khách đi lên, “Lão thái thái, đại

cô nương không hổ là trường nữ phòng lớn trong phủ của chúng ta, chỉ mới nhỏ tuổi mà đã nhìn thấu được vấn đề như thế. Lão nô thấy đáng vẻ gặp nguy không sợ của nàng, rất có phong thái của người năm đó.”

Mục ma ma là ma ma hồi môn theo chân Trang lão phu nhân tới đây, đã ở bên cạnh Trang lão phu nhân hơn mấy chục năm, có thể nói là người nàng sủng ái bên cạnh. Nghe Mục ma ma vừa nói như thế trên mặt Trang lão phu nhân lộ ra một nụ cười. Nàng nhìn xem Trang Như Mộng rất hài lòng nói: “Nha đầu này, trái lại hôm nay lại trông hiểu chuyện rất nhiều.”

Trang Như Ngọc đứng ở một bên, nhìn tỏ mầu luôn luôn thương yêu mình, lúc này lại lộ ra vẻ tán thưởng về phía Trang Như Mộng, trên gương mặt xinh đẹp của nàng thoáng loé lên một tia không cam lòng, trong lòng càng hận ý với đường tử mà mình một lòng xem là ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Ở Tĩnh Tâm cư một hồi, Trang Như Mộng và Trang Như Ngọc cáo từ trở về.

Sau khi trở về Như Mộng cư dùng qua bữa cơm chiều, Trang Như Mộng phân phó cho Linh Tê mang vài cuốn sách tới để đọc giết thời gian. Phải nói chuyện hôm nay nàng nói với Trang lão phu nhân cũng không phải là chuyện mà Trang Như Mộng bịa ra, ở kiếp trước quả thật cũng đã xảy ra chuyện như thế, chỉ là giống như đời này ngay lúc đó Trang lão gia vì không muốn cho người trong nhà lo lắng cho nên luôn dúc hết sức đối phó. Sau khi sống gió qua đi lúc đó, Trang Như Mộng mới từ chỗ mầu thân mình nghe được chuyện này.

Nếu không phải Trang lão phu nhân làm khó dễ, thì Trang Như Mộng cũng sẽ không đột nhiên nói ra chuyện này. Mặc dù cuối cùng Trang phủ vẫn nhận được vinh sủng từ hoàng thượng như cũ, nhưng tất cả những gian khổ trong đó đều do phụ thân nàng một mình gánh chịu. Nghĩ tới những chuyện này Trang Như Mộng không hề cam lòng, tại sao phụ thân bỏ nhiều công sức cho Trang phủ như vậy, thế mà phòng lớn bọn họ vẫn không chiếm được chỗ tốt như cũ. Nàng đây muốn cho người trong phủ đều biết, ai mới là người chống đỡ trụ cột của Trang phủ.

Nghĩ như vậy Trang Như Mộng cầm một quyển sách lên, bình tĩnh yên lặng xem. Linh Tê ở một bên thấy bóng dáng đại cô nương đọc sách dưới ánh nến, không khỏi nổi lên một chút đau lòng. Giữa ban ngày thấy đại cô nương làm việc càng ngày càng chững chạc, bây giờ lại thấy đại cô nương nghiêm túc đọc sách như vậy. Linh Tê nghĩ đến mọi chuyện đang diễn ra, càng cảm thấy chán ghét Vương di nương và tam phòng không thôi. Nếu không phải bọn họ có tâm tư bất chính, thì tuổi đại cô nương vốn nên không buồn không lo nơi nào sẽ quan tâm nhiều chuyện như vậy.

Đọc sách hơn nửa canh giờ, Trang Như Mộng mệt mỏi không thôi. Linh Tê thấy nàng để sách xuống đứng dậy ngáp một cái, liền nhanh đi tới trước hầu hạ cởi áo. Đôi khi trên người nàng chỉ còn lại áo lót, Trang Như Mộng rút cổ một cái rồi vội vàng chui vào trong chăn. Linh Tê cười cười, xoay người kiểm tra lại than cúi ở trong phòng mới rời khỏi.

Mặc dù trên người cực kỳ mệt mỏi, nhưng Trang Như Mộng nằm ở trên giường làm thế nào cũng ngủ không được. Giữa ban ngày từ lúc sau khi đi đến Toái Ngọc hiền nàng liền cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng cố tình nàng lại không nghĩ ra. Bây giờ nằm ở trên giường không có chuyện gì làm, trí nhớ ở kiếp trước nổi lên mãnh liệt. Vương Ngọc Hương cười giễu cợt, thư từ đoạn tuyệt, la quần (quần vải lụa) đỏ thắm, trông mắt phụ mầu tròn trĩnh trên đỉnh đầu. . . . .

Mặc dù biết hiện tại tất cả còn chưa có xảy ra. Nhưng nỗi đau sâu đến tận xương tủy này, làm thế nào cũng không quên được. Trang Như Mộng ở trên giường trần trọc trở mình, suy nghĩ ở trong đầu lại càng thêm rõ ràng.

Đột nhiên nàng nghĩ tới chuyện gì đó, trên khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ.”Linh Tê, Linh Tê. . . . .”

Tiếng gọi vội vàng, khiến cho Linh Tê nằm ở sát vách mới vừa nhắm mắt lại giật mình. Nàng vội vàng khoác thêm một lớp y phục, chạy về phía phòng Trang Như Mộng. Sau khi Linh Tê đi tới trước mặt Trang Như Mộng thì người ở trên giường nhĩ đã khôi phục lại về mặt. Thấy búi tóc Linh Tê lộn xộn, Trang Như Mộng mạnh mẽ chống đỡ tinh thần nói: “Không có gì, ta mới vừa gặp ác mộng, người đi xuống trước đi.”

Linh Tê há miệng đang muốn nói gì thì nhìn thấy đầu lông mày nữ oa hơi nhíu lại, nàng đành phải theo lời phân phó. Nhìn thấy cửa gỗ được đóng lại lần nữa, trên mặt Trang Như Mộng tràn đầy hối hận. Nàng vung mạnh tay nện mấy cái lên bắp đùi của mình, lại vì sự ngu xuẩn của mình đời trước mà tức giận.

Nàng rút cuộc đã hiểu rõ vấn đề ở chỗ nào. Kiếp trước sau khi nàng gả vào Lý phủ vẫn chưa mang thai, đó chính là nhờ nguyên nhân biểu tỷ tốt Vương Ngọc Hương vào làm quý thiếp trong phủ. Nhớ đến lúc ấy, chuyện không có thai luôn khiến nàng cảm thấy thật có lỗi với Lý Duệ Khiêm.

Sau đó có một lần nàng xuất phủ làm việc, thì trên đường gặp phải một lão giả tiên phong đạo cốt. Lão giả kia chỉ nói thẳng một câu rằng đã nhiều năm Trang Như Mộng nàng chưa từng có thai, chỉ nói rằng sau khi nàng trở về phủ lấy y phục hương nhang đôi đi thì không lâu sẽ có thay đổi. Sống trong hậu trạch đã lâu, sau khi Trang Như Mộng nghe lời này dĩ nhiên là hiểu được lời người khác nói. Khi đó nàng chỉ hoài nghi di nương trong hậu viện đã xuống tay, nhưng vì không muốn đánh thảo kinh xà cho nên nàng cũng chỉ có thể lặng lẽ cầm hương nhan đôi trước.

Quả thật sau khi đôi hương nhang, không lâu lắm thì nàng đã có thai. Chỉ là nàng còn chưa kịp nói ra chuyện mình đã mang thai, thì đã bị hủ khí xuất

phủ (bị hùu đuổi ra khỏi phủ). Đang lúc bị đuổi ra khỏi cửa phủ, thì Vương Ngọc Hương đá mẩy đá muốn phá đi sinh mạng của bào thai trong bụng nàng.

Bây giờ nghĩ lại lúc đầu người bỏ thuốc, có khả năng nhất chính là vị hôn phu mà mình yêu mấy năm. Khó trách trước kia nàng muốn đi xin mợ, tìm một ngư y thay nàng nhìn xem vì sao nhiều năm lại chưa có thai thì Lý Duệ Khiêm đều không chịu. Còn nói những lời như, nàng và hắn đều còn trẻ tuổi sớm muộn gì cũng đều sẽ có hài tử. Nếu đi cầu ngư y, chẳng phải là để cho người ta nhìn xem chuyện cười của Lý phủ. Nghĩ tới đây, Trang Như Mộng không khỏi cười khổ một tiếng, lời nói của nam nhân quả thật là không tin được.

Mà hôm nay ở Toái Ngọc hiền lại nghe được hương thơm nhàn nhạt kia, đúng là mùi mà mình ở Lý phủ ngửi thấy mấy năm. Trang Như Mộng cố gắng suy nghĩ một hồi, nàng xác định trước khi mẫu thân đẻ non thì nàng chưa hề ngửi thấy được mùi vị này, xem ra như vậy thì hẳn là gần đây có người lên lút mới xuống tay. Mẫu thân vốn thân thể bị thiệt hại, lại bị thuốc này làm thương tổn, vậy thì thật sự không thể mang thai được rồi. Vừa nghĩ tới đó, Trang Như Mộng hận không được muốn đem người sau màn này róc xương lóc thịt. Nàng vốn định bỏ xuống ân oán kiếp trước, nhưng những người này lại từng bước từng bước ép sát, như vậy thì cũng đừng trách Trang Như Mộng ta lòng dạ ác độc.

Hôm sau

Trang Như Mộng tỉnh dậy thật sớm, gọi đám người Linh Tê đi vào hầu hạ nàng rửa mặt rồi sau đó đi đến Toái Ngọc hiền ngay. Lúc đến Toái Ngọc hiền cũng là lúc Trang phu nhân mới thức dậy không bao lâu, nha hoàn thấy đại cô nương tới vội vàng vén rèm đón nàng vào phòng.

Lần này Triệu ma ma thấy Trang Như Mộng, trái lại cũng không ngần ngại sắc mặt cho nàng nhìn. Nhìn thấy Triệu ma ma đi ở đằng trước, Trang Như Mộng thành khẩn nói một câu, “Cám ơn.”

Chỉ nghe Triệu ma ma thở dài, rồi dẫn nàng tới trước mặt Trang phu nhân.

Về chuyện Chu đại phu, Trang Như Mộng và Triệu ma ma đều lựa chọn gạt Trang phu nhân, cho nên hiện tại Trang phu nhân không biết đến chuyện này. Lúc này thấy nữ nhi lòng nàng tràn đầy vui mừng, nhìn khuê nữ mình trên ghẹo, “Hôm nay trái lại Mộng nha đầu trở nên chịu khó (chăm chỉ) rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt mẫu thân từ ái, Trang Như Mộng chạy chậm tới trước mặt Trang phu nhân, trực tiếp vùi đầu vào trên người của nàng.

Trang phu nhân bị động tác này của nàng khiến cho sững sờ, sờ sờ một đầu tóc đen của nữ oa nói: “Lại bị người nào làm tức giận rồi sao?”

Trang Như Mộng lắc đầu nói, “Mẫu thân ta muốn chỉ có mình ta và người một hồi thôi.”

Nghe lời này Trang phu nhân phát phát tay, tất cả nha hoàn hầu hạ ở trong phòng đều đi xuống, thấy trong nhà không có người ngoài Trang Như Mộng nâng váy ngồi lên giường với Trang phu nhân. Trang phu nhân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, Trang Như Mộng thấy vậy sờ sờ lỗ mũi một cái mới nói: “Tôi hôm qua Mộng nhi nằm mơ thấy một ác mộng rất kinh khủng, khiến cho Mộng nhi không thể không bị dọa sợ.”

Trang phu nhân ngắt hai gò má mấp míp của khuê nữ, “Ta nói là chuyện gì, thì ra là tiểu tâm can của chúng ta bị gặp ác mộng. Hiện giờ mẫu thân không có phương tiện ra ngoài, ngày khác mẫu thân sẽ phân phó với Triệu ma ma đi vào chùa xin lá bùa bình an cho người.”

Trang Như Mộng nghe lời này không khỏi bĩu môi, nàng nhìn Trang phu nhân đột nhiên cau mày nói, “Mẫu thân y phục trên người người được hun hương gì thế, làm sao mà trước kia ta chưa hề ngửi qua.”

Trang phu nhân kỳ quái nói, “Thường ngày không phải là hun huân hương này sao, làm sao có mùi gì khác biệt đâu?”

“Không phải vậy, Mộng nhi mới vừa nghe được ngoại trừ mùi huân hương trước kia, y phục này còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt như hoa nhài.”

Nghe lời này, Trang phu nhân nửa tin nửa ngờ nâng tay áo đặt trên cánh mũi ngửi một cái, vẫn là mùi huân hương nàng thường dùng trái lại cũng không phát hiện ra có gì khác biệt, “Mộng nha đầu hẳn là người nghe lầm đi, vì nương đâu nghe thấy có gì thay đổi. Hương chi y phục của ta luôn luôn được dùng huân hương, ta không có phân phó người đổi mùi làm sao mà có cái gì thay đổi.”

Nhưng với lần này Trang Như Mộng không xuôi theo, nàng nhìn Trang phu nhân làm nũng nói, “Mộng nhi sẽ không nghe lầm, mẫu thân người thử ngửi lại một lần đi!”

Không lay chuyện được khuê nữ, Trang phu nhân chỉ đành phải cẩn thận ngửi một cái. Đang lúc nàng muốn buông tay, thì đột nhiên một hương thơm nhàn nhạt truyền đến chóp mũi. Thần sắc trên mặt Trang phu nhân chợt biến đổi, lại đưa tay áo lên chóp mũi cẩn thận ngửi lại một lần nữa, hương thơm vừa mới ngửi thấy kia lại xông vào cánh mũi.

Trong lòng Trang phu nhân rồi rấm không yên, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ ra. Trang Như Mộng ở một bên, thấy lúc mẫu thân mình xác nhận lại lần nữa thì trong lòng đã rõ ràng. Nàng nhìn Trang phu nhân tìm cách chứng thực nói: “Mẫu thân, có phải người cũng ngửi thấy mùi hương này hay không?”

Trang phu nhân cũng không phải là không biết hậu viện ở trong nhà có vài người lên lút làm chuyện xấu, mới vừa nghe thấy mùi thơm này trong lòng nàng đã hoài nghi, lại nghe khuê nữ mình hỏi nàng từ ái cười nói, “Mộng nha đầu chúng ta thật là giỏi, ngửi một cái đã ngửi thấy hương thơm khác trong huân hương trên người mẫu thân rồi, chỉ là chuyện này người phải đồng ý với mẫu thân không nên nói cho người ngoài biết.”

Nghe được mẫu thân phân phó Trang Như Mộng vội vàng gật đầu một cái, “Mộng nhi nhớ rồi.”

Không lâu lắm, Triệu ma ma vén rèm đi vào phòng, “Phu nhân, điểm tâm ăn ở bên ngoài, hay là lão nô phân phó cho đám nha hoàn bưng vào trong

phòng?”

Trang phu nhân chỉnh sửa lại một ít tóc rối trên thái dương của Trang Như Mộng mới mở miệng nói, “Để cho bọn nha hoàn bưng vào trong phòng đi, đúng rồi tối hôm qua đại cô nương ngủ không ngon người phân phó với phòng bếp nấu một ít gạo làm cháo lúa mạch đưa tới.”

Được phân phó, Triệu ma ma liền lui xuống.

Ở Toái Ngọc hiên dùng qua đồ ăn sáng xong, Trang Như Mộng ngậy người thêm một lúc mới từ từ rời khỏi. Mới vừa đi tới bên đường nhỏ ở vườn hoa trong phủ vườn hoa, nàng thấy Trang Như Ngọc đang đi đến trước mặt. Mà Trang Như Ngọc thấy Đường tử ở đối diện, vội vàng lấy tay nâng váy chạy từng bước về phía nàng.

Nhìn tiểu cô nương chạy vội vàng như vậy, trong lòng Trang Như Mộng đột nhiên cảnh giác. Hôm qua nha đầu này mới ở trước mặt lão thái thái tỏ cáo nàng, Trang Như Mộng nàng thật sự không tin là hôm nay giữa hai người nàng lại bay lên thành tỷ muội tình thâm.

Không để Trang Như Mộng suy nghĩ nhiều, Trang Như Ngọc đã đến trước người nàng. Chỉ nghe nàng rất thân thiết gọi Trang Như Mộng một tiếng tỷ, rồi thân thiện tùy tiện khoác lên tay của nàng. Trang Như Mộng nén lại suy nghĩ kích động muốn buồn nôn, ép mình nở nụ cười về phía đường muội này, “Hôm nay muội muội thật là có nhả hứng, sớm trời lạnh như vậy mà vẫn còn đi chơi ở trong sân.”

Nghe Trang Như Mộng nói tới chuyện này trên mặt Trang Như Ngọc lập tức vui mừng, “Sáng sớm hôm nay tỷ tỷ đã đi đến bá mẫu (bác gái) ở Toái Ngọc hiên, nghĩ đến còn chưa biết hôm nay Tứ muội muội ở Mai viên tổ chức yến tiệc thưởng mai, nàng ấy còn cố ý mời mấy tỷ muội chúng ta đi gặp mặt nữa đó.” Nói đến đây Tam cô nương lời kéo Trang Như Mộng đi tới phía Mai viên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Nữ Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Vừa nghe đến ba chữ yến thưởng mai này, trong lòng Trang Như Mộng đã biết rõ chuyện gì xảy ra. Nàng khiếp trước vì yến thưởng mai này, mà trên trán có một vết sẹo lớn gần nửa đồng tiền, vì muốn che kín vết sẹo này mà về sau nàng chưa hề vén tóc trên trán lên. Dù bởi vì khi đó tính tình mình ngang ngược, luôn biểu hiện trước sau như một không thêm để ý đến bề ngoài vết sẹo này, thế nhưng lệnh ái (từ gọi dùng cho con gái) nữ nhi nhà nào lại không quan tâm tới điều này.

Nếu không phải do trên trán nàng có vết sẹo, thì sau khi cập kê cũng sẽ không có ít người đến cầu hôn. Nếu không phải như vậy, thì nàng cũng không rơi sâu vào cái bẫy dụ dỗ của Lý Duệ Khiêm. Phụ thân cũng sẽ không bởi vì đó, mà đồng ý gả nàng cho một Thám Hoa Lang nghèo kiệt hủ lậu như Lý Duệ Khiêm.

Nghĩ tới đây Trang Như Mộng nhìn thấy đường muội cười như mới cưới, lại càng thêm khó có thể nảy sinh hảo cảm. Nhìn vẻ mặt này của Tam muội muội, nàng thật sự không tin vết sẹo ở kiếp trước của mình là một chuyện ngoài ý muốn. Nhớ kiếp trước ngày tổ chức yến thưởng mai này không phải là hôm nay, xem ra động tác gần đây của chính mình đã khiến cho Tam Phòng không nên được tức giận rồi.

Trong lòng suy nghĩ đến những chuyện này, nhưng trên mặt Trang Như Mộng vẫn vui vẻ nói với Trang Như Ngọc: “Thật sự là quá tốt, hôm kia ta nghe thấy bọn nha hoàn nói là mai hồng ở Mai viên đã nở cho nên sớm đã muốn đi tới xem một chút.”

Đến Mai viên Trang Như Mộng nhìn thấy một nửa đình nghỉ mát mới được xây dựng, nàng nghi ngờ nói, “Tam muội muội, vì sao đình này mới chỉ xây một nửa?”

Trang Như Ngọc nhìn theo ánh mắt của Đường tử, ánh mắt có chút rời rạc nói, “Có lẽ là nhóm thợ thủ công còn chưa xây xong, mà Tứ muội muội lại muốn mời tỷ muội chúng ta tới thưởng mai, cũng vì sợ ầm ĩ đến chúng ta cho nên mới tạm thời đình công.”

Cảm thấy Trang Như Mộng vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, Trang Như Ngọc vội vàng lôi kéo nàng nói, “Đường tử chúng ta mau đi vào thôi, đừng để cho Tứ muội muội phải chờ lâu.”

Trang Như Mộng cười nói một tiếng tốt, rồi đi tiếp với nàng vào bên trong, mới vừa đi vào mấy bước thì Tứ cô nương, Ngũ cô nương hay tin đi ra cười nghênh đón.

Nhìn hai nữ đồng đi tới đối diện, Trang Như Mộng lặng lẽ bắt đầu đánh giá. Tứ cô nương trước mắt trang (nhã) như lan, hiện nay mười tuổi năm tháng chỉ thấy nàng vận một thân cẩm y thêu (hoa) văn mây bách hoa điệp (các loại hoa bướm) bay, trên búi tóc còn cắm một trâm san hô Thất Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã rất xinh đẹp động lòng người. Từ khi được sinh ra đến nay Tứ cô nương đều khiến người ta cảm thấy nàng rất nhỏ bé tinh xảo, hiện giờ tuy mùa đông khắc nghiệt nhưng một thân y phục mùa đông mặc lên người nàng, cũng khiến cho người nhìn cảm thấy linh hoạt kỳ ảo.

Ngũ cô nương ở một bên Trang Như Nguyệt, hiện nay chỉ mới tám tuổi mười một tháng. Nàng vận lụa mềm nhẹ màu bạc váy bách hợp (các loại hoa), trên đầu chỉ búi hai đoá hoa sen nhỏ, thân là dòng nữ chính chỉ thứ hai trái lại trên đầu nàng không cắm bất cứ vật trang sức quý giá nào, chỉ dùng các chuỗi ngọc châu dễ thương quấn trên cổ trước ngực. Gương mặt trái xoan tròn trịa, trong hai con ngươi đen như mực lại lóe lên tia sáng nghịch ngợm.

Lúc này nàng đang nhếch miệng cười một tiếng với Trang Như Mộng, vừa vắn đề lộ lúm đồng tiền trên mặt nhìn hết sức đòi vui.

Nhìn thấy nữ oa cười đến vui mừng với mình, trong lòng Trang Như Mộng đã thích. Nàng đưa tay lôi kéo nữ oa đến gần mình tán dương thật lòng, “Ngũ muội muội người làm chuỗi ngọc này cho người thật là đẹp mắt.”

Được đường tỷ khen thưởng Trang Như Nguyệt cười hắc hắc, rất tự đắc nói: “Đại tỷ tỷ có mắt thật tốt, chuỗi ngọc này là mẫu thân tự mình làm cho ta đó.”

Nhìn vẻ mặt tự hào của tiểu nha đầu này, Trang Như Mộng phối hợp hâm mộ nói, “Muội muội thật là hạnh phúc, ngày khác ta cũng muốn mặt dày xin Nhị thẩm làm cho ta một chuỗi mới được.”

Nghe thấy lời này trong lòng Trang Như Nguyệt không khỏi nghi ngờ. Thường ngày vị đường tỷ này vô cùng ngạo mạn, mặc dù không có ý ra vẻ nhìn chường mắt chỉ thứ hai các nàng, nhưng cũng không có thân mật nói chuyện nhiều với nàng như vậy. Trang Như Nguyệt ngẩng đầu âm thầm quan sát vị đường tỷ này, chỉ thấy nàng mặc váy dài màu xanh lam thêu hoa cỏ màu xanh lá rải rác, trên người khoác áo choàng mỏng lụa xanh lam. Bông tuyết rơi xuống xung quanh, càng làm nổi bật lên da thịt trắng như tuyết của người trước mắt. Mắt hạnh đẹp, mày liễu cong cong. Tựa như gì đó, đứng rồi chính là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành theo lời đám nha hoàn trong phòng nàng đã nói. Chỉ là nàng không giống với mấy tỷ muội khác, trên mặt vị đường tỷ này vẫn còn mấp mấp rõ ràng. Nhưng vẻ mấp mấp của hài nhi này lại hoàn toàn không làm mất đi sự duyên dáng, trái lại còn khiến cho người nhìn càng muốn thêm thân cận.

Trang Như Nguyệt đột nhiên ngây ngốc, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào vị đường tỷ. Mà Trang Như Mộng trái lại, bị một tiểu cô nương nhìn chăm chú như vậy có chút ngượng ngùng. Nàng đưa tay quơ quơ ở trước mặt tiểu nha đầu, “Tiểu Nguyệt Nhi, người nhìn ta chăm chăm cái gì vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta dính bấn sao?” Nói xong, Trang Như Mộng đưa tay sờ sờ mặt của mình dường như muốn xác nhận một lần.

Tĩnh hồn lại, Trang Như Nguyệt quý thân xui khiến nói: “Đại tỷ tỷ người thật là xinh đẹp.”

Trang Như Mộng đang vuốt mặt mình, lại nhất thời đỏ mặt. Sau khi phản ứng lại nàng ngất lấy cái mũi xinh đẹp tinh xảo của Trang Như Nguyệt, “Nha đầu này, còn dám trêu ghẹo đại tỷ tỷ ta.”

Trang Như Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, nghi hoặc nói, “Nói thật cũng có lỗi sao?”

Bên này lúc Trang Như Mộng và tiểu nha đầu trêu chọc nhau, Trang Như Lan cũng ở đó quan sát Trang Như Ngọc. Hôm nay Trang Như Ngọc, vận y phục thêu hoa màu hồng, trần châu được đính trên váy lụa trắng như giọt nước rơi xuống Hồ Châu. Một đầu đen nhánh, dùng trần châu trâm Bát Bảo lung linh kéo dài rủ xuống nơi thắt lưng, đuôi mắt hơi xéch lên toát ra chút quyến rũ, trên cổ tay đeo một chuỗi trần châu san hô càng làm cho làn da thêm trắng nõn. Lúc này trên miệng nàng cũng đang nở một nụ cười nhìn mình.

Trang Như Lan nhìn chuỗi trần châu san hô này, mà trong lòng không khỏi có chút chua xót. Đáng đáp nàng cũng không thua kém gì so với Tam cô nương, chỉ vì chỉ thứ hai bọn nàng là thứ xuất, mà nàng Trang Như Lan lại là thứ xuất của chỉ thứ xuất, dù mẹ cả đối với nàng cũng coi như là tốt, nhưng Trang Như Lan nàng luôn không có nhiều hoa phục, trang sức như các cô nương khác. Cố tình là Tam cô nương, còn thích ở trước mặt mình khoe khoang. Hôm nay yên thường mai này, Trang Như Lan đã lấy những hoa phục và đồ trang sức tốt nhất của mình ra. Mới vừa thấy ngũ muội muội mặc không bằng mình trong lòng nàng vẫn đang âm thầm hả hê. Nhưng bây giờ khi vừa so sánh với Tam cô nương, thì chính một thân này của nàng vẫn tầm thường như cũ.

Trong lòng nghĩ như vậy, lời nói ra cũng có chút mùi vị thay đổi, “Tam tỷ tỷ thật đúng là phô trương lớn, để ta và Ngũ muội muội ở Mai viên đợi lâu như vậy mới tới.”

Phải nói trong ngày thường mặc dù trước mặt Trang Như Ngọc rất được lão thái thái sủng ái, nhưng rốt cuộc vẫn kém tôn quý hơn trước mặt trưởng nữ Trang phủ Trang Như Mộng, cho nên thường ngày nàng chỉ thích khoe khoang ở trước mặt Tứ muội muội nhỏ hơn mình không được bao nhiêu, ánh mắt quan sát mới vừa rồi của Trang Như Lan đã khiến cho Trang Như Ngọc rất là hường thụ.

Ngay cả khi nghe Trang Như Lan nói những lời này, trên mặt Trang Như Ngọc vẫn là một mảnh vui vẻ. Sờ sờ chuỗi hạt trần châu san hô mới đeo, giọng điệu Trang Như Ngọc nhanh nhẹn nói: “Đã khiến bọn muội muội chờ lâu là ta không phải, nếu tỷ muội chúng ta đã tới rồi vậy thì chúng ta đi dạo quanh Mai viên này một chút đi.”

Nghe lời này, Trang Như Lan cũng không tiện nói thêm cái gì nữa chỉ miễn cưỡng nói phải

Dặm mai hồng đang nở rộ trong Mai viên, Trang Như Mộng bước chậm ở trên đường mòn, nhìn theo bông tuyết nhảy múa trên cánh hoa màu hồng không khỏi lộ ra nụ cười. Khắp rừng mai đều quanh quẩn một mùi thơm ngát thanh nhã, cách đường mòn không xa còn có một dòng suối nhỏ ở giữa, những cánh hoa màu hồng bay múa rơi trên mặt suối trong suốt, cuối cùng theo dòng suối dần dần trôi khỏi tầm mắt của Trang Như Mộng.

Nhìn cảnh đẹp như vậy Trang Như Nguyệt ở một bên chớp mắt nói: “Đại tỷ tỷ, cảnh trí (cảnh vật được bố trí) này thật là xinh đẹp.”

Trang Như Mộng hít sâu một hơi, nhìn Trang Như Nguyệt nghiêm túc nói, “Ta thấy Tiểu Nguyệt Nhi chúng ta trái lại còn đẹp mắt hơn so với cảnh trí này.” Nói xong nàng liền bật cười ha hả.

Lúc này, trong Mai viên đột nhiên có một nha hoàn lạ mặt đi tới. Thừa dịp Trang Như Mộng trả lời câu hỏi của Trang Như Nguyệt, nha hoàn này kẻ sát lỗi tai nói nhỏ với Linh Tê, “Linh Tê cô nương, phu nhân bảo người đi qua đó một chuyến.”

Linh Tê liếc mắt nhìn đại cô nương đang thưởng mai, xoay người dặn dò với Diệu Trúc, Diệu Tuyết ở một bên mấy câu rồi đi với nha hoàn này ra khỏi

Mai viên.

Mà lúc này Trang Như Ngọc thấy vị Đường tử này, đột nhiên trò chuyện vui vẻ với nữ chính chỉ thứ hai như vậy, lại từ trong lòng nhớ tới chuyện đã sớm an bài tốt, liền ném Trang Như Lan ở bên cạnh đi mấy bước tới gần, “Đại tử tử người và Ngũ muội muội đang nói chuyện gì vậy?”

Nghe lời này Trang Như Nguyệt len lén cong môi, rồi ngẩng đầu cười ngọt ngào với Trang Như Ngọc, “Tam tử tử, mới vừa rồi đại tử tử đã khi dễ ta người phải thay ta ra mặt.”

Trang Như Ngọc nhìn qua xem lại đứng giữa hai người, “Quý tình linh, nói đại tử tử khi dễ người ta mới không tin.” Nói xong nàng nói với Trang Như Mộng: “Đại tử tử ta mới vừa nhìn thấy có một nơi mai hồng mở cực kỳ tốt, nếu có thể tách mấy cành xuống đưa đến trong nhà đại bá mẫu nghĩ đến chắc hẳn đại bá mẫu sẽ rất vui vẻ.”

Nghe lời nói giống với kiếp trước, trong lòng Trang Như Mộng cười lạnh một tiếng. Tam phòng đoán chừng nàng vì mẫu thân, nhất định sẽ nghe lời này mà đi tách mấy cành mai hồng. Khi đó mình bởi vì chuyện tách cành mai hồng này, mà sau khi mẫu thân biết được lại vô cùng tự trách cũng vì Trang Như Mộng mà lau không biết bao nhiêu lệ. Sau khi mẫu thân bị mắc bệnh hậu sản thân thể vô cùng suy yếu, chuyện này cũng không thoát liên quan, mà chức quản gia quyền hành của tam phòng cũng từ tạm trông coi trở thành toàn quyền trông coi.

Nghĩ tới những chuyện này, Trang Như Mộng dùng tay phải bắt lấy mấy đoá mai hồng đang rơi xuống cũng không thèm nhìn Trang Như Ngọc. Mà Trang Như Ngọc lại bị phản ứng này của nàng khiến sững sờ. Trong lòng nghi ngờ nói, theo lời đồn trường nữ Trang phủ cực kỳ hiếu thuận, thế nào sau khi nghe lời này lại không có phản ứng. Nàng không cam lòng mở miệng lần nữa, “Ta nhớ đại bá mẫu rất thích hồng mai, chỉ là hôm nay đại bá mẫu không thể thấy cảnh đẹp đến bậc này ở giữa tháng nghĩ đến thật là tiếc nuối.”

Nhìn dáng vẻ ra sức của nữ đồng ở trước mắt, Trang Như Mộng cảm thấy rất buồn cười, tam phòng muốn kể một mẩu chuyện hai con chim này trái lại sắp xếp rất tốt. Nàng hơi cong môi một cái, “Tam muội muội suy nghĩ vì mẫu thân cũng khiến cho ta không đất dung thân rồi.”

“Đại tử tử nói gì vậy, Ngọc nhi nơi nào sánh kịp với đại tử tử, trong phủ chúng ta ai không biết đại tử tử là người cực kỳ hiếu thuận.”

“Tốt lắm, muội muội tốt của ta. Mau dẫn ta đi xem một chút nơi nào mai hồng nở tốt như vậy, lại khiến cho tam muội muội kén chọn của ta lại khen ngợi như thế.”

Thấy mục đích đạt được trong lòng Trang Như Ngọc vui mừng, nàng đưa tay nắm lấy tay của Trang Như Mộng đi tới một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 8

Bên này mấy cô nương đang thưởng mai trong Mai viên, các nha hoàn đi theo cũng được phân phó đứng chờ ở cạnh bàn đá trong Mai viên. Diệu Trúc thấy đại cô nương đi theo Tam cô nương, liền vội bụng lên một ly trà đưa đến miệng. Há có thể đoán được vào lúc đó tay của nàng trật ngang, khiến cho nước trà nóng trực tiếp hắt lên người Diệu Tuyết.

May mắn là Diệu Tuyết vận y phục mùa đông trái lại không bị bỏng, nhưng nước trà cũng đã thấm ướt đến áo trong. Diệu Trúc vội vàng cầm khăn tay thay Diệu Tuyết lau lau, “Diệu Tuyết muội muội thật sự rất xin lỗi, ta không biết sao lại vừa cầm lên. . . . .”

Trong lòng Diệu Tuyết rất bức mình, nhưng khi thấy ánh mắt áy náy của Diệu Trúc lời chỉ trích vẫn không nói ra được, “Thôi, tử tử cũng không có ý.”

Nghe lời này trong lòng Diệu Trúc thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn Diệu Tuyết nói: “Diệu Tuyết muội muội, trời đang rất lạnh nước trà này rất nhanh sẽ kết băng lại. Ta thấy người nên đi về bồi y phục trước mới tốt, nếu không người vì vậy mà bị cảm lạnh thì chính là lỗi lớn của ta rồi.”

Cảm thấy trên người truyền tới từng đợt lạnh lẽo, lại nghe thấy lời Diệu Trúc nói Diệu Tuyết suy nghĩ một chút rồi xoay người vận tiểu bào bước ra khỏi Mai viên.

Bên này thấy Trang Như Ngọc giống như đời trước, dẫn nàng đi tới chỗ đình nghỉ mát đang xây dựng, Trang Như Mộng vênh môi, “Đây không phải là nửa đình đang được xây dựng sao? Tam muội muội, chẳng lẽ người nói mai hồng nở rất đẹp ở chỗ này à?”

Trang Như Ngọc vội vàng gạt đầu một cái, “Đại tử tử, người xem cây mai hồng đối diện đình có nở rất đẹp hay không?” Theo phương hướng tay Trang Như Ngọc chỉ nàng ngẩng đầu nhìn lại, sau khi Trang Như Mộng nhìn mấy lần rồi đưa tay gấp một cái ra về không thú vị nói: “Ta nhìn thấy rất bình thường.” Nói xong xoay người muốn rời khỏi.

Thấy vậy Trang Như Ngọc vội vàng kéo ống tay áo Trang Như Mộng lại, “Tử tử tốt của ta, người cẩn thận nhìn lại một chút đi. Muội muội ta thật sự cảm thấy, dặm mai hồng nở đẹp nhất trong Mai viên chính là ở chỗ này.”

Trang Như Mộng nhún mày, “Thật sao?” Nói xong nghiêm túc bắt đầu đánh giá.

“Đại tỷ tỷ, người nên tin tưởng ánh mắt của Ngọc nhi. Người thấy mai hồng nở xinh đẹp như thế, nếu đại bá mẩu thấy chắc chắn sẽ hết sầu muộn. Nếu không, người tự tay đi bẻ mấy cành đi? Nếu đại bá mẩu biết đại tỷ tỷ tự tay hái mai hồng nhất định bọn họ sẽ rất cao hứng.” Nói xong những lời này, trong mắt Trang Như Ngọc tràn đầy sự khích lệ nhìn Trang Như Mộng.

Bị Trang Như Ngọc nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng Trang Như Mộng lạnh lẽo đến buồn nôn. Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi thuận tiện nhìn Trang Như Ngọc nói: “Tam muội muội, người quan tâm đến mẩu thân ta như vậy, sao người không tự tay đi bẻ vài cành mai hồng cho mẩu thân ta đi?”

“Làm sao có thể được.” Trang Như Ngọc liền cất cao giọng. Sau đó nàng cảm thấy không ổn liền nhìn Trang Như Mộng vội giải thích, “Cái đó. . . . . Đại tỷ tỷ, ý của ta là, chuyện này đương nhiên người làm mới thích hợp hơn nhưng..” Nhìn đường tỷ ở trước mắt không có một hành động nào như cũ, trong lòng Trang Như Ngọc trầm nung mấy câu, vội mở miệng muốn tiếp tục khuyên bảo.

Lúc này Trang Như Mộng lại mở miệng, “Tam muội muội đã nói như vậy, nếu ta không thay mẩu thân bẻ mấy cành mai hồng là bất hiếu sao?”

Nghe lời này trong lòng Trang Như Ngọc thở phào nhẹ nhõm. Trang Như Mộng nhìn sang đối diện tiếp tục nói, “Nếu muốn đi đến bẻ cành mai hồng đối diện, thì phải đi qua con suối nhỏ trước mặt. Chỉ là đình nghỉ mát này còn chưa được sửa xong, bốn phía cũng chỉ có đình nghỉ mát mới có thể đi qua con suối kia.”

Trang Như Ngọc khoát tay áo, “Đình nghỉ mát này bởi vì có vài chỗ bị đột cho nên mấy ngày trước mới sửa chữa, nếu tỷ tỷ muốn đi qua bẻ mai hồng trái lại cũng không có gì đáng ngại.”

“Muội muội trái lại hiểu rất rõ những chuyện trong phủ nhĩ, ngay cả nguyên nhân sửa chữa đình nghỉ mát cũng biết?”

Nghe Trang Như Mộng nói như vậy, Trang Như Ngọc chột dạ nói: “Không phải hôm kia, tổ mẩu giao cho mẩu thân ta quản gia tạm thời sao? Ta cũng chỉ vô tình nghe thấy chuyện này thôi. Được rồi, đại tỷ tỷ người nên đi nhanh bẻ mấy cành mai hồng đẹp xuống đi.” Nói xong nàng đẩy Trang Như Mộng lên phía trước.

Trang Như Mộng xoay người kéo tay Trang Như Ngọc, cười hi hi nói, “Nếu Tam muội muội đã tìm được nơi tốt thì chúng ta phải đi chung chứ.” Nói xong không để ý đến vẻ mặt không muốn của Trang Như Ngọc, liền kéo tay nàng (TNN) đi về phía đình nghỉ mát.

Trang Như Ngọc tránh không thoát trên mặt cũng không dám bộc lộ quá rõ, chỉ đành phải nhắm mắt đi tới đình nghỉ mát với Trang Như Mộng. Mắt thấy sắp đi vào đình nghỉ mát, trong lòng Trang Như Ngọc nhớ lại, may là lúc ấy mẩu thân đã nghĩ đến chuyện này, cẩn thận nói cho nàng biết nơi nào đã bị động chân động tay ở trong đình.

Mắt thấy hai người nắm tay sắp bước vào đình, Trang Như Ngọc đột nhiên nghiêng người một cái, sau đó thấy nàng đau đớn ngồi xổm xuống. Trang Như Mộng còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm, thì nàng đã nhũn mảy nói, “Đại tỷ tỷ, chân của ta bị trật rồi.” Trên mặt Trang Như Mộng tràn đầy lo lắng, “Vậy làm sao mới tốt đây?”

Trang Như Ngọc vươn tay đỡ Trang Như Mộng dìu nàng đứng lên, “Không sao, ta cũng không bị rất nghiêm trọng đâu. Ta ngồi ở trong đình nghỉ mát trước, chờ đại tỷ tỷ.” Nói xong không đợi Trang Như Mộng trả lời, nàng khép khệnh đi vào trong đình nghỉ mát.

Lúc này dưới đáy mắt Trang Như Mộng thoáng xẹt qua một luồng sáng quỷ dị, nàng đột nhiên duỗi chân ra phía trước Trang Như Ngọc đang đi lập tức bị vấp ngã. Đường như cùng lúc đó, ngói bướm trên đình đột nhiên rớt xuống. Trang Như Ngọc thấy ngói xanh sẽ rơi vào trên người, liền oa lên khóc ra tiếng. Thấy như vậy, Trang Như Mộng cũng không cam lòng lên tiếng khóc lớn theo.

Diệu Trúc đang nói chuyện với mấy nha hoàn, vừa nghe được tiếng khóc của đại cô nương nhà mình, rất nhanh đã tìm thấy phương hướng tiếng khóc truyền tới rồi chạy đi, mà những người khác trong Mai viên cũng vội vàng chạy theo.

Lúc chạy tới đình nghỉ mát, Diệu Trúc thấy đại cô nương khóc đến thương tâm như vậy đang lúc muốn đi lên cẩn thận kiểm tra, rốt cuộc đại cô nương cũng không có gì đáng ngại thì lại bị một nha hoàn đẩy ra. Chỉ thấy nha hoàn này chạy thêm mấy bước tới trước mặt Trang Như Ngọc, thấy trên người Trang Như Ngọc toàn là mảnh ngói, nàng không khỏi kêu gào lên, “Tam cô nương đáng thương của ta. . . . .” Nói xong nha hoàn đó cúi người ôm lấy Trang Như Ngọc.

Trong nháy mắt nhìn lướt qua, Trang Như Mộng ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy trên gương mặt Tam muội muội toàn là máu đỏ trên trán còn bắt chọt chảy ra máu.

Sau khi Diệu Trúc nhìn thấy trong lòng cũng cả kinh, nhìn đại cô nương bình yên vô sự ở bên cạnh chẳng hiểu tại sao nàng lại cảm thấy lạnh cả người.

Mọi người ở trong Mai viên nhìn thấy một màn này, cũng lặng lẽ nghĩ chuyện ngày hôm nay chỉ sợ là không thể bỏ qua. Trang Như Mộng vẫn còn run rẩy đứng tại chỗ nhỏ giọng khóc, lúc này ddld-tusacy Trang Như Nguyệt đi lên vỗ vỗ lưng Trang Như Mộng tiếng nói non nớt: “Đại tỷ tỷ, người đừng sợ. Tam tỷ tỷ đã được ôm trở về phòng mời đại phu đến xem rồi.”

Nhìn tiểu nha đầu này ra vẻ già dặn, Trang Như Mộng cảm thấy rất vô lực. Nàng có chỗ nào sợ chứ? Nếu không phải để cho lão thái thái không hoài nghi, tại sao nàng có thể làm như vậy đâu. Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt nàng giả vờ như bị dọa sợ, cũng không trả lời Trang Như Nguyệt mà chỉ tiếp tục khóc.

Rất nhanh đã có ma ma, tới mời ba vị cô nương ở Mai viên đi đến Tĩnh Tâm cư của lão thái thái một chuyến. Ma ma này thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của

đại cô nương phờ phạc, thỉnh thoảng còn nức nở hai tiếng thì trong lòng không đành. Nàng đi lên an ủi mấy câu, mới xoay người đi về phía Tĩnh Tâm cư.

Đi theo phía sau Trang Như Nguyệt, vẫn luôn lo lắng nhìn sang Trang Như Mộng. Nhìn đôi mắt nhỏ thiên chân vô tà kia (ngây thơ trong sáng), trong lòng Trang Như Mộng rất khó chịu. Thử nghĩ xem một người đã hai mươi tuổi, trước mặt lại dốc sức khóc như một tiểu cô nương như vậy, thật đúng là khiến nàng cảm thấy hết sức xa lạ!

Đi theo sau cùng trái lại lúc này gương mặt Trang Như Lan tràn đầy lo lắng. Tiệc thường mai là do nàng tổ chức, nàng vốn không được lão thái thái yêu thích. Nếu chuyện hôm nay được truy cứu tới cùng, thì Trang Như Lan nàng sẽ gặp phải xui xẻo. Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt đầy máu của Trang Như Ngọc, trong lòng của nàng sáng khoái một hồi. Nếu Trang Như Ngọc bị huỷ dung, thì cũng không còn gì có thể khoe ở trước mặt nàng nữa rồi. Phải biết y phục dù có hoa lệ đi nữa, mặc ở trên người xấu xí cũng chỉ là lãng phí y phục. Trong lòng nghĩ như vậy, Trang Như Lan quên đi chuyện lo lắng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nếu không phải do nàng cố gắng dùng sức kiềm chế lại thì chỉ sợ là đã bật cười.

Rất nhanh đã đến Tĩnh Tâm cư, Trang Như Mộng ngược mắt nhìn gương mặt tổ mẫu âm trầm không khỏi khóc ra tiếng. Trong lòng Trang lão phu nhân nhớ tới đáng vẻ đáng thương mới vừa rồi của Tam nha đầu, lại nhìn đến đại tôn nữ khóc đến thương tâm chỉ cảm thấy chán ghét không thôi. Nàng nhũn mày giọng điệu cứng nhắc nói: “Được rồi, khóc lóc cái gì.”

Bị la như vậy, Trang Như Mộng lập tức ngừng khóc. Chỉ thấy giọt nước mắt không ngừng đảo quanh hốc mắt của nữ oa, nhưng lại không dám rơi xuống. Mực ma ma ở một bên thấy như vậy, trong lòng cũng không đành.

Trang lão phu nhân nhìn Trang Như Mộng, nghiêm mặt nói: “Ta hỏi ngươi, Ngọc nhi nói ngươi dùng chân khiến nàng bị ngã cho nên nàng mới bị thương.”

Nghe thấy lời này gương mặt Trang Như Mộng tràn đầy uất ức, giọt nước mắt trong hốc mắt cũng từ từ lăn xuống, “Tổ mẫu, Mộng nhi oan uổng.”

“Vậy ý của ngươi là, Ngọc nhi nói láo vu hãm cho ngươi sao?”

“Mộng nhi không có ý này. Nhưng nếu nói Mộng nhi cố ý dùng chân khiến cho Tam muội muội bị trật chân ngã, thì Mộng nhi sẽ không thừa nhận lời nói vô căn cứ đến bậc này.” Nhìn sắc mặt Trang lão phu nhân càng ngày càng khó coi, Trang Như Mộng chỉ tiếp tục nói, “Hôm nay đi đến Mai viên thưởng mai, là Tam muội muội ở bên đường nhỏ vườn hoa mời ta cùng đi chung. Ngay cả bề mấy cành mai hồng đối diện đình nghỉ mát cũng là do Tam muội muội đề nghị. Hôm nay Tam muội muội bị thương vì ngồi xanh trên đình nghỉ mát rơi xuống, tại sao lại nói là ta hại nàng.”

Nghe nữ hài tử đứng ở trong nhà nói ra một hơi nhiều như vậy, Trang lão phu nhân không khỏi suy nghĩ. Nàng đưa ánh mắt về phía hai cháu gái khác, “Đi đến đình nghỉ mát, là Tam cô nương đề nghị?”

Vừa nghe thấy lời này, Ngũ cô nương Trang Như Nguyệt đi lên một bước sau khi hành lễ xong mới nói: “Bẩm tổ mẫu, lúc ấy cháu gái đang thưởng mai với đại tỷ tỷ, thấy tam tỷ tỷ tới đây nói rằng có một nơi mai hồng nở rất đẹp muốn mời đại tỷ tỷ đi bề mấy cành, sau khi nói xong nàng kéo tay đại tỷ tỷ đi đến đình nghỉ mát, lúc ấy tứ tỷ tỷ cũng có mặt ở đó.” Nói xong nàng nghiêng đầu nói với Trang Như Lan: “Đúng không, Tứ tỷ tỷ.”

Trang Như Lan sớm đã bị đáng vẻ của lão thái thái dọa sợ, đột nhiên nghe thấy muội muội lên tiếng gọi, mắt một hồi lâu nàng mới phản ứng lại lấp ba lấp bập nói: “Vâng, là như thế.”

Trang lão phu nhân thoáng nhìn về phía Trang Như Mộng giọng điệu chậm rãi, “Dù vậy, ngươi và tam muội muội cùng đi đến đình nghỉ mát, vậy làm sao tam muội muội bị thương mà ngươi lại không bị một chút thương thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

☆, Thẩm nương bị ngược đãi

Lời nào nói rằng nàng không bị một chút tổn hại nào? Nghe lời này, trong lòng Trang Như Mộng vô cùng thất vọng tới cực điểm với vị tổ mẫu trên danh nghĩa này. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng lại tràn đầy nét ủy khuất, “Tổ mẫu, ngồi trên đình nghỉ mát rơi xuống, làm sao Mộng nhi có thể biết? Hôm nay ta và tam muội muội cùng đi đến đình nghỉ mát. Chỉ là khi chúng ta mới vừa vào đình nghỉ mát thì tam muội muội bị trật chân. Ta muốn dìu tam muội muội đứng lên, nhưng nàng không muốn ta đỡ nên tự mình đi đến cạnh đình ngồi nghỉ. Lại không ngờ, lúc đó Tam muội muội vấp ngã, đồng thời ngồi bướm trên đình cũng lập tức rơi xuống. Nếu tổ mẫu không tin, Mộng nhi nguyện ý đối chất với tam muội muội, hỏi tam muội muội một chút xem ta có nói dối câu nào hay không.” Sau khi nói xong một hơi, nước mắt trong mắt Trang Như Mộng im lặng chảy xuống.

Mực ma ma ở một bên thử nói, “Ta thấy đại cô nương, cũng không phải là dạng người muốn giết hại tỷ muội mình. Chẳng lẽ chuyện này có chỗ nào hiểu lầm?”

Nghe Mực ma ma nói những lời này, trong lòng Trang lão phu nhân cũng lặng lẽ suy nghĩ. Lúc này một tràng tiếng khóc nức nở truyền vào, “Mẫu thân, ngươi cần phải thay Ngọc nhi chúng ta làm chủ.” Vừa nói xong, chỉ thấy Trang Như Ngọc được Tam phu nhân Lư thị ôm vào phòng.

Trang lão phu nhân thấy bảo bối của mình tới, vội vàng đưa tay kéo Trang Như Ngọc tới đây trên miệng cũng đồng thời lo lắng nói: “Vì sao Ngọc nhi lại tới đây, vừa rồi đại phu đã nhìn qua nói thế nào?” Không đợi Lư thị trả lời nàng lại ngừng đầu nói: “Nếu Chu đại phu không chữa được, thì ta bảo đại tâu người viết một phong thư gửi cho nhà mẹ đẻ nàng, nhờ bọn họ giúp một tay mời ngự y đến xem trước một chút.”

Nghe lão thái thái nói một hồi nhiều như vậy, trên mặt Lư thị thoáng hả hê. Nàng cất bước đi tới trước mặt Trang lão phu nhân. Chỉ là lúc lướt qua bên người Trang Như Mộng, trong con mắt rũ xuống tràn đầy sự ác độc. Nàng đến trước mặt lão thái thái uất ức nói: “Nha đầu Ngọc nhi có phúc mới được mẫu thân xem trọng như vậy. Mới vừa rồi Chu đại phu đã xem qua, nói rằng vết thương trên trán Ngọc nhi chỉ sợ là để lại sẹo.” Nói xong nàng lại khóc lên.

Trang lão phu nhân đau lòng ôm lấy Trang Như Ngọc, sau đó lại liếc mắt cau mày nhìn Lư thị, “Ồ trước mặt vẫn bôi mà khóc lóc. . . . .” Mới vừa nói xong một câu này, Trang Như Ngọc ở trong lòng lão phu nhân rên khẽ. Nghe thấy tiếng rên ở trước ngực, Trang lão phu nhân vội vàng cúi đầu lo lắng nói: “Ngọc nhi, còn đau không? Có chỗ nào không thoải mái nói cho tổ mẫu xem”

Trang Như Ngọc nhìn lão phu nhân, khóc đến hoa lệ đầm mưa, lời nói khéo léo giọng điệu đau thương tố cầu (tố cáo, cầu xin): “Tổ mẫu, người nhất định phải làm chủ cho Ngọc nhi.”

Lư thị ở một bên nhìn dáng vẻ đáng thương của khuê nữ cũng vô cùng đau lòng, sắc mặt nàng không tốt nhìn chằm chằm vào Trang Như Mộng nói: “Mẫu thân, ta biết rõ là tam phòng chúng ta không thể so được với phòng lớn, nhưng dù sao Ngọc nhi cũng là tôn nữ (cháu gái) ruột lớn lên cạnh người. Hôm nay làm sao có thể bị người ta hãm hại như vậy!”

Nghe lời này trong lòng Trang Như Mộng không nhịn được, “Theo lời tam thẩm nói, tam muội muội là tiểu thư của Trang phủ chúng ta, ai có thể hãm hại nàng được chứ.”

Lư thị mở miệng muốn nói, nhưng Trang lão phu nhân đột ngột đưa tay cản hai người lên tiếng. Nàng cúi đầu nhìn tôn nữ trong ngực nói: “Ngọc nhi, nói cho tổ mẫu nghe tại sao người lại bị thương?”

Trang Như Ngọc nhìn Trang Như Mộng ở một bên, khẽ rụt cổ thút tha thút thít một hồi mới nói, “Ngọc nhi không biết, mình đã làm chuyện gì khiến đại tỷ tức giận, đại tỷ tỷ ngáng chân làm Ngọc nhi vấp ngã.” Nói xong thương tâm khóc lớn lên, Trang lão phu nhân nghe thấy tiếng khóc lại vô cùng đau lòng, sắc mặt nàng trầm xuống nhìn Trang Như Mộng ở phía dưới hừ lạnh một tiếng nói, “Hôm nay Ngọc nhi đã nói như vậy, người còn có thể nói gì nữa?”

Nhìn tổ mẫu chưa biết tốt xấu đã xét tội mình, trong lòng Trang Như Mộng càng thêm khó chịu. Nhớ đến kiếp trước sau khi nàng bị thương, tổ mẫu thế nhưng chỉ nhẹ nhàng nói một câu, chuyện ngoài ý muốn rồi ép xuống. Thế mà hôm nay cùng một màn trình diễn giống vậy, chỉ là người bị thương lại đổi thành Trang Như Ngọc, mà thái độ của tổ mẫu với tôn nữ mình có thể nói là khác biệt một trời một vực. Nghĩ tới những chuyện này Trang Như Mộng cảm thấy uất ức nấy phần, “Tam muội muội, tại sao người có thể nói như vậy chứ? Trước khi vào trong đình người bị trật chân, đoán chừng là do chân muội muội bị trật, nhất thời không đứng vững được nên mới té ngã.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Trang Như Ngọc thay đổi thiếu tự nhiên. Chân của nàng không bị trật, khi đó là vì muốn cố ý giả bộ trước mặt vị đường tỷ này. Nếu Trang Như Mộng cứ nói mãi đến chuyện này, không chừng tổ mẫu sẽ bảo người xem rồi phát hiện ra chân nàng không bị thương. Nghĩ tới đây, Trang Như Ngọc không khỏi rụt chân một cái.

Thay đổi của nữ oa ở trong ngực, sao có thể tránh khỏi mắt Trang lão phu nhân. Nhìn thấy như vậy, nàng không khỏi hoài nghi với những lời nữ oa mới vừa nói. Cổ tình lúc này, Lư thị ở một bên nháy mắt với tam cô nương, lại vừa vận bị Trang lão phu nhân nhìn thấy, trong lòng Trang lão phu nhân trầm tư.

Trang Như Mộng ở phía dưới, đương nhiên cũng nhìn thấy một màn này. Nàng mở miệng lo lắng nói: “Đúng rồi, chân của tam muội muội có thể bảo đại phu nhìn qua một chút không? Thương thế đó, nhất định phải cho đại phu xem kỹ một chút mới tốt.”

Nghe lời này, gương mặt Trang Như Ngọc vốn đã trắng bệch nay lại càng khó nhìn, nàng sợ hãi gọi một tiếng, “Tổ mẫu. . . . .”

Trong lòng Trang lão phu nhân rối rắm không yên, không phải nàng không biết mấy chuyện giữa tam phòng với phòng lớn. Chỉ vì hơn phân nửa tổ nghiệp được trường tử nàng thừa kế, cho nên những năm gần đây nàng đều cảm thấy đau thay cho tiểu nhi tử bị thua thiệt. Vì thế những năm qua, nàng cũng giúp đỡ tam phòng không ít. Chuyện hôm nay nàng dường như đã hiểu. Nghe nữ đồng ở trong ngực gọi khẽ một tiếng, trong lòng Trang lão phu nhân không khỏi mềm nhũn.

Ngước mắt lần nữa nhìn thấy khoé mắt sung đỏ của trường tôn nữ, vẻ mặt Trang lão phu nhân không thay đổi. Lúc này Mục ma ma đi lên nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Lão thái thái, Triệu ma ma bên phòng lớn đang ở bên ngoài phòng, còn dẫn theo một nhóm người bên phòng lớn, la hét muốn lão thái thái chủ trì công đạo.” Lư thị đứng ở bên cạnh Trang lão phu nhân, lúc Trang Như Mộng nhắc tới chân bị trật trong lòng nàng vô cùng sốt ruột, lại thấy Mục ma ma nói nhỏ mấy câu và vẻ mặt lão thái thái xám xuống, nàng khóc nức nở nói: “Ta đau lòng cho Ngọc nhi, nếu thật sự bị huỷ dung, thì ta làm sao có thể hoàn thành giao phó của lão gia đây. Tam phòng chúng ta chỉ có một mình khuê nữ là Ngọc nhi, nếu, nếu là. . . . . Nhất định lão gia sẽ rất thương tâm”

Trang lão phu nhân cau mày, quát lớn, “Đủ rồi.”

Nghe tiếng quát lớn như vậy, Lư thị không khỏi ngăn người. Ngày thường lão phu nhân có gì tốt đều nhớ đến tam phòng nàng, làm sao lại không nể mặt nàng như vậy. Hôm nay một màn như vậy, nàng đã bị khiển trách hai lần. Vốn mưu kế đã được tính toán rất tốt, trái lại còn khiến khuê nữ mình chịu tội, tim gan Lư thị hết sức đau nhức đến run rẩy, trong lòng đồng thời càng thêm ghi hận với phòng lớn.

Trang lão phu nhân không để ý đến tam phòng, nàng nhìn Trang Như Mộng giọng điệu thoả mãn, “Chuyện hôm nay, ta thấy là do Ngọc nhi không cẩn thận mà trật chân, té ngã mới khiến cho ngôi bướm trên đỉnh rơi xuống bị thương, vừa rồi tổ mẫu không nên nói hung dữ với Mộng nhi như vậy.”

“Mộng nhi không trách tổ mẫu, tổ mẫu cũng chỉ lo lắng cho tam muội muội, mới dùng giọng điệu nghiêm khắc nói với Mộng nhi.” Nói xong nàng còn trợn to mắt, cố gắng không để nước mắt trong hốc mắt lăn xuống. Trang lão phu nhân nghe thấy lời này, lại nhìn đến nữ oa phần điều mài ngọc, đáng thương cố gắng nhìn nước mắt trong lòng trái lại có một chút áy náy. Nàng nhìn Mục ma ma ở một bên nói, “Hôm nay đại cô nương bị ta dọa sợ rồi, người đưa nàng trở về Như Mộng cư nghỉ ngơi thật tốt trước, rồi quay về phân phó với phòng bếp làm một ít món ăn đưa đến.”

Mục ma ma được phân phó, cất bước đi tới cạnh Trang Như Mộng. Lur thị ở một bên thấy thế cả khuôn mặt tràn đầy nét không cam (lòng), “Mẫu thân, chuyện hôm nay còn chưa biết xảy ra gì, làm sao người lại cho đại cô nương đi về?”

Nghe lời này của tam phu nhân, Mục ma ma không khỏi ngừng bước. Trang lão phu nhân trừng mắt nhìn Lur thị một cái, “Chuyện này còn chưa đủ rõ ràng sao, vốn là Ngọc nhi bị trật chân. Còn về chuyện vì sao ngôi bướm ở trên đỉnh lại rơi xuống, ta muốn nghe từ người phụ trách chương gia, kể lại tỉ mỉ một chút chuyện đã xảy ra.”

Nghe lão phu nhân nói đến chuyện này, Lur thị biến sắc vội vàng nói những lời giải thích sớm đã chuẩn bị, “Mẫu thân, nàng dâu oan uổng. Người giao chuyện trong phủ cho con dâu xử lý, con dâu cũng tận tâm tận lực quản lý toàn hậu trạch Trang phủ to như vậy. Lại nghe thấy hạ nhân bẩm báo, nói rằng trên đỉnh bên Mai viên bị mưa dột, cho nên con dâu lập tức an bài hạ nhân đi sửa lại. Hơn nữa con dâu cũng đã thông báo, đình nghỉ mát bên Mai viên đang được sửa chữa. Ai ngờ, các cô nương lại đi đến thường mai.”

Trang lão phu nhân vỗ bàn một cái, “Là ai đã mời thường mai?”

Về mặt Tứ cô nương Trang Như Lan lập tức trắng bệch, nàng lập tức quỳ xuống bối rối nói, “Tổ mẫu, cháu gái thật sự không biết đình Mai viên đang được sửa chữa, chỉ là hôm qua ta thấy nha hoàn tách mấy nhánh mai hồng ở trong phòng rất đẹp mắt, lúc đó mới muốn mời tỷ muội đi thưởng mai.”

Trang lão phu nhân làm sao nghe vào được những lời này, nhìn cả người thứ nữ chỉ thứ hai run rẩy trong lòng càng thêm chán ghét. Nếu không phải nhà đầu này rảnh rỗi không có việc gì muốn thưởng mai, thì Ngọc nhi nhà nàng cũng không bị thương. Nghĩ như vậy, đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn Trang Như Lan, “Thường ngày không ở trong nhà học nữ công cho tốt lại rảnh rỗi đi thưởng mai, quả thật là thứ xuất không lên được mặt bàn.”

Sắc mặt Trang Như Lan lập tức trắng bệch, chỉ không ngừng nói: “Tổ mẫu, cháu gái biết sai rồi.”

Trang Như Mộng ở một bên nhìn nàng, giống như thấy được sự ngu xuẩn của mình ở kiếp trước. Điều là con cò bị người lợi dụng, chỉ là hiện tại Trang Như Mộng thấy rõ, trái lại Tứ muội muội không hay biết chút nào. Cũng không thể nghĩ đến, nếu đúng là Mai viên đang được sửa chữa theo lời Lur thị nói. Thì nha hoàn ở trong phủ hầu hạ tiểu thư, lúc này làm sao có thể đi Mai Viên bẻ mai hồng.

Nhìn thấy thân thể Trang Như Lan càng lúc càng run rẩy, Trang Như Mộng mở miệng nói, “Tổ mẫu, ta nghĩ chuyện hôm nay Tứ muội muội cũng không cố ý. Các tiểu thư trong phủ muốn thưởng mai, chuyện đình được sửa chữa lớn như vậy thế mà các vị tiểu thư chúng ta lại không nhận được một chút tiếng gió nào, có thể nghĩ rằng chuyện cũng không đơn giản như vậy. Huống chi ta nhớ lúc mới vừa vào Mai viên, tam muội muội có nói đến chuyện đình đang được sửa chữa. . . . .”

Trang lão phu nhân một lòng muốn đề chuyện này xuống, nhất thời nghe thấy lời này ánh mắt lại trầm xuống. Chuyện này vốn trăm ngàn chỗ hở, làm sao nàng lại không biết được chứ? Chỉ là Ngọc nhi đã đáng thương như vậy. . . . . Nghĩ tới đây Trang lão phu nhân nghiêm giọng nói với Trang Như Mộng: “Mộng nha đầu, người không cần lo lắng chuyện này.” Nói xong nàng nghiêng đầu nói với Mục ma ma ở một bên: “Mục ma ma, người đưa đại cô nương về trước đi.” Mục ma ma được phân phó, đi lên mấy bước nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trang Như Mộng.

Nha hoàn thấy Mục ma ma dắt đại cô nương ra ngoài, vội vàng vén rèm cho Trang Như Mộng đi ra, chỉ thấy Linh Tê đang lau nước mắt về mặt Triệu ma ma lo âu. Linh Tê nhìn thấy cô nương nhà mình đi ra, vội vàng đi lên xem xét, cho đến khi xác định nữ oa ngây thơ hiền lành ở trước mắt không bị thương, trong lòng nàng mới thở dài một hơi. Triệu ma ma thấy vậy mở miệng nói, “Linh Tê, người đừng đi quanh đại cô nương như thế. Hôm nay đại cô nương đã bị kính sợ không ít, nên hầu hạ nàng quay về nghỉ ngơi trước mới tốt.”

Linh Tê đỏ mặt vội vàng tránh ra. Thấy đại cô nương nhà mình dời bước, nàng trừng mắt nhìn Diệu Trúc, Diệu Tuyết rồi lại vội vàng đi theo.

Đến Như Mộng cư, Triệu ma ma phân phó cho nha hoàn bưng nước nóng rửa mặt cho Trang Như Mộng, sau khi hỏi đầu đuôi mọi chuyện an ủi mấy câu mới rời khỏi. Thấy Triệu ma ma đi rồi, người đang nằm trên giường bỗng nhiên ngồi dậy. Linh Tê thấy thế nhanh đi tới, còn chưa kịp nói chuyện thì đã nghe thấy đại cô nương lạnh lùng nói, “Diệu Trúc, Diệu Tuyết đi vào.”

Rất nhanh Diệu Trúc, Diệu Tuyết đi vào phòng. Nhìn gương mặt nữ đồng nghiêm túc, trong lòng mấy nha hoàn vô cùng thấp thỏm.

Trang Như Mộng không nói chuyện, ánh mắt không ngừng dò xét ở trên thân ba nha hoàn nhất đẳng ở trong phòng. Đoán chừng qua một ly trà, trên trán ba người đều đã đổ mồ hôi, nàng mới mở miệng nói, “Hôm nay ở trong Mai Viên, các người đã đi làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Nữ Ngọc Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 10

☆, mẹ con thổ lộ tâm tình

Editor: Từ Sắc Y

Linh Tê bỗng quỳ xuống, “Theo lời cô nương nói, hôm nay ở trong Mai viên có nha hoàn đến truyền lời, phu nhân bảo ta đi đến bên phòng nàng một chuyến. Nhưng khi đi đến nửa đường thì nha hoàn này đã không thấy bóng dáng, sau đó ta đi đến trong viện phu nhân hỏi mới biết rằng phu nhân không hề bảo ta đến.” Nói đến đây gương mặt Linh Tê tràn đầy xấu hổ, “Bây giờ xem ra, nha hoàn kia nhìn rất lạ mặt, nhất định là ta bị người tính kế.”

“Vậy người nói một chút, hôm nay người phạm lỗi ở chỗ nào?”

“Linh Tê không nên làm việc không để tâm, cứ như vậy mà bị người tính kế.”

Về mặt Trang Như Mộng lạnh lẽo, “Sai! Chỗ không nên của người, chính là người quên ai mới là chủ tử thật sự của người.” Thấy gương mặt Linh Tê mờ mịt, Trang Như Mộng tiếp tục nói, “Ta đã nói với người, ở Như Mộng cư chỉ có một chủ tử, đó chính là ta Trang Như Mộng. Hôm nay người vừa nghe bên mẫu thân truyền người đến bảo, không báo trước với ta một tiếng thì đã trực tiếp đi. Có thể thấy được trong lòng Linh Tê người, vẫn luôn xem mẫu thân ta là chủ tử của người. Nếu là vậy, ta sẽ lập tức chuyển người về Toái Ngọc hiền.”

Thấy giọng điệu đại cô nương nói nghiêm túc như vậy, Linh Tê vội vàng quỳ dưới đất cầu xin, “Linh Tê biết sai rồi, ban đầu ta chỉ nghĩ phu nhân là mẫu thân cô nương cho nên mới làm như vậy, cầu xin cô nương đừng chuyển Linh Tê về Toái Ngọc hiền, phu nhân đã cho Linh Tê làm nha hoàn cho cô nương, thì Linh Tê chỉ có một chủ tử là cô nương, chuyện hôm nay Linh Tê tuyệt không tái phạm.”

Nghe lời này sắc mặt Trang Như Mộng thoáng hoà hoãn lại, “Người đứng lên trước đi, nếu người dám tái phạm, vậy thì không cần ngại người ở chỗ này của ta.” Nói xong nàng chuyển mắt nhìn Diệu Trúc, Diệu Tuyết.

Vào lúc Linh Tê quỳ xuống thì Diệu Trúc, Diệu Tuyết cũng đã quỳ theo, thấy trước mắt Linh Tê luôn được mặt đại cô nương nay lại bị trách cứ như vậy, trong lòng hai nàng càng thêm sốt ruột. Đặc biệt là Diệu Trúc, lần vấy màu quả lựu mới thay cũng bị vo thành mấy viên lớn trong bàn tay nàng.

Phát hiện Diệu Trúc khác thường Trang Như Mộng cũng không vạch trần, nàng chỉ lạnh lùng nhìn hai nàng nói, “Chuyện hôm nay, hai người không cần nói nhiều trong lòng ta đã rõ. Những lời Linh Tê nói, các người cũng phải ghi nhớ ở trong lòng cho ta, các người chỉ có một chủ tử và đó chính là ta Trang Như Mộng. Ngày sau nếu có chuyện hạ nhân thay chủ, thì cũng đừng trách Trang Như Mộng ta lòng dạ ác độc.”

Hai người quỳ dưới đất, lập tức đồng thanh, “Nô tỳ ghi nhớ.”

“Chuyện hôm nay, phạt tất cả các người một tháng tiền tiêu vặt.”

“Tạ ơn cô nương đã khai ân.”

Nghe lời này, Trang Như Mộng hài lòng gật đầu một cái. Nàng nhìn ba người rồi mở miệng nói, “Ta nhớ sáng mai là sinh thần (sinh nhật) của cữu tổ phụ (anh của bố), lúc đó các người phải cảnh giác một chút cho ta.” Nghĩ tới kiếp trước, đáng về đặc ý của Vương Ngọc Hương, đáng thương nhất chính là hài nhi nàng, cuối cùng nàng còn nghe được những lời truyền miệng —— “Người có nghe nói không? Lần này người tố cáo Trang gia với hoàng thượng, chính là thân thích của Trang phủ —— Vương phủ.” “Chuyện này, ta sớm biết rồi. Vương lão gia không phải vì vậy mà được thăng quan hai phẩm, trực tiếp làm quan lớn hay sao.”

Nhớ tới những chuyện này, trái lại Trang Như Mộng càng cười đến dịu dàng. Vương phủ, Vương Ngọc Hương, ta thật sự hết sức mong đợi đến ngày mai.

Sau khi cho nha hoàn hầu hạ lui ra, Trang Như Mộng cầm lên một quyển sách xem. Đợi đến khi Linh Tê vào nhà, nhìn thấy ánh mắt đại cô nương ngày ra nhìn vào sách. Nàng đi lên gọi một tiếng, “Đại cô nương.”

Trang Như Mộng phục hồi tinh thần hỏi, “Chuyện gì?”

Linh Tê đi tới sau lưng Trang Như Mộng, vừa thay nàng tháo trâm cài vừa tiếp tục nói, “Sáng mai là sinh thần của cữu lão thái gia, đại cô nương liệu đã chuẩn bị gì chưa?”

Nghe lời này, trong mắt Trang Như Mộng tràn đầy sự chán ghét. Nhất thời Linh Tê nhìn thấy một màn này từ trong gương đồng bị dọa sợ, đợi nàng nhìn lại lần nữa, hai mắt nữ tử từ trong gương đồng cong cong mỉm cười với nàng. Linh Tê đáp lại bằng nụ cười nhạt, rồi cho rằng cảnh vừa rồi nhất định là do nàng hoa mắt. Trước đây không lâu cữu lão thái gia từ vùng khác tới định cư ở kinh đô, đại cô nương cũng chỉ thấy một vài người nhà của cữu lão thái gia, làm sao có thể chán ghét bọn họ như thế.

Lúc Linh Tê nghĩ như vậy, Trang Như Mộng lên tiếng, “Cứ chuẩn bị theo lệ thường là được.”

Đêm đó, Trang Như Mộng lại mơ thấy một màn cha mẹ chết thảm.

“Có nghe nói không? Lần này người tố cáo Trang gia với hoàng thượng, chính là thân thích của Trang phủ —— Vương phủ.”

“Chuyện này ta sớm biết rồi, Vương lão gia không phải vì vậy mà được thăng quan hai phẩm, trực tiếp làm quan lớn hay sao.”

“Nhắc tới Vương lão gia cũng thật độc ác, ngay cả thân thích mình cũng xuống tay được.”

.....

Trong mộng nàng trơ mắt nhìn người thân lần lượt chết thảm ở trước mặt, nàng gào thét điên cuồng, nhưng lại không có năng lực để thay đổi tất cả. Giống như lần lượt luân hồi, lần lượt nàng phải trải qua nỗi thống khổ như này.

Hôm sau lúc Như Mộng mở mắt, thì gối đầu đã bị nước mắt của nàng thấm ướt. Nhìn lại căn phòng quen thuộc, nàng lại cảm ơn trời xanh cho nàng cơ hội quay lại lần nữa. Vừa nghĩ tới những chuyện này, Linh Tê đã vòng qua bình phong cười khanh khách đi vào.

Chỉ là nụ cười trên mặt Linh Tê, sau khi nhìn thấy đôi mắt sưng như hột đào của Trang Như Mộng liền trầm xuống. Nàng đi lên lo lắng nói, “Đại cô nương người làm sao vậy?”

Trang Như Mộng chỉ chỉ gối đầu ướt nhẹp, “Tôi hôm qua lại nằm mơ.”

Nghe thấy lời này trên mặt Linh Tê hết sức bất đắc dĩ, “Gần đây mỗi ngày đều ăn cháo an thần, nô tỳ không thấy đại cô nương gặp ác mộng có thay đổi tốt.” Nói xong con người nàng đảo vòng mấy lần, “Lời này không nên nói, nô tỳ thấy sau khi đại cô nương hôn mê tỉnh dậy luôn đều gặp ác mộng, chỉ sợ là bị dính vật bẩn nào rồi. Nếu không chờ nô tỳ đi bẩm báo với phu nhân, cho nàng mời mấy người tới cúng bái ở trong phủ một chút.”

Nghe xong lời Linh Tê nói, Trang Như Mộng lúng túng cười một tiếng. Chuyện nàng đột nhiên quay lại lúc còn nhỏ vốn đã cổ quái, nếu thật sự muốn trừ tà nhất định không chỉ đối phó với mình đi. Không muốn nói đến đề tài này, Trang Như Mộng nói qua loa: “Dù gặp nhiều ác mộng thì có sao, sao lại nói tới chuyện này rồi. Đúng rồi, hôm nay có chuyện gì tốt? Mà lúc vừa vào nhà, ta trông thấy gương mặt của Linh Tê cô nương đã cười thành đóa hoa.”

Bị đại cô nương nhà mình trêu ghẹo Linh Tê cười hi hi, “Cũng không phải là chuyện tốt, sáng sớm hôm nay lão thái thái sai người đến, tặng cho đại cô nương mấy kho vải thượng hạng và đồ trang sức.”

Nói xong nàng vỗ tay, lập tức Diệu Trúc, Diệu Tuyết tay cầm mâm gỗ lớn đựng đồ trang sức đi vào. Trang Như Mộng liếc nhìn mấy cái, quả nhiên lọt vào mắt đều là những đồ cực tốt. Nàng nhíu mày, rõ ràng là tổ mẫu đã nhìn ra chuyện ngày hôm qua chính là bày rập tam phòng đã thiết kế. Nhìn hành động lần này của nàng (tổ mẫu), hẳn là muốn dần xếp ổn thỏa với nàng. Trang Như Mộng thuận tay cầm lên một kim trâm chạm rồng rất tinh xảo, mặc dù sớm đã biết tổ mẫu thiên vị, nhưng nhìn đồ trang sức lay động trên tay vẫn khó tránh khỏi thất vọng. Hôm qua nếu không phải bởi vì nàng sống lại, thì khuê tú bị huỷ dung nằm trên giường hôm nay chính là Trang Như Mộng nàng.

Nghĩ tới tối hôm qua nghe tin tức Linh Tê thăm dò được, cuối cùng kết quả xử lý chuyện này, chính là cảm tức Tứ muội muội Trang Như Lan một tháng vì tổ chức yên thương mai. Mà hạ nhân sửa chữa đình nghỉ mát trong phủ, cũng bị liên lụy đánh 30 đại bản rồi bán ra phủ. Diệu Trúc nhìn thấy tiêu thư nhà mình ngăn người nhìn kim trâm, định lên tiếng nhắc nhở thì thấy tiêu thư đã để xuống kim trâm. Ngay sau đó lại thấy nàng theo thói quen chỉ chỉ tay, xem ra không có một trang sức nào nổi bật, rồi đưa tay ra hiệu cho nha hoàn hầu hạ nàng mặc y phục rửa mặt. Linh Tê thấy đại cô nương không chọn lấy một đồ trang sức, mặc dù trong lòng không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Trang Như Mộng dẫn theo nha hoàn đi đến viện Trang phu nhân Toái Ngọc hiên. Vừa mới vào phòng cởi áo choàng trên người nàng liền nhào tới, chỉ chốc lát đã đến trước mặt Trang phu nhân. Trang Phu nhân thấy, ôm bảo bối nhà mình vào lòng một hồi. Triệu ma ma thấy vậy, ra hiệu cho nha hoàn trong phòng lui xuống.

Trang phu nhân nhìn nữ nhi trong ngực, trong lòng không khỏi tràn đầy đau đớn. Thường ngày chuyện mờ ám tam phòng làm không phải nàng không biết, chỉ là lão phu nhân che chở cho tam phòng khắp nơi, mà những chuyện tam phòng làm cũng không tạo nên gió to sóng lớn, cho nên nàng mới dứt khoát mắt nhắm mắt mở. Thật không nghĩ đến ngày hôm qua tam phòng, lại dám đánh chủ ý lên người cô nương nhà mình, nghĩ đến đây Trang phu nhân vốn ôn hoà trước sau như một trên mặt cũng dần hiện lên lệ ngoan (ác độc, ngoan độc).

Trang Như Mộng nhìn thấy thần sắc trên mặt mẫu thân, nàng không khỏi vрон bàn tay nhỏ bé lôi kéo tay áo Trang phu nhân, “Mẫu thân. . . .” Trang phu nhân phục hồi lại tinh thần, xem xét tỉ mỉ nữ oa ở trước mặt một lần, vẻ mặt mới thoáng hòa hoãn, “Bảo bối của ta, hôm qua đã bị dọa sợ rồi.” Không chờ Trang Như Mộng trả lời, nàng lại tiếp tục nói, “Mặc dù hôm qua Triệu ma ma có chạy đến nhìn người, nhưng rốt cuộc mẫu thân không tận mắt thấy được cho nên cũng không yên lòng.”

Trang Như Mộng ngồi ở trong ngực mẫu thân, nàng không nghe thấy mùi thơm quen thuộc kia, cũng biết mẫu thân đã có hành động rồi, hiện tại lại nghe lời mẫu thân lo lắng, nàng mở miệng làm nũng nói, “Hôm nay Mộng nhi đã tốt hơn nhiều rồi, trái lại chỉ sợ là tam muội muội mặt mày hốc hác. Ngày hôm qua Mộng nhi và Tam muội muội cùng đi đến đình nghỉ mát, khi đó tam muội muội nói nàng bị trật chân cho nên muốn đi sang một bên ngồi nghỉ, để mình ta tiếp tục đi bê mai hồng. Bây giờ nếu suy nghĩ lại một chút, nếu không phải là tam muội muội không cẩn thận té ngã, thì ngồi bướm trên đình này. . . .”

Nghe đến đó, Trang phu nhân làm sao không rõ. Nàng hừ lạnh một tiếng, “Tam phòng bọn họ thật đúng là có bản lĩnh, may nhờ Mộng nha đầu chúng ta có phúc khí.” Nói đến đây Trang phu nhân không nói nữa. Ánh mắt nàng phức tạp liếc nhìn nữ đồng phần điều ngọc mài trước mặt mình, trong lòng không khỏi áy náy. Đều do người làm nương như nàng vô dụng, không thể bảo vệ Mộng nhi thật tốt. Hôm đó giọng điệu vô tâm của nữ nhi khiến cho nàng nghi ngờ, sau khi phân phó Triệu ma ma âm thầm thăm dò, biết được kết quả thật sự khiến nàng kinh hãi không thôi.

Hiện tại mặc dù nhang đã được đốt lại, nhưng khi nghĩ tới tam phòng lòng dạ hiểm ác, trong lòng Trang phu nhân vẫn không nén được tức giận. Hiện giờ bên Toái Ngọc hiên nàng đã bị tam phòng đưa tai mắt lẫn vào, nếu như vậy thì phần lớn ở Như Mộng cư của Mộng nha đầu cũng có người bị tam phòng thu mua. Trang phu nhân muốn mở miệng hướng dẫn, nhưng lại không muốn nữ nhi nóng ruột ầm ĩ hậu viện.

Trang Như Mộng nhìn về mặt mẫu thân khó xử, trong lòng làm sao không hiểu ý của mẫu thân. Ở kiếp trước cũng như vậy, bất kể mẫu thân ở trong tình cảnh nào, đều luôn dùng hết lực mình bảo vệ Trang Như Mộng nằng rất tốt. Ở dưới sự bảo vệ của mẫu thân, nàng không buồn không lo trải qua năm tháng trong khuê phòng. Nhưng cũng vì mẫu thân bảo vệ nằng quá tốt, cho nên sau khi nằng được gả cũng không bị ít di nương trong phủ khi dễ.

Nghĩ tới những chuyện này, về mặt Trang Như Mộng nghiêm túc, “Mẫu thân, Mộng nhi biết người đều vì Mộng nhi, nhưng Mộng nhi không phải là tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu. Chuyện hôm qua tuy Mộng nhi không hiểu rõ, nhưng có thể phát hiện ra là có người muốn hại Mộng nhi.”

Nghe lời này, trong nháy mắt hốc mắt Trang phu nhân đã ươn ướt. Trang Như Mộng thấy thế vội vàng cầm khăn lau nước mắt cho Trang phu nhân, “Mẫu thân, người đang ở giữa thảng coi chừng hại đến mắt. Mộng nhi biết mẫu thân thương yêu Mộng nhi, nhưng Mộng nhi đã trưởng thành, Mộng nhi không muốn bất cứ kẻ nào có thể khi dễ mẫu thân và Mộng nhi.” Trang phu nhân nghe lời này, không khỏi cao giọng nói, “Trang phủ này chính là nhà của chúng ta, không ai có thể lấn được hai mẹ con chúng ta.”

Trong đầu Trang Phu nhân vang lên lời Triệu ma ma nói, ‘Tuy nói phu nhân thương yêu đại cô nương, thế nhưng trong thâm tâm tiểu thư, sao có thể lại không đề tâm người nào.’ nhìn nữ oa trước mắt đã dần dần không còn nét ngây thơ, Trang phu nhân khẽ vuốt ve khuôn mặt của nằng tiếp tục nói, “Mộng nhi đã trưởng thành, có một số việc mẫu thân muốn dạy cho Mộng nhi.” Thấy nữ đồng nghe nghiêm túc, rốt cuộc Trang phu nhân bỏ đi sự do dự trong lòng, “Mộng nhi còn nhớ rõ lần trước, ở trên người mẫu thân nghe thấy mùi thơm khác không?”

Nghe lời này Trang Như Mộng gật đầu một cái, “Mẫu thân còn dặn ta không được nói cho người ngoài biết, mẫu thân yên tâm Mộng nhi không hề nói với một ai hết.” Trang phu nhân vui mừng cười cười, “Mùi hương đó chính là do tam nương người, mua về động tay trong phòng ta. Vốn một mình mùi nhang này không có gì, nhưng khi nó hòa lẫn với hoa hải đường được trồng trong phòng ta dần dần sẽ khiến cho người ta vô sinh.”

Nói đến đây Trang phu nhân thấy sắc mặt khuê nữ trắng bệch, tuy không đành lòng nhưng nằng vẫn tiếp tục nói: “Chuyện hôm qua, nghĩ đến là do tam nương người đặt bẫy, chỉ là cuối cùng lại khiến cho khuê nữ mình huỷ dung, xem ra là do báo ứng.”

Trong lòng Trang Như Mộng đang suy nghĩ, chuyện mẫu thân là do Vương di nương hay là tam phòng xuống tay. Hôm nay nghe mẫu thân vừa nói như thế, nằng càng thêm chán ghét tam phòng. Một nhà nằng đối xử với tam phòng không tệ, không ngờ trái lại tam phòng còn càng lên mặt. Chẳng lẽ phòng lớn nằng không trai trưởng, thì tam phòng có thể thừa kế gia nghiệp sao? Chuyện mùi hương này cần hoa hải đường mới có hiệu quả Trang Như Mộng cũng không biết, trong đầu nhớ tới kiếp trước hoa hải đường này chính là vật mà vị hôn phu tặng cho nằng, trong lòng không khỏi ần ần thấy đau. Xem ra nằng đã đoán đúng, kiếp trước thật sự đúng là Lý Duệ Khiêm đã xuống tay hạ độc. Nghĩ đến một tấm chân tình của nằng, lại đạt được kết quả như vậy chuyện này có thể nào khiến nằng không hận được?

Trang phu nhân ở một bên quan sát khuê nữ, mới khi nghe những chuyện này sắc mặt cũng chỉ thoáng trắng bệch, hiện giờ đã khôi phục lại bình tĩnh thì trong lòng càng thêm áy náy. Thấy khuê nữ mình như thế, xem ra là đã âm thầm chịu không ít thua thiệt từ tam phòng. Đều do nằng làm nương vô dụng, không bảo vệ nằng tốt.

Trang Như Mộng giương mắt nhìn thấy về mặt mẫu thân, nằng nắm tay Trang phu nhân nói: “Mẫu thân không cần phải lo lắng, nếu Mộng nhi đã là trưởng nữ trong phủ, thì như vậy cũng không thể chuyện gì không gánh. Mộng nhi đã trưởng thành, cũng nên giúp đỡ mẫu thân. Nếu chuyện này mẫu thân đã điều tra rõ ràng, nhưng cũng vạn không thể mặc phụ thân chẳng hay biết gì.”

“Nhưng rốt cuộc đó cũng là đệ đệ ruột cùng một nương với phụ thân người, nếu nói cho hắn biết không phải là thành linh làm khó phụ thân người sao? Huống chi hiện tại phụ thân người không có ở trong phủ. . . . .” Nói xong lời cuối, Trang Như Mộng có thể nghe được oán giận của mẫu thân với phụ thân.

Đúng vậy, phu quân rời phủ không bao lâu mình xảy thai không nói, lão phu nhân còn nói trong bụng chất gái mình có con của phu quân mình. Chuyện này xảy ra trên bất kỳ người nào thì người đó đều sẽ có oán. Nhớ đến cảnh ngộ của mẹ, Trang Như Mộng luôn thương yêu cha trước sau như một cũng không khỏi sinh ra oán niệm.

Trang phu nhân còn muốn nói tiếp, thì Triệu ma ma đã đi lên nhắc nhở: “Phu nhân, lão thái thái sai người tới gọi.”

Nghe lời này, Trang phu nhân cười cười với Trang Như Mộng, “Tốt lắm, Mộng nha đầu, trước người đi tìm tổ mẫu đi, nhớ những lời mẫu thân nói với người người không được nói với người ngoài. Còn nữa mặc kệ tam nương người có làm sao, thì người cũng không được biểu hiện ra bên ngoài.”

Trang Như Mộng nghiêm túc gật đầu một cái, “Nữ nhi nhớ rồi, chờ ta quay về từ nhà cửu tổ phụ, sẽ tới xem mẫu thân.” Nói xong nằng lập tức rời khỏi.

Nhìn bóng lưng nữ oa đi xa, trong lòng Trang phu nhân thở dài, chẳng lẽ trước kia nằng thật sự sai lầm rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

Đến cửa phủ, Trang Như Mộng thấy người trong phủ đã tới không sai biệt lắm, liền nâng váy đi đến trước mặt Trang lão phu nhân. Trang lão phu nhân nhìn thấy tôn nữ cất bước đến tâm tình cũng coi như không tệ, mà về mặt những người chung quanh đều là một mảnh vui mừng, các đại gia tử (những

người quyền quý) nhìn cũng là một bầu không khí hòa hợp. Trang Như Mộng đi tới trước mặt Trang lão phu nhân, trước nghiêm trang thì lễ một cái mới đứng cạnh bên người nằnng. Trang lão phu nhân sờ sờ gương mặt nàng, rồi ngẩng đầu về phía Mục ma ma nói: “Người đã đến đủ chưa?”

Mục ma ma nhìn lại một chút, mới khẽ sát lỗ tai nàng nhỏ giọng trả lời, “Vương di nương còn chưa tới.”

Mỉ tâm Trang lão phu nhân nhíu lại, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của Vương di nương, “Mai nhi tới chậm, xin cô cô tha lỗi. Là do hôm nay mới vừa thức dậy, thân thể thấy không được khỏe, nên mới tìm đại phu đến xem”

Nghe lời này Trang lão phu nhân nhìn xuống bụng Vương di nương một cái, rồi cuộc lời khiển trách cũng nhin xuống, “Bây giờ đã là phụ nhân có thai rồi, cần phải chú ý đến thân thể mới tốt.” Nghĩ lại đến lời nói trước của chất nữ, nàng lại mở miệng nói lần nữa, “Nếu đã là người bên cạnh Thiên Bảo, thì không cần kêu ta là cô nữa.”

Nét hả hê trên mặt Vương di nương còn chưa tan đi, nàng nghe thấy lời này không khỏi sùng sốt ngay sau đó ngượng ngừng lên tiếng, “Mai nhi đã biết.”

Nghĩ tới hai ngày nay đối mặt với một loạt chuyện nhưc đầu, Trang Như Mộng ngồi trên xe ngựa không khỏi xoa xoa trán. Linh Tê ở một bên hầu hạ thấy vậy, vội vàng đi lên thay nàng nhẹ nhàng ấn huyết. Bị Linh Tê ấn một cái như vậy, Trang Như Mộng cảm thấy đột nhiên cả người sáng khoái không thôi, suy nghĩ không khỏi bay đến trên người Vương Ngọc Hương.

Không lâu lắm xe ngựa đã ngừng lại, Trang Như Mộng duỗi tay, dưới sự giúp đỡ của Linh Tê chuẩn bị xuống xe ngựa, lại nghe thấy tiếng cười khanh khách của một vị phụ nhân. Nghe tiếng cười đó Trang Như Mộng không khỏi khẽ cong môi một cái, trong lòng thì thầm nói, biểu bá mẫu tốt của ta chúng ta lại gặp mặt rồi.

Trang Như Mộng vừa xuống xe ngựa, vị phụ nhân Quang gia ăn mặc phú quý, đang nói chuyện với Trang lão phu nhân vài câu. Vừa ngẩng đầu nàng nhìn thấy, một nha hoàn xinh đẹp điu Trang Như Mộng đi tới. Nhìn thấy nha hoàn điu Trang Như Mộng, y phục trên người dường như còn tốt hơn cả thứ xuất nhà mình, khoé mắt nhỏ của Vương phu nhân bắt giắc nheo lại, thái độ càng thêm hòa ái dễ gần.

Nàng kéo Trang Như Mộng đến, “Xem xem Tiểu Quai Quai nhà ta này, tuy nhỏ hơn Ngọc Hương mấy tháng, nhưng đáng về đã động lòng người như thế rồi. Bộ dáng tiểu tử này thật sự là khiến người thương yêu, xem ra còn quý khí hơn so với tiểu thư Nhà quan.”

Nghe được lời này Trang lão phu nhân cảm thấy vô cùng thoải mái, “Xưa nay ngươi là một người tốt, chỉ là nha đầu này còn nhỏ không nên khen nàng như vậy tránh để nàng kiêu căng.”

Vương phu nhân đang muốn trả lời, thì Trang Như Mộng đã mở miệng, “Biểu bá mẫu đã khen nhầm rồi, Như Mộng chỉ là nữ nhi thương hộ làm sao có thể hơn tiểu thư Quang Gia trong kinh đô được.” Nghe Trang Như Mộng nói như vậy, cơ thể Vương phu nhân không khỏi thoải mái. Mới vừa nhìn thấy chất nữ bà con xa, khí chất trên người còn quý khí hơn so với nữ nhi nàng nuôi dạy, trong lòng của nàng vô cùng khó chịu. Hôm nay thấy nàng (TNM) tự biết mình như vậy, Vương phu nhân nhìn nữ tử trước mắt lại thoáng cảm thấy thuận mắt.

Trang Như Mộng luôn lặng lẽ quan sát Vương phu nhân, đương nhiên là nhận thấy một ít cảm xúc. Chỉ thấy nàng vẫn cung kính lễ phép như cũ trả lời: “May là mẫu thân Như Mộng cũng là thiên kim tướng môn (nhà tướng), những ngày thường mẫu thân cũng đã dạy Như Mộng không ít đức hạnh nữ tử cần có. Theo lời biểu bá mẫu mới nói về thái độ điềm đạm đáng yêu đó, mẫu thân đã từng nghiêm khắc dạy cho Như Mộng rằng Như Mộng không thể có thái độ như thế. Mẫu thân nói, trong kinh đô phàm là những khuê tú có thân phận, thường ngày đều phải trầm ổn thanh nhã, còn đáng về đáng thương giả vờ hèn nhát đó, chỉ có nữ tử không lên được mặt bàn mới làm như thế.”

Vương phu nhân nghe xong những lời này, âm thầm cắn mạnh hàm răng ngà. Đang lúc muốn mở miệng nói với Trang lão phu nhân về được bỏ mất, thì lại thấy Trang Như Mộng lên tiếng, “Đương nhiên, biểu bá mẫu thương yêu Mộng nhi như vậy, nghĩ đến lời biểu bá mẫu mới nói chắc chắn chỉ là vô tâm thôi.” Nói xong nàng lại nghiêng đầu sang phía Trang lão phu nhân nói: “Tổ mẫu, xin người không nên vì những lời này của biểu bá mẫu mà tức giận biểu bá mẫu. Mộng nhi biết, biểu bá mẫu và biểu bá mới vừa chuyển vào kinh thành, nghĩ đến ngoại thành không có nhiều nghi lễ như vậy. Nhưng dù sao Mộng nhi cũng là trưởng nữ trong phủ, nếu trên người có chút vết nhơ nào, đương nhiên sẽ liên lụy đến các muội muội trong Trang phủ, nếu biểu bá mẫu vì những lời này mà không vui thì xin trách phạt Mộng nhi.”

Nghe nữ oa trước mắt nữ nói một hơi nhiều như vậy, từng chữ từng câu đều chỉ mình là người từ địa phương nhỏ chuyển tới không hiểu quy củ, Vương phu nhân tức giận. Nàng nghiêng đầu nhìn Trang lão phu nhân uất ức nói: “Cô cô, ta biết rõ mình và phu quân hàng năm ở ngoại thành chưa nhìn thấy qua các mặt khác của kinh đô lớn. Chỉ là Vương phủ chúng ta cũng mấy đời làm quan, ai ngờ lại để cho tiểu nha đầu Như Mộng này chê cười.”

Vương phu nhân lấy Vương phủ ra nói, là bởi vì lão thái thái trước mắt này cũng là nữ nhi từ Vương phủ đi ra. Nói Vương phủ không biết lễ, chẳng phải là nói đến nàng (lão thái thái) sao. Nhìn Trang lão phu nhân không nói được lời nào, Vương phu nhân liếc mắt khinh miệt nhìn Trang Như Mộng một cái, một nữ nhi của thương hộ nhỏ bé cũng dám ra vẻ ta đây như thế. Nếu không phải là quan đồ lão gia cần dùng tiền bạc để xử lý, thì phu nhân Nhà quan như nàng cũng sẽ không kết giao với một thượng hộ lụi bại như vậy.

Vương phu nhân vốn đang chờ Trang lão phu nhân răn dạy Trang Như Mộng, chỉ thấy Trang lão phu nhân lên tiếng, chỉ là lời nói kia lại nói với nàng, “Vưu thị, Mộng nhi nói không sai. Tuy Trang phủ chúng ta không phải là nhà quan, nhưng cũng được hoàng thượng ngự tứ, sau này đừng nói đến chuyện này nữa.” Nói xong lời đó, nàng cất bước đi về phía sảnh.

Trang Như Mộng cũng đi theo, nữ chủ nhân trong phủ trái lại ngăn người nàng không biết sẽ bị người khiển trách như vậy. Trang Như Mộng thoáng liếc nàng một cái, Vương phu nhân trái lại là một người ngu xuẩn, cũng không nhớ đến câu từ xưa nữ tử xuất giá tông phu sao, tuy tổ mẫu thiên vị nhà mẹ đẻ nàng, nhưng một khi lợi ích phu gia (nhà chồng) dính líu với nhà mẹ đẻ, thì làm sao nàng có thể vì nhà mẹ đẻ mà làm hại đến lợi ích của phu gia. Thật sự không biết loại người ngu xuẩn như vậy, làm sao có thể sinh ra Vương Ngọc Hương rắn rết độc phụ bám đầy dơ thế.

Vương phu nhân phục hồi lại tinh thần, nhìn theo nhóm người đã đi phía xa xa mà giận đến dầm mạnh chân.

Trang Như Mộng theo Trang lão phu nhân, sau khi đi đến chánh phòng bái kiến với Vương lão phu nhân, dưới sự hướng dẫn của nha hoàn đi đến một phía trong phòng khách. Đến phòng khách, xa xa Trang Như Mộng đã nhìn thấy một nữ tử mặc áo bông đang đùa giỡn trong đám người. Tiếng cười vô cùng quen thuộc này, giống như ác mộng chui vào trong tai nàng.

Trang Như Mộng cắn chặt môi dưới, cố gắng không chế lại kích động muốn nhào lên giết chết mấy người này. Linh Tê vẫn đứng ở bên người, tất nhiên là phát hiện ra sự khác thường của nàng. Liên vội vàng dùng người cản lại tầm mắt của người khác, sau đó dùng sức lắc lắc người Trang Như Mộng, “Đại cô nương, đại cô nương. . . .”

Trang Như Mộng phục hồi lại tinh thần, vội vàng dùng khăn tay xoa xoa đôi môi có chút trắng bệch nói: “Chúng ta đi vào phòng khách thôi.” Linh Tê lo lắng nhìn nàng một cái nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Nghe hạ nhân báo lại biểu muội của mình đã tới, Vương Ngọc Hương vội vàng đứng chờ ở cửa phòng khách. Nữ tử đập vào mắt, mặc dù y phục trên người nhìn vô cùng thanh nhã nhưng lại không giấu được quý khí quanh người. Vương Ngọc Hương cúi đầu nhìn qua y phục hôm qua mình mới mua một cái, mặc dù chất liệu tốt hơn nhiều so với nơi này bán, nhưng cũng không xinh đẹp sánh bằng y phục trước mắt trên thân nữ tử nhỏ hơn mình.

Lúc này Vương Ngọc Hương còn nhỏ, đương nhiên không thể che giấu được cảm xúc tốt như vậy. Trang Như Mộng nhìn thấy trong mắt Vương Ngọc Hương tràn đầy ghen tỵ, trong lòng cười lạnh một tiếng, mới vừa trên xe ngựa nàng vẫn còn phiền não, lúc này Vương Ngọc Hương chưa làm gì tổn hại đến nàng, bảo nàng làm sao có thể giận chó đánh mèo lấy ân oán từ kiếp trước tính lên người vô tội. Hôm nay nhìn thấy vẻ mặt Vương Ngọc Hương, lại nhớ đến sự khinh miệt và xem thường dưới đáy mắt của Vương phu nhân mới vừa ở trước cửa, trái lại tâm tình Trang Như Mộng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tốt! Tốt! Tốt! Thi ra các người chưa bao giờ xem Trang phủ ta là người thân, thì ta cũng không cần phải vì chuyện này là phiền não như thế.

Nhìn cảm xúc bộc lộ ra ngoài của Vương Ngọc Hương, Trang Như Mộng nhắc bước nhanh bước tới trước mặt nàng, nở nụ cười rất chi là vô hại với Vương Ngọc Hương.

Không đợi Vương Ngọc Hương phản ứng, Trang Như Mộng đã kéo tay nàng. Theo bản năng Vương Ngọc Hương rút tay lại, Trang Như Mộng nhìn thấy cánh tay đã rút lại uất ức nói: “Mộng nhi đã làm gì khiến biểu tỷ tức giận rồi, làm sao biểu tỷ có thể đối xử với Mộng nhi như vậy?”

Nghe lời này sắc mặt Vương Ngọc Hương thay đổi, nàng vội vàng đi lên kéo bàn tay nhỏ bé của Trang Như Mộng, “Muội muội tốt của ta người đã hiểu lầm rồi, tỷ tỷ rất vui mừng khi thấy người. . . .” Vừa nói nàng còn nháy mắt với Trang Như Mộng một cái, đáng vẻ đó rõ ràng như hình tượng tỷ muội tình thâm.

Trang Như Mộng bĩu môi một cái, “Vậy thì được, Mộng nhi cũng không nên so đo với chuyện vừa rồi.”

Nghe lời này miệng Vương Ngọc Hương bắt gác hơi kéo ra, mặc dù muốn phát tác nhưng vẫn nhịn xuống. Nhìn dáng vẻ Vương Ngọc Hương cố gắng kiềm chế mình, Trang Như Mộng cảm thấy trong lòng thoải mái không ít. Nhớ ngày đó ở Lý phủ, vị biểu tỷ này không ngừng ở trước mặt mọi người, ra vẻ hình tượng tỷ muội tình thâm. Rõ ràng nàng làm chuyện xấu với mình ở khắp nơi, nhưng cô tình ở trước mặt mọi người lại diễn vô cùng tốt. Nếu kiếp trước nàng ấy thích diễn màn tỷ muội tình thâm, thì kiếp này nàng chắc chắn phải phối hợp với màn diễn như vậy. Chỉ là lần này, người chủ đạo không phải là nàng ta nữa.

Nghe tới đây, Trang Như Mộng không để ý đến vẻ mặt không muốn của Vương Ngọc Hương liền kéo nàng đi vào phòng khách. Thật ra trong phòng khách không có mấy người, phụ thân của Vương Ngọc Hương chính là biểu bá của Trang Như Mộng, rất nhiều năm trước đã chuyển ra ngoài thành làm quan. Khi đó Vương lão thái gia, cũng chính là huynh ruột của Trang lão phu nhân, ở kinh đô lại không nắm giữ được thực quyền chức văn, vì vậy Vương lão thái gia từ quan đi theo con trai trưởng về nhà ngậm kẹo đùa cháu. Mà Vương lão thái gia trừ muội muội là Trang lão phu nhân, chỉ có thứ đệ đã chết, cũng chính là phụ thân của nương Vương di nương hiện tại đang mang thai ở Trang phủ. Bởi như vậy, lúc Vương phủ chuyển vào kinh đô cũng chỉ có một mình Trang phủ là thân thích đến thăm. Còn về các bằng hữu thân thiết, từ đại phu ngũ phẩm cho đến tứ phẩm nhiều như biển, đương nhiên cũng không có nhiều quan kinh thành tới yến chúc thọ này.

Nhìn trong phòng khách, đã có mấy vị tiểu thư nhà quan đã vào bàn, Trang Như Mộng dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn sang Vương Ngọc Hương. Vương Ngọc Hương nhìn tiểu biểu muội trước mặt, không biết sau khi nàng (VNH) vào kinh đô đã kết bạn với các tiểu thư nhà quan, cho nên khắp khuôn mặt tràn đầy sự đắc ý.

Nàng lật tay kéo Trang Như Mộng cười khanh khách nói: “Bọn tỷ muội, đây là biểu muội của ta Trang Như Mộng.” “Như Mộng đây là Lý tiểu thư nhà Nghị đại phu Lý Văn.” Nghe mình được giới thiệu trước, Lý Văn liếc mắt nhìn gương mặt nữ tử tràn đầy anh khí bên cạnh, tâm tình rất tốt, đứng dậy hành lễ, Trang Như Mộng cũng trả lễ đúng chuẩn. Vương Ngọc Hương lại tiếp tục nói, “Biểu muội, đây là Bạch tiểu thư nhà Tuyên Uy tướng quân Bạch Vĩ, Sở tiểu thư nhà Trung Tấn đại phu Sở Thanh Thanh.”

Theo lời giới thiệu của Vương Ngọc Hương, hai vị khuê tú đều nửa đứng nửa ngồi hành lễ.

Trang Như Mộng tất nhiên là cũng nửa đứng nửa ngồi đáp lễ, mượn cơ hội này, Trang Như Mộng lặng lẽ quan sát ba vị tiểu thư nhà quan này. Mới vừa rồi Vương Ngọc Hương cố ý nói rõ gia thế ba người này, mặc kệ từ suy nghĩ muốn khoe khoang của nàng hay là tâm kế gì thì cũng thuận tiện cho mình. Nghị đại phu chính là quan tứ phẩm, Tuyên Uy tướng quân là từ tứ phẩm, mà Trung Tấn đại phu chính là ngũ phẩm.

Chỉ thấy vị Lý tiểu thư tuổi chừng 14, nàng vận một thân y phục váy màu vàng hơi đỏ, trên gương mặt tràn đầy thái độ kiêu căng cao ngạo. Cũng đúng, vị tiểu thư này có cha nàng làm chức quan cao nhất ở đây. Mà vị Bạch tiểu thư kia, trái lại nhìn như cùng tuổi mình. Một thân váy áo đơn giản thanh nhã, đường may tinh tế, vài vóc quý giá nhìn vào cũng không làm mất đi thân phận. Về phần Sở tiểu thư đang ngồi ở một bên, trái lại nhìn nhỏ hơn mình vài tuổi. Có lẽ là bởi vì số tuổi hay cha nàng có chức quan thấp nhất, nhìn nàng trái lại có vẻ hơi thận trọng.

Mấy người hành lễ xong, Trang Như Mộng liền theo vị trí ngồi xuống. Trang Như Mộng mới ngồi xuống vị Lý tiểu thư đã mở miệng, “Mới vừa nghe Ngọc Hương nói, trong nhà nàng có nhà biểu muội là thương nhân Như Mộng cô nương.”

Trang Như Mộng ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Lý Vân, “Không sai, nhiều thế hệ Trang phủ ta đều là thương nhân.”

Lý Vân dùng khăn che miệng khẽ cười nói: “Ha ha, không sao. Chỉ là thường ngày kết giao với các tiểu thư nhà quan, hôm nay mới là lần đầu tiên trò chuyện với nữ tử có thân phận như Như Mộng tiểu thư.” Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉnh lại vòng ngọc bích trên châu ngọc Lư Ly.

Trong lời nói Lý tiểu thư mang theo sự châm chọc, đương nhiên là Trang Như Mộng nghe rõ. Có câu nói Sĩ Nông Công Thương, từ xưa tới nay thương nhân đều bị khinh thường, những hành động này của các tiểu thư nhà quan nàng đã sớm ngờ đến. Mặc dù kiếp trước nàng gả cho Lý Duệ Khiêm trở thành phu nhân nhà quan chính thức, nhưng những người đó cũng vô cùng bài xích nàng vì nàng là nữ nhi Trang gia.

Chỉ là kiếp này nàng sẽ không mặc cho người khi dễ lần nữa. Nữ nhi nhà thương nhân thì như thế nào? Nếu không có thương nhân, thì những người làm quan cao quý này làm sao có thể giàu sang như vậy? Những người tự xưng là tiểu thư cao quý, đồ ăn đồ dùng chỗ nào có thể thiếu thương nhân? Chỉ thấy nữ oa vốn trắng nõn đáng yêu, nay khí thế lại đột nhiên thay đổi, “Lý tiểu thư đúng không? Xin hỏi nhà người có bao nhiêu cửa hàng, mấy phần đất đai?”

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 12

Đột nhiên nghe thấy Trang Như Mộng nghiêm túc hỏi đề tài này, trong mắt Lý Vân tràn đầy khó hiểu. Không đợi nàng trả lời Trang Như Mộng lại tiếp tục nói, “Thật ra Lý tiểu thư mới vừa cảm thán là hoàn toàn không cần thiết, trong nhà Lý tiểu thư cũng có cửa hàng, như vậy khẳng định người trong Lý phủ cũng có kinh doanh. Chắc Lý tiểu thư hồ đồ, nếu Lý phủ cũng buôn bán thì Lý tiểu thư lại lấy lời nào mà nói, lần đầu tiên trò chuyện với nhà thương nhân Như Mộng như vậy chứ.”

Nghe nữ đồng nói một hơi nhiều như vậy, sắc mặt Lý Vân trở nên vô cùng khó coi. Mà trong phòng khách ngoại trừ Bạch tiểu thư, về mặt hai người khác cũng không được tốt. Nhà nào làm quan mà không có một ít tư sản (tài sản riêng)? Những lời Trang Như Mộng vừa mới nói này, dường như đều nói tất cả những vị tiểu thư quan gia (nhà quan) trong phòng khách này.

Mắt thấy Lý Vân muốn phát tác, lúc này Bạch tiểu thư có gương mặt anh khí đột nhiên mở miệng, “Như Mộng muội muội không hồ là ngoại tôn nữ ruột của Phiêu Kỳ Đại tướng quân, còn nhỏ tuổi mà đã có giải thích độc đáo như vậy khiến tỷ ta vô cùng khâm phục người.”

Lý tiểu thư đang muốn làm khó Trang Như Mộng, sau khi nghe những lời này sắc mặt lại thay đổi nhiều lần. Nàng trừng mắt liếc Vương Ngọc Hương một cái mới cười khanh khách nói: “Như Mộng muội muội, ta chỉ là nhất thời hiếu kỳ thôi, nếu có nói lời nào chọc giận người khiến người không thích thì xin thứ lỗi.”

Trang Như Mộng chuyển cho Bạch tiểu thư một ánh mắt cảm kích, nhìn Lý Vân nói: “Nếu Lý tiểu thư đã nói như vậy, nếu ta cứ nói mãi chuyện này trái lại có vẻ hẹp hòi.”

“Như Mộng muội muội kêu ta một tiếng Vân tỷ tỷ là được rồi, mới vừa Ngọc Hương không giới thiệu kỹ nên không biết Như Mộng muội muội và Phiêu Kỳ đại tướng quân. . . . .”

“Đúng như lời Bạch tiểu thư vừa mới nói, Phiêu Kỳ đại tướng quân đương triều chính là ông ngoại ruột của ta.”

Lý Vân sau khi có được xác nhận, sắc mặt nhìn Trang Như Mộng càng thêm thân thiện, hành động này khiến cho Bạch Vi ở một bên không nhịn được mà tròn mắt cả trông mắt. Trang Như Mộng thấy một màn như vậy, trong lòng trái lại cảm thấy đây là một người thú vị.

Mắt thấy chuyện hoàn toàn không xảy ra theo suy nghĩ mình mong muốn, khăn trong tay Vương Ngọc Hương đã bị vo thành nhúm. Nàng không cam lòng nhìn chăm chăm vào Trang Như Mộng, sau lần giương mắt này cảm xúc trong mắt nàng dần dần bình tĩnh lại. Chỉ nghe nàng cười ha ha giải thích, “Vừa mới giới thiệu bọn tỷ muội và Như Mộng muội muội, là do muội muội giới thiệu chưa đủ, nên có nãy lời chưa nói cho rõ ràng.”

Nghe lời này sắc mặt Lý Vân thoáng lên vẻ hờn giận, “Vương tiểu thư, có vài chuyện vẫn nên phân rõ nặng nhẹ.” Từ lúc vị Trang tiểu thư này đi vào, Lý Vân đã nhìn ra trong lòng Vương Ngọc Hương không thích. Nghĩ đến chuyện mình bị lợi dụng như thương (giáo), ánh mắt Lý Vân càng nhìn Vương Ngọc Hương không tốt.

Nghe hai người này nói chuyện, Bạch Vi nhàm chán thế nào lại ngáp một cái, rồi chuyển mắt nhìn Trang Như Mộng một cái cười nói, “Tháng trước ta mới qua 13 tuổi, không biết Trang tiểu thư sinh năm bao nhiêu?”

Bởi vì Bạch Vi mới vừa nói giúp, Trang Như Mộng cảm thấy nàng rất không tệ, liền cười lên tiếng trả lời, “Như vậy Như Mộng cần phải gọi Bạch tiểu thư một tiếng tỷ tỷ rồi, ta nhỏ hơn mười một tháng so với Bạch tỷ tỷ.”

Hiển nhiên Bạch Vi vô cùng thích tiếng gọi tỷ tỷ này, nàng cười híp mắt nói, “Ta nhìn thấy người hắc là nhỏ hơn ta một chút, xem ra là ta đã đoán đúng. Không ngờ hôm nay tham gia một bữa tiệc, trái lại được gọi một tiếng tỷ tỷ đến thích, không uổng công lúc trước ta đồng ý tham gia với một người.”

Nhìn dáng vẻ vui thích của Bạch Vi, hảo cảm trong lòng Trang Như Mộng với nàng càng sâu, “Hôm nay biết được một tỷ tỷ tốt như vậy là phúc khí của Mộng nhi, chỉ là, xin hỏi câu nói cuối của tỷ tỷ là có ý gì?”

Nghe lời này trước tiên Bạch Vi hết sức đồng ý gật đầu một cái, sau đó cười ranh mãnh một tiếng với Trang Như Mộng, nói nhỏ bên tai nàng, “Ý của câu cuối, dĩ nhiên là có người đang nóng ruột nóng gan nhớ nhung muội muội đó.”

Cặp mắt đẹp của Trang Như Mộng tròn tròn, vừa thẹn vừa cáu nói, “Tỷ tỷ lại trêu ghẹo muội muội rồi, hôm nay tỷ muội chúng ta mới quen, lấy đâu ra người khác.”

Nhìn phản ứng nữ tử, nét trêu ghẹo trên mặt Bạch Vi càng thêm rõ, “Muội muội đáng yêu như thế, khó trách người nhà ta đều nhớ mỗi ngày.”

Trang Như Mộng thở phì phò quay mặt không thèm nhìn Bạch Vi nữa, trong lòng cũng có suy đoán, Bạch tỷ tỷ họ Bạch, mà trước mắt người có quen biết với nàng là họ Bạch, thì trừ Bạch Tử Hàm cũng không còn ai khác. Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Trang Như Mộng ngược lại có chút chột dạ, “Bạch tỷ tỷ đừng nói bậy, ta và Thế tử gia quen biết thuở nhỏ chỉ vì quan hệ của mẫu thân với Liễu di.”

“Đó không phải là thanh mai trúc mã sao.” Gương mặt Bạch Vi kẻ sát trước mặt Trang Như Mộng, cổ tình nghiêm túc nhìn chằm chằm vào nàng nói.

Trang Như Mộng bị một câu thanh mai trúc mã này làm ngây người, chờ sau khi nàng phản ứng lại thì trong tay của nàng đã được Bạch Vi để vào một hộp gấm tinh xảo. “Mấy ngày nay thân thể của bá mẫu không được tốt, mỗi ngày đường ca đều ở bên cạnh chăm sóc không tiện xuất phủ, cho nên mới có ý dặn ta đưa hộp này cho Tiểu Mộng của hắc, đường ca còn nói, chờ lần tới gặp mặt hắc muốn tiếp tục đánh cờ với Tiểu Mộng nhi.” Bạch Vi nói một hơi, cũng không quan tâm phản ứng của Trang Như Mộng, liền nhét hộp gấm vào trong tay của nàng.

Nghe lời Bạch Vi nói, Trang Như Mộng không để ý đến hàm ý trêu ghẹo trong câu nói, kéo tay Bạch Vi ân cần nói: “Dạo này thân thể của Liễu di như thế nào rồi?”

Nụ cười trên mặt Bạch Vi nhất thời biến mất, nàng nhìn Trang Như Mộng nói giọng lo lắng, “Từ lúc bá mẫu bị đã thương thân thể vẫn luôn yếu ớt, năm nay vào đông càng thêm nặng nhiều ngày nay đều nằm trên miên giường bệnh, chỉ là hôm qua ta thấy khí sắc của bá mẫu đã tốt hơn rất nhiều, nghĩ đến bá mẫu lương thiện như thế chắc chắn sẽ nhanh khỏe lại.”

Trang Như Mộng còn muốn hỏi thêm nữa, thì Lý Vân bị Vương Ngọc Hương vây ở một bên đã đi qua. Bạch Vi nhìn Lý Vân một cái, rồi cầm lên một cái bánh ngọt ăn. Mà Vương Ngọc Hương bị Lý Vân làm lơ, buồn bực nhìn sang Sở Thanh Thanh đang ngồi im một cái, rồi nhấc chân đi đến phía Trang Như Mộng.

Mấy vị này tiểu cô nương nói nói liền hàn huyên tới gần đây kinh đô nhiệt môn đại sự, đó chính là kinh đô thứ nhất thư viện Ứng Thiên thư viện sắp chiêu thu tân học tử. Nơi này vài vị cô nương, đều là Ứng Thiên thư viện học sinh, mà Vương Ngọc Hương phụ thân của, mấy ngày trước đã cho Ứng Thiên thư viện người đưa thư, nghĩ đến không lâu về sau nàng cũng sẽ trở thành một thành viên trong đó.

Mấy tiểu cô nương đang bàn tán vui vẻ, năm nay học viện sẽ tiến cử những quý nữ kinh đô nào, đột nhiên Bạch Vi quay đầu sang hỏi, “Kỳ quái, vì sao lúc trước trong học viện ta không thấy Như Mộng muội muội?”

Nghe câu Bạch Vi hỏi như thế, trên mặt Trang Như Mộng thoáng lướt qua một tia thẹn thùng. Nàng nhớ kiếp trước, trước mấy ngày đến sinh nhật mười tuổi của nàng, mẫu thân có hỏi thăm nàng muốn đi vào thư viện Ứng Thiên học hay không. Khi đó bởi vì Trang Như Ngọc bên tam phòng nói thầm ở bên tai, rằng sau khi vào học đường sau sẽ buồn chán đường nào, cho nên nàng mới từ chối thẳng lời đề nghị của nương.

Thật ra thì thư viện Ứng Thiên này, vốn là thư viện con em quý tộc nhà quan đi học. Nếu không phải bởi vì quan hệ của ông ngoại, thì nghĩ đến mẫu thân cũng không thể cho nàng đi học ở nơi đó. Nghĩ đến chuyện mình từ chối cơ hội tốt như vậy, lúc này trong lòng Trang Như Mộng vô cùng hối hận không thôi. Hiện nay nghĩ đến, rõ ràng là Trang Như Ngọc muốn tạo tiếng gió, cố ý nói ở trước mặt nàng.

Mà về mặt thẹn thùng của Trang Như Mộng hiện lên trong mắt Vương Ngọc Hương, liền bị nàng nghĩ thành vị biểu muội này, cho dù là thân phận nữ Thương Hộ cũng không thể đi học thư viện Ứng Thiên được. Nghĩ tới đây nàng cảm thấy vô cùng hả giận, có ông ngoại làm Phiêu Kỳ Đại tướng quân thì thế nào? Còn không phải là không thể thay đổi được, thân phận đề tiện của nữ Thương Hộ nàng sao.

Vương Ngọc Hương muốn mở miệng đâm chọc Trang Như Mộng mấy câu, thì Trang Như Mộng đã trả lời, “Bạch tỷ tỷ cũng không nên cười ta, trước kia mẫu thân quả thật có đề nghị ta đi đến thư viện Ứng Thiên học, nhưng muội muội lại lười biếng từ chối.”

Nghe lời này trong lòng Vương Ngọc Hương khinh thường nói, rõ ràng là do thân phận mình thấp kém còn bày biện lý do lười biếng không muốn đi.

Suy nghĩ của Vương Ngọc Hương làm sao mà Trang Như Mộng không biết, nàng nhìn vẻ mặt tiếc hận của Bạch Vi ở trước mắt, trái lại cảm thấy đi đến thư viện Ứng Thiên học cũng là chuyện không tệ.

Trong lòng nhớ đến chuyện nhập học, cho nên sau đó thái độ Trang Như Mộng nói chuyện có chút không tập trung. Chưa lâu lắm thì có nha hoàn tới mời, nói rằng đã sắp mở tiệc. Qua cuộc nói chuyện vừa rồi, Bạch Vi có hảo cảm vô cùng tốt với Trang Như Mộng, liền lôi kéo tay nàng cùng đi đến bữa tiệc.

Bởi vì chủ nhà đã sớm đem vị trí sắp xếp xong xuôi, Bạch Vi rất là không thoải mái bước đến mình mẫu thân bên kia chỗ ngồi. Mà Trang Như Mộng ở liên tục bảo đảm sẽ cho Bạch Vi đưa thiệp mời từ mời nàng đi Trang phủ hậu, cũng tới đến Trang lão phu nhân bên người nhập tọa.

Triều thành Đại Chu được sáng lập mới mấy chục năm, bởi vì hoàng đế tiền triều mê muội lắm cảm cho nên đương kim hoàng thượng giờ cao cò khỏi nghĩa mới có triều Đại Chu hiện nay. Trải qua nổi khổ chiến loạn, nam nữ Đại Chu cũng không đề phòng chặt chẽ như lúc trước. Trong chiến tranh lật đổ tiền triều có một nhóm lớn nữ hào kiệt (nữ anh hùng), cho nên sau này triều Đại Chu được thành lập có không ít chức vị nữ quan.

Bởi vì những nguyên nhân này, đương nhiên thọ yến hôm nay cũng không mở tiệc nam nữ gia quyền riêng. Chỉ là vị trí trên cao bên phải an bài khách nam mà bên trái còn lại là nữ quyền. Trang Như Mộng giương mắt nhìn thấy vẻ mặt Vương Ngọc Hương xuân phong đật dào. Nhìn nam nhân được nàng gọi là biểu bá nhiều năm, Trang Như Mộng thật sự muốn đi lên xé nát mặt nạ dối trá của người này.

Thọ yến lần này không chỉ chúc thọ Vương lão thái gia, mà còn ăn mừng chuyện thăng chức của Vương Như Hải. Những năm này thành tích của Vương Như Hải hết sức bình thường, lần này là do phụ thân Trang Như Mộng ở kinh đô chuẩn bị không ít tiền bạc cho trên dưới, thì hẳn mới vào được kinh thành làm quan.

Nhìn nam nhân hại nhà mình đang ở giữa tân khách như cá gặp nước, thả trong tay Trang Như Mộng, rồi một tiếng vào trong chén nàng cũng không phát hiện.

Linh Tê đang một mực chờ ở bên cạnh, bởi vì thấy đại cô nương, sau khi vào vương phủ lại vô cùng khác thường cho nên luôn chú ý đến nàng. Thấy đại cô nương thất lễ lần nữa, nàng vội vàng quan sát xung quanh xem có người phát hiện không, thấy tất cả mọi người đều chú ý đến trên cao múa nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Linh Tê đang muốn đi lên chỉ vài món ngon, thì thấy cô nương nhà mình đã rũ mắt, chuyên tâm thưởng thức món ngon trên ký án, đương nhiên nàng cũng không nhìn thấy hận ý trong tròng mắt rũ xuống của nữ tử.

Cũng không lâu lắm chỉ nghe Vương lão phu nhân hỏi thăm, “Vi sao không thấy Ngọc Trân?”

Lão thái thái lên tiếng, đương nhiên Vương phu nhân lập tức đứng dậy trả lời, “Bẩm mẫu thân, vốn hôm nay Ngọc Trân định tới, chỉ là lúc mới ra cửa không cẩn thận bị vấp ngã.”

“Ta nói rồi, nha đầu này trước sau đều hiếu thuận như một, hôm nay làm sao lại không thấy.” Sau khi nói xong nàng lại phân phó nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh, “Đi xem một chút Trân tỷ nhi có ngã nghiêm trọng không? Đúng rồi, nhớ lấy thuốc trị thương thượng hạng ở trong nhà mang sang cho nàng.” Nha hoàn được phân phó nhanh lui xuống.

Nghe cuộc đối thoại này ánh mắt Trang Như Mộng chợt lóe lên, hôm nay nàng quá mức luống cuống, không khống chế được cảm xúc không nói, ngay cả Vương Ngọc Trân không tới tham gia bữa tiệc náo nhiệt cũng không phát hiện. Lặng lẽ dặn lòng không được tái phạm lại sai lầm này nữa, mới vừa nhắc mắt nàng nhìn thấy trên mặt Vương Ngọc Hương vẻ mĩa mai còn chưa biến mất. Lúc này, tâm tình Trang Như Mộng lại khá hơn.

Đúng vậy, sao nàng có thể không để mắt đến muội muội Vương Ngọc Trân này đây? Thân là thứ nữ lại được Vương Như Hải hết sức sủng ái, sự tồn tại của nàng ấy lại khiến cho Vương Ngọc Hương và Vu thị cảm thấy chướng mắt không thôi. Ngoài ý muốn trượt chân? Trong hậu trạch này thật sự có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy sao?

Trong trí nhớ vị muội muội Ngọc Trân này cũng không phải là một người chịu thua thiệt, hi vọng kiếp này nàng ấy không để nàng thất vọng. Nghĩ tới đây, trái lại Trang Như Mộng nở nụ cười thật lòng một cái.

Lúc hoàng hôn ngã về tây, rốt cuộc Trang Như Mộng ngồi lên xe ngựa quay về Trang phủ. Ở trên xe ngựa nàng nói mình có chút mệt mỏi, Linh Tê đắp mền cho nàng rồi lui ra ngoài. Nhìn cửa xe ngựa vừa đóng, Trang Như Mộng liền lấy ra hộp gấm trong tay áo. Sau khi mở ra chỉ thấy bên trong là một chủy thủ được khảm hồng ngọc, trên đao khắc họa hoa văn cổ xưa, chủy thủ này vô cùng hoa mỹ tinh xảo, Trang Như Mộng rút ra chủy thủ lưỡi đao bay múa trong gió. Sau khi bỏ chủy thủ lại hộp gấm, Trang Như Mộng mới nhìn thấy dưới chủy thủ còn để một quyển 《Kinh Thi》, sau khi mở sách ra, vừa vận một trang đập mắt nàng là 《Kinh Thi. Bội phong》 trong quyển 《đánh trống》.

Về mặt Trang Như Mộng vô cùng phức tạp, tuy kiếp trước không nói đến chuyện xảy ra ở Mai viên, nhưng nàng cũng bị tam phòng tính kế không thể tham gia bữa tiệc lần này, như vậy đương nhiên là không làm quen với Bạch Vi cũng không có chuyện hộp gấm này. Lấy ra Kinh thi trong hộp gấm, không hiểu quý thần xui khiến sao nàng lại nhẹ giọng đọc thành tiếng, “Sống chết xa cách, cùng người thề nguyện. Nắm tay đến chết, bên nhau đến già.”

Đọc xong bàn tay nắm Kinh Thi của Trang Như Mộng chợt siết chặt, nàng không phải là tiểu cô nương chưa trải đời, lần trước ở trong phủ ánh mắt cung chiêu của Bạch Tử Hàm, nàng nhìn đã hiểu. Chỉ là ở kiếp trước sau khi Liễu di qua đời, hai người bọn họ cũng không gặp lại, cho nên nàng mới cảm thấy quen biết Bạch Tử Hàm chỉ là do quan hệ với Liễu di, cho nên hẳn chỉ xem nàng trở thành muội muội mà yêu thương. Phần cảm tình này, từ lúc Liễu di rời khỏi cũng dần dần phai nhạt. Nhưng hôm nay Bạch Vi trêu ghẹo, hiện tại lại còn tặng hộp gấm này, Trang Như Mộng không biết nên làm sao cho phải. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngục Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

☆, tính trước làm sau

Mấy ngày nay Trang Như Mộng đều nghĩ làm sao để tránh khỏi bị người khác tính toán, bảo vệ người nhà một mảnh an bình, về phần vu quy của mình, sau khi biết Lý Duệ Khiêm dùng mọi cách để lợi dụng nàng, nàng đã sớm hết hy vọng với tình yêu. Nàng chưa từng bao giờ nghĩ đến mình sẽ gặp phải tình huống này, mặc dù Bạch Tử Hàm vẫn đối xử với nàng trước sau như một rất rất tốt, nhưng nàng cũng nhớ rõ, sau khi kiếp trước Liễu đi qua đời bọn họ đã dần dần không còn thăm viếng.

Nàng nhớ khi đó mình để ý đến Tử Hàm ca ca, nàng biết sau khi Liễu đi qua đời Tử Hàm ca ca sẽ rất khó chịu, cho nên mỗi lần nàng đều lặng lẽ cảm nhận nỗi ưu thương của hắn. Nhưng cuối cùng nam nữ cách biệt, với lại sau khi Liễu đi qua đời nàng không giao tiếp với những người khác ở Bạch phủ, cho nên số lần nàng có thể đến Bạch phủ càng ngày càng ít. Cho đến không lâu sau Bạch phủ nghênh đón nữ chủ nhân mới, cháu ruột của huyện chủ An Khang Đường Vương, từ đó về sau Bạch phủ liền không cho người Trang phủ bước vào cửa, mà Bạch Tử Hàm cũng đi đến quân doanh sau ngày đại hôn của cha, ngay sau đó Lý Duệ Khiêm xuất hiện trong sinh mệnh của nàng. . . . . Nghĩ tới kỷ ức đã bị phủ bụi thật lâu đó, Trang Như Mộng thoáng như đã tỉnh.

Vừa nhắc nửa mặt, nhìn Kinh Thi trong tay trong lòng Trang Như Mộng không thể yên tĩnh. Nàng không dám đánh cược, cũng không muốn đánh cược.

Xe ngựa đến cửa chính của Trang phủ, có khiếu mềm ở bên chờ. Nhìn thấy ma ma thô sử cung kính đứng ở trước mặt, Trang Như Mộng không khỏi day day huyết thái dương. Khó trách Trang phủ bị nhiều người nhìn chăm chăm như thịt béo như vậy, hành động như vậy quả thật là quá mức chướng mắt. Thử nghĩ sâu xa xem, trong kinh đô có phủ đệ rộng lớn, người ta tùy lúc có thể dùng khiếu mềm thay đi bộ, lại biết có mấy người? Về thân phận không phải là quan quý tộc càng không phải là hoàng thân quốc thích, chỉ là một Thương Hộ trung bình mà Trang phủ có thể có được phú quý như thế, sao có thể không khiến người thêm ngưỡng?

Mặc dù biết những tệ hại này, Trang Như Mộng cũng biết nếu dựa vào tình huống trước mắt, cho dù có muốn thay đổi tất cả thì không thể nghĩ ngờ gì chính là khó hơn lên trời. Chỉ là nghĩ đến người mình quan tâm, coi như có khó hơn nữa thì nàng cũng phải dũng cảm xông lên trước. Trang Như Mộng hít sâu một hơi, sau khi hành lễ với Trang lão phu nhân liền ngồi lên khiếu mềm, phân phó cho ma ma thô sử khiến đến Toái Ngọc hiền.

Đến Toái Ngọc hiền, còn chưa bước vào trong nhà thì Trang Như Mộng đã nghe thấy từng đợt mùi thơm. Bụng của nàng, cũng tức thời kêu lên. Nhìn thấy ánh mắt trêu ghẹo của Linh Tề, gương mặt Trang Như Mộng không khỏi đỏ lên.

Nha hoàn đang đứng chờ ở cửa, vẻ mặt không biến sắc vén rèm, Trang Như Mộng liền cất bước vào phòng. Trang phu nhân sớm đã biết được tin tức xuống giường, chờ khuê nữ mình đến. Nhìn thấy nữ oa vào nhà, trên mặt Trang phu nhân tràn đầy nụ cười từ ái.

Trang Như Mộng nhận lấy lò sưởi ấm tay Triệu ma ma đưa tới, trước xua đi hơi lạnh trên tay, mới cười ha hả đi lên, “Mộng nhi thật đúng là có lộc ăn, mới đến liền thấy được đồ ăn ở nơi này của mẫu thân.”

Trang phu nhân đưa tay gõ một cái lên trán của nàng, “Cái nha đầu này, còn lo sợ lúc quay về đồ tốt cho người sẽ vui đi sao? Mới vừa này viện trước có truyền lời nói người quay về, cho nên ta mới gọi phòng bếp chuẩn bị bày cơm.”

“Mộng nhi cũng biết mẫu thân vô cùng lo lắng.” Trang Như Mộng vừa nói xong, nhu thuận cọ cọ trên người Trang phu nhân. Phải nói lúc vừa sống lại, lúc nàng làm nũng với mẫu thân nàng còn có chút ý không tốt. Nhưng mấy ngày trôi qua, được mẫu thân thương yêu và bảo vệ, đã sớm khiến cho nàng dạng người trải qua đủ mọi sự tính toán ở kiếp trước, một chút khó chịu và ngăn cách sau khi sống lại cũng sớm đã biến mất không còn tăm tích.

Chỉ thấy Trang Như Mộng nâng hai má phấn nộn, ngọt ngào cười một tiếng với Trang phu nhân, rồi lôi kéo mẫu thân cũng đi đến bên cạnh bàn dùng cơm.

Hai mẹ con dùng xong bữa tối, Triệu ma ma liền phân phó người thu dọn chén đĩa rồi ra hiệu cho nha hoàn đang hầu hạ trong phòng rồi khỏi, sau đó đóng cửa rồi đứng ở trước cửa canh chừng. Nhìn thấy cửa lớn được đóng chặt, Trang Như Mộng rất hài lòng với Triệu ma ma.

Trải qua giữa ngày sau khi nói chuyện với khuê nữ Trang phu nhân đã suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa Triệu ma ma còn ở một bên nhắc nhở nàng mới đột nhiên phát hiện, trước kia là do mình nghĩ sai quá mức. Cho dù nàng chướng mắt thủ đoạn tam phòng, nhưng đang ở hậu trạch, có lúc hành động né tránh ngược lại sẽ khiến cho những người khác cảm thấy mình mềm yếu có thể bắt nạt. Lần này tam phòng, đã dời bàn tay đến trên người Như Mộng của nàng, thì ai có thể nói sẽ không có lần sau. Trang phu nhân suy nghĩ hiểu rõ, trên mặt cũng vui đi một ít về mặt đối xử nhân thế thường ngày. Thê, nét mặt dịu dàng của nương, ngược lại bộc lộ ra anh khí của nữ nhi thân tướng môn (nhà tướng).

Nàng đưa tay ôm nữ oa vào trong ngực giọng điệu áy náy nói: “Mộng nhi, là do lúc trước mẫu thân nghĩ lầm, có vài người không thể nhân nhượng. Người yên tâm, sau này mẫu thân sẽ không để người chịu khi dễ.”

Nghe lời này, mắt Trang Như Mộng cay xè. Đúng vậy, cho dù lúc nào, mẫu thân cũng sẽ đứng ở phía sau bảo vệ mình. Mình là người hạnh phúc nhất, có một mẫu thân thương yêu nhất. Nàng chớp chớp mắt vài cái, không để nước mắt chảy xuống, “Mẫu thân, Mộng nhi có người chính là hạnh phúc nhất.”

Trang phu nhân dịu dàng vuốt tóc nàng, thương yêu nói: “Nha đầu ngốc.” Một lát sau, nàng vừa tiếp tục nói, “Mộng nhi, hôm nay đi người đến nhà cữu tổ phụ chơi rất vui về đi.”

Trang Như Mộng hé miệng, vốn định mở miệng nói câu vương phủ dụng tâm hiểm ác, nhưng lời đến khóe miệng lại nhin xuống. Nàng nghĩ mấy ngày mình đã có rất nhiều khác biệt với thường ngày, nếu như nói như thế, thì thật sự không biết mẫu thân có thể cảm thấy mình là yêu nghiệt hay không. Nghĩ

như vậy, Trang Như Mộng liền mở miệng nói: “Hôm nay gặp biểu tỷ Ngọc Hương, còn kết giao với một người bạn tốt gọi là Bạch Vi, nữ nhi đã hẹn nàng mấy ngày nữa sẽ đưa thiệp mời mời nàng tới Trang phủ chúng ta chơi.”

Nghe khuê nữ mình nói đã kết giao với bạn tốt, trên mặt Trang phu nhân tràn đầy hứng thú, “Thật sao? Là thiên kim nhà ai? Mộng nhi nói chi tiết rõ cho mẫu thân một chút.”

Biết mẫu thân quan tâm mình, Trang Như Mộng liền kể cho nàng những chuyện liên quan đến Bạch Vi, đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện Bạch Vi đã giải vây cho nàng, còn về chuyện hộp gấm tự nhiên là nàng phải giấu đi rồi. Nghe khuê nữ mình nói, chân mày Trang phu nhân không khỏi nhíu chặt, “Vị Lý tiểu thư kia, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhi nhà quan viên tứ phẩm sao lại không được dạy dỗ như thế. Còn Ngọc Hương cũng thiệt là, không biết giúp đỡ tỷ muội mình.” Nghe giọng điệu bất mãn của mẫu thân với Vương Ngọc Hương, trong mắt Trang Như Mộng thoáng loé lên một tia tinh quang. Mặc dù không thể nói thẳng là vương phủ âm hiểm, nhưng nàng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội nói xấu Vương Ngọc Hương trước mặt mẫu thân, chứ đừng nói gì đến chuyện này vốn là thật.

Nói mấy câu về Vương Ngọc Hương, gương mặt Trang phu nhân thay đổi cười khanh khách một cái nói: “Vị Bạch tiểu thư này ngược lại là một người thú vị, nếu là ta đoán chừng không sai, nàng hẳn là người mà Liễu di nhắc tới, là nữ dòng chính tam phòng Bạch phủ Bạch Hề tướng quân mới hồi kinh hai tháng Bạch Vi.”

Nghe lời này Trang Như Mộng nghi ngờ nói: “Làm sao trước đó không nghe Liễu di nhắc tới, trong Bạch phủ còn có một vị tỷ tỷ thú vị như vậy.”

Trang phu nhân cười nhún chóp mũi của nàng một cái, “Sau khi thành hôn Bạch Hề Tướng quân liền dẫn theo thê tử đi đến biên quan canh gác, lần đi này chính là vài chục năm, chỉ có hai tháng này mới về kinh đô.”

Sau khi biết rõ mối quan hệ giữa Bạch Vi và Bạch phủ, hai mẹ con lại nói thêm một chút, Trang Như Mộng cũng nói đến chuyện nàng muốn đi đến thư viện Ứng Thiên thư viện đi học. Trang phu nhân vốn muốn cho khuê nữ mình đến thư viện Ứng Thiên, chỉ là lần trước nhắc đến khuê nữ nàng lại nhất quyết từ chối, nàng còn chưa nói lại. Thì hôm nay nghe thấy khuê nữ nhắc đến chuyện cũ, tất nhiên là nàng vui mừng đồng ý.

Chỉ là nhớ đến thái độ cự tuyệt lần trước của khuê nữ, Trang phu nhân không hiểu hỏi một câu, “Làm sao lại đột nhiên nghĩ muốn đi học rồi?”

Trang Như Mộng chỉ cười đồng ý nói: “Hôm nay thấy Bạch Vi tỷ tỷ hợp ý như thế, liền muốn đi đến thư viện làm quen kết giao một chút cũng tốt.”

Trang phu nhân nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm nàng một hồi, nhưng cũng không nói gì. Sau khi đi ra Toái Ngọc hiên, Trang Như Mộng trở về Như Mộng cư. Nhìn thấy đại cô nương vào nhà, nha hoàn trong phòng cũng biết nhìn mặt tự đi ra ngoài, chỉ còn lại ba người Diệu Trúc, Diệu Tuyết, Linh Tê. Đây là quy củ mấy ngày nay, chỉ là đại cô nương không thích có nhiều người hầu hạ trước mặt.

Thấy trong nhà không có người ngoài, Trang Như Mộng ngồi ở trên giường mở miệng nói, “Diệu Trúc, Diệu Tuyết, chuyện ta phân phó các ngươi đã làm được thế nào?”

Nghe lời này Diệu Trúc lập tức trả lời, “Bẩm đại tiểu thư, gần đây ta và Diệu Tuyết đều luôn lặng lẽ quan sát Vương di nương và tam phòng, chúng ta cũng đi đến Mai viên nơi phu nhân té ngã dò xét, nhưng nô tỳ ngu xuẩn không phát hiện có gì khác thường.”

Lời Diệu Trúc nói khiến Trang Như Mộng rất không hài lòng. Nhìn vòng bạc trên tay Diệu Trúc mới mua, Trang Như Mộng lâm vào trầm tư. Nhớ kiếp trước lúc nàng xuất giá Diệu Trúc cũng không có của hồi môn, trái lại còn cầu xin ân huệ từ nàng, gả cho nhi tử của một quân sự rất được coi trọng ở trong phủ, lúc ấy quan hệ giữa nàng và Trang Như Ngọc với tam phòng không tệ, tất nhiên là không suy nghĩ nhiều. Hôm nay đã biết tam phòng dụng tâm hiểm ác, mà ban đầu Diệu Trúc thân là nha hoàn nhất đẳng của nàng, lại có năng lực quân sự cho tam phủ, nếu kiếm được nhà tốt như vậy thì có vẻ như rất quý dị rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trang Như Mộng rất lo lắng. Đối với chuyện mẫu thân đẻ non, người xuống tay làm quá mức kín kẽ, cho nên nàng mới có ý để Diệu Trúc đi thăm dò chuyện này. Chuyện thế này là do tam phòng làm, như vậy nếu tam phòng biết nàng đang tra xét chắc chắn là có hành động để lộ chút chân ngựa, còn nếu không phải tam phòng làm, thì Diệu Trúc có biết cũng không sao.

Về phần Vương di nương có thể ở dưới sự giúp đỡ của tổ mẫu, mà thần không biết quỷ không hay mang thai của phụ thân, hẳn là lúc không lâu sau đó khi mẫu thân đẻ non, liền lấy lý do có con nối dõi của phụ thân rồi đến Trang gia làm di nương. Thời gian này quá mức trùng hợp. Mấy tháng trước, tổ mẫu dẫn Vương di nương đến Trang phủ ở lâu dài, như vậy Vương di nương cũng hoàn toàn có thời gian và động cơ để gian lận.

Phải biết những năm gần đây tổ mẫu, vẫn muốn nhét thêm người bên cạnh cha, nàng dẫn cháu gái nhà mẹ đẻ đến trong phủ ở lâu dài, ý đồ kia ai không biết? Nghĩ tới Vương di nương sau khi mẫu thân đẻ non, liền là hét nói có con nối dõi của phụ thân, Trang Như Mộng càng không thể có hảo cảm với Vương di nương.

Nhưng chỉ bằng điểm này, Trang Như Mộng không thể xác định, là Vương di nương làm hại mẫu thân xảy thai. Bởi vì giống với tam phòng có ý đồ xấu, cũng có ý đồ động thủ rất lớn. Dù lần này mẫu thân đẻ non, trong mắt người khác là do nàng tự mình đến đi Mai viên thưởng mai mới té ngã. Nhưng Trang Như Mộng nàng thật sự không tin, đây chính là chân tướng thật.

Nhìn hai người Diệu Trúc, Diệu Tuyết Trang Như Mộng khẽ mở môi đỏ mọng, “Các ngươi đi xuống trước đi, nhớ tiếp tục quan sát họ, có phát hiện nào mới thì phải lập tức trở về báo cho ta.”

Thấy Diệu Trúc, Diệu Tuyết khom người lui ra, Trang Như Mộng nhúc nhích đầu vuốt vuốt trán. Nàng học được bài học sau khi sống lại từ kiếp trước, thấy rõ thái độ độc ác của rất nhiều người, mới kịp thời tránh thoát khỏi sự tính toán của các nàng. Nhưng kiếp trước nàng được mẫu thân nuông chiều, mặc dù ở hậu trạch Lý phủ đầu đầu nhiều năm, nàng cũng không phải là một người am hiểu tranh đấu hậu trạch. Sống lại, cũng không thể khiến cho mình trở

nên thông minh hơn so với lúc trước.

Trang Như Mộng nhìn xuống cơ thể nhỏ bé của mình trái lại cảm thấy có chút may mắn, may là lúc này nàng còn nhỏ còn có thể từ từ học.

Chỉ là chuyện mẫu thân cũng không thể kéo dài thêm được, thời gian càng trôi lâu thì càng khó tìm ra hung thủ. Trang Như Mộng đang khổ não, vừa cúi đầu lại nhìn thấy mỹ nhân Linh Tê đang nắm tay thành quyền đâm chân cho mình. Nghĩ tới hôm nay ở vương phủ, mấy lần đều dựa vào Linh Tê kịp thời chỉ điểm lúc nàng luống cuống, nếu không, có thể người trong vương phủ hẳn đã phát hiện sự khác thường của nàng rồi. Nghĩ đến chuyện này, Trang Như Mộng vội vàng lôi kéo Linh Tê ngồi lên giường, mây đen trên mặt cũng đã bay đi rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Linh Tê khi đột nhiên bị nàng kéo lên, khoé miệng Trang Như Mộng không khỏi ngoắc ngoắc một cái, sao nàng lại quên mất Linh Tê, bất cứ là kiếp trước hay là đời này, mẫu thân đã phản phó Triệu ma ma hết huấn luyện đến sai khiến Linh Tê thật tốt, có thể nói là một người rất có trí tuệ. Tình cảnh kiếp trước của nàng như vậy, cũng chỉ có một mình Linh Tê chưa bao giờ gạt bỏ mình, có thể thấy được lòng trung thành của nàng không thể nghi ngờ.

Trang Như Mộng nhìn Linh Tê nghiêm túc nói, “Linh Tê tỷ tỷ, vừa rồi người cũng nghe thấy Diệu Trúc, Diệu Tuyết nói nhiều ngày như vậy cũng không có một chút kết quả. Chuyện mẫu thân đề non, không biết liệu tỷ tỷ có nhận xét gì?”

Thấy vẻ mặt đại cô nương nghiêm túc nhìn mình chằm chằm, Linh Tê cũng nghiêm túc tự hỏi, sau một lúc lâu nàng mới dần đo nói, “Không biết đại cô nương có bảo hai nàng đi sang dò xét, trước vườn phu nhân đến Mai viên.”

Lời chỉ điểm của Linh Tê trái lại khiến Trang Như Mộng, ánh mắt nàng sáng lên, “Đây là do ta không nghĩ tới.”

Thấy vậy Linh Tê vội vàng quỳ xuống, “Nếu đại cô nương tin tưởng, thì để nô tỳ đi thăm dò chuyện này.”

Trang Như Mộng vội vàng kéo Linh Tê lên, “Linh Tê, chuyện này người cứ lặng lẽ mà làm, ta chờ tin tức tốt từ người.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

☆, Phu thê dạ thoại (vợ chồng bàn chuyện)

Editor: Từ Sắc Y

Lại qua mấy ngày, Trang Như Mộng vừa vẽ xong bức Hàn Mai Ngạo Tuyết, thì thấy Diệu Tuyết vội vã đi vào phòng. Thấy dáng vẻ Diệu Tuyết vội vàng, Trang Như Mộng biết rõ nhất định là phụ thân đã quay về. Kiếp trước cũng chính là ngày hôm nay, cuối cùng phụ thân cũng quay về cửa phủ.

Không đợi Diệu Tuyết lấp ba lấp bắp nói hết lời, thì Trang Như Mộng đã vòng qua nàng bước ra ngoài. Bước đi của Trang Như Mộng rất nhanh, trong trí nhớ nàng kết cục của phụ thân quá mức thảm, bây giờ nàng chỉ muốn được nhìn thấy phụ thân nhanh nhất.

Chờ lúc Trang Như Mộng chạy tới Toái Ngọc hiên, chỉ thấy Trang lão gia đang cố ý lấy lòng Trang phu nhân, Trang phu nhân chú ý thấy khuê nữ mình tới liền đẩy Trang lão gia một cái, sau đó tự mình ngồi trên một cái ghế khác.

Trang Như Mộng nhìn người vô cùng quen thuộc trước mắt nàng, chỉ thấy hần mặc một bộ trường sam màu xanh trên thái dương không thấy tóc trắng, cả gương mặt tuy hiện nét mệt mỏi nhưng không hề làm giảm đi khí thế quanh người. Không có sự tầm thường tính toán của thương nhân, cả người đều tản ra phong thái nho nhã, nhìn trái lại càng giống như một vị thư sinh đọc đủ loại thi thư. Lúc này trên khuôn mặt nam nhân trung niên đó, nhìn nàng tràn đầy sự cung chiêu. Cảm nhận được ánh mắt ấm áp đó, thiếu chút nữa giọt nước mắt đã chảy khỏi khoé mắt nàng. Kiếp trước lúc cuối nàng nhìn thấy phụ thân, chỉ nhớ máu tươi đỏ thẫm và tuyết rơi trên đỉnh đầu người dưới đất. May mắn, hiện tại Trang Như Mộng nàng còn có cơ hội.

Trang lão gia nhìn thấy tâm can bảo bối mình mất hồng hồng, tay chân nhất thời thoáng luống cuống. Hần ôm bảo bối trước mắt vào lòng lo lắng nói, “Mộng nhi, người nào dám làm người uất ức. Nói cho phụ thân nghe, nhất định phụ thân sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ đó.”

Nghe lời này Trang Như Mộng chớp mắt vài cái, “Mộng nhi chỉ là nhớ phụ thân thôi, đã rất lâu Mộng nhi chưa được thấy phụ thân.”

Lời oán giận trách móc của nữ oa, khiến cho gương mặt Trang lão gia nổi thẹn. Chuyện xảy ra mấy ngày qua, lúc vào phủ hẳn đã nghe tâm phúc mình kể rất rõ ràng. Chỉ là một bên là mẫu thân, một bên là vợ con, điều này khiến cho hần ở trong tình thế khó xử. Thế nhưng khi hần nghe đến chuyện ái thê đề non, còn mạo hiểm quỳ gối giữa gió tuyết ở Tĩnh Tâm cư, khiến hần thật sự tức giận mẫu thân mình. Và cũng bởi vì chuyện này, lần đầu tiên sau khi về phủ Trang lão gia không đến Tĩnh Tâm cư thăm Trang lão phu nhân. Đồng thời trong lòng hần cũng tự trách mình không thôi, vì sao lần say rượu đó lại làm Vương gia nữ mang thai.

Nhìn thấy sắc mặt của phụ thân, Trang Như Mộng làm sao không biết hần khó xử. Trang Như Mộng quyết quyết miệng, “Lần này phụ thân phải đền bù cho mẫu thân và Mộng nhi, nếu không Mộng nhi sẽ không bỏ qua.”

Nghe lời này trong lòng Trang lão gia càng thêm áy náy. Hắn chỉ đành mũi Trang Như Mộng nói, “Phụ thân theo Mộng nhi.”

Ngày hôm đó, sau khi Trang Như Mộng ở Toái Ngọc hiền dùng bữa cơm chiều với phụ mẫu, thì quay về viện của mình.

Mà lúc này trong Toái Ngọc hiền, hai vị chủ tử đang nằm trên giường chưa buồn ngủ. Trang phu nhân nghiêng người, tựa vào trong lòng Trang lão gia do dự nói: “Phu quân có thể nói chuyện với Mẫn Mẫn không?”

Trang lão gia một tay ôm người đang nằm bên cạnh vào trong lòng, “Mẫn Mẫn, nàng nói đi, vì phu nghe đây.”

Trang phu nhân sờ sờ vùng bụng bằng phẳng, “Là Mẫn Mẫn không tốt, không bảo vệ được con của chúng ta.”

Cảm nhận được nỗi bi thương của thê tử, Trang lão gia hôn một cái lên trán của nàng, “Không trách Mẫn Mẫn, là do vì phu không bảo vệ tốt cho nàng. Còn để nàng bị nhiều uất ức như vậy.” Nghe lời này, Trang phu nhân đang tựa vào lòng Trang lão gia không nhịn được mà khóc to.

Nhìn ái thê như vậy, trên mặt Trang lão gia cũng tràn đầy bi thương. Rất vất vả mới có được con trai trưởng cứ như vậy mà mất đi, trong lòng của hắn cũng không hề dễ chịu.

Đợi sau khi Trang phu nhân phát tiết xong, nghĩ tới chuyện xảy ra mấy ngày nay nàng mở miệng hỏi, “Phu quân cho là, một nhà chúng ta đối xử với tam thúc như thế nào?”

Nghe nhắc đến chuyện này, mặc dù Trang lão gia không hiểu nhưng cũng kiên nhẫn trả lời, “Từ lúc ta gánh nhận gia nghiệp, chỉ cần trong viện phòng lớn chúng ta có cái gì thì tam phòng cũng không thiếu. Đương nhiên, cũng may mắn ta cưới được nương tử hiền huệ.”

“Làm thê ta tự nhận là chưa từng khát khe với một nhà Tam thúc, nhưng gần đây một nhà tam thúc làm chuyện thật sự khiến người ta rất thất vọng đau khổ.”

Nghe đến đó, Trang lão gia đương nhiên cũng hiểu được thâm ý trong lời nói của ái thê. Hắn nhủ nhủ mày, “Mẫn Mẫn, là tam đệ muội gây khó dễ cho nàng sao? Nàng cũng biết, bởi vì ta thừa kế hơn phân nửa tổ nghiệp, cho nên mẫu thân khó tránh khỏi hơi cưng chiều tam phòng một chút. Vì phu biết xưa nay nàng là một người rộng lượng, cho dù mẫu thân có như vậy thì ít nhiều gì nàng cũng nên bỏ qua cho tam phòng.”

Một câu nói của Trang lão gia, rốt cuộc cũng khiến Trang phu nhân lạnh lòng. Đã nhiều năm, từ trước đến giờ phu quân đều thương yêu nàng, chỉ cần chạm vào lão thái thái thì hắn cũng chỉ biết để mình nàng chịu đựng. Vì không muốn phu quân khó xử, quả thật nàng cũng cố gắng làm một dâu hiền, tâu tấu tốt ở trong phủ. Ngoại trừ chuyện không đồng ý nạp thiếp, còn lại chỉ cần là ý của lão thái thái thì nàng đều không phản đối.

Nghĩ tới những chuyện này Trang phu nhân cảm thấy rất uỷ khuất. Nàng đẩy nam nhân trước người găm nhẹ nói, “Cho tới bây giờ ta không phải là người rộng lượng. Trang Thiên Bảo, lúc đầu ở trong phủ tướng quân là người đã lên tiếng cam đoan sẽ không cưới thiếp thất mọi chuyện đều thương ta, mọi sự đều theo ta... lúc đó ta mới gật đầu đồng ý hôn sự này. Những năm gần đây vì người, mẫu thân có gây nhiều khó khăn ta cũng nhịn. Ai bảo ta đồng ý làm nàng dâu Trang gia người chứ, ta cung kính mẫu thân trọn một chữ hiếu. Nhưng bây giờ người lại nạp thiếp, còn để Vương thị ngày ngày lấn lư cái bụng ở trước mặt ta.”

Trang lão gia bị đẩy ra, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn. Tính khí ái thê hắn hiểu rõ, mặc dù những năm qua đã thu liễm rất nhiều, nhưng thật sự khi nổi giận thì có thể khiến cho hắn phải ném mũi đau khổ. Nghe thê tử nói một hơi nhiều lời như vậy, Trang lão gia vội vàng an ủi. Đồng thời cũng hiểu nhất định là lần này tam phòng đã làm quá mức, nếu không theo tính tình ái thê chắc chắn sẽ không so đo với bọn họ.

Nghĩ tới chuyện này, chỉ sợ là ái thê đã thua thiệt, Trang lão gia vội vàng hỏi, “Mẫn Mẫn, nàng không thích Vương thị, ta sẽ sai người không cho phép nàng ta ở trước mặt nàng là được. Nhưng lần này rốt cuộc tam phòng đã làm chuyện gì nàng nói cho vì phu nghe xem, nếu bọn họ quá mức thì nhất định vì phu sẽ không bỏ qua.”

Thấy sự lo lắng trong mắt nam nhân trước mắt mình, lòng Trang phu nhân không khỏi mềm nhũn, lời nói ra cũng không còn khí thế vừa rồi, “Chuyện Vương thị, ta lùi phải so đo với người.” Sau đó Trang phu nhân kể chuyện hương nhang trên y phục nàng bị động tay động chân. Nghe xong lời Trang phu nhân kể, trên gương mặt Trang lão gia tràn đầy giận dữ, “Trong phủ sao lại có loại người ác độc như thế, Mẫn Mẫn người cũng đừng bỏ qua cho tỳ nữ bỏ thuốc đó.” Đắn đó một chút, Trang lão gia lại nói, “Nhưng chỉ dựa vào chuyện cây Hải Đường, không thể nói là do tam phòng được. Lại nói, tỳ nữ đó cũng không khai nhận ra chủ mưu sau màn.”

Nghe lời này của phu quân, Trang phu nhân bắt đầu hừ nhẹ một tiếng, “Người xem người ta là thân huynh đệ, nhưng người ta lại muốn nhanh loại trừ người.”

Trang lão gia không đồng ý nhíu nhíu mày, vừa định mở miệng cãi lại đôi câu, thì Trang phu nhân tiếp tục nói, “Chuyện Mai viên kia, nghĩ đến chắc người cũng đã nghe nói rồi? Tam đệ tốt của người, đã sắp xếp một độc kế (kế hoạch độc ác) cho Mộng nhi chúng ta, chỉ là trời cao có mắt rốt cuộc lại khiến khuê nữ nhà hắn gặp nạn.”

Nghe ái thê nói chắc chắn như thế, mặc dù Trang lão gia không muốn thừa nhận, trong lòng dù có chút hoài nghi. Nhưng ngoài miệng hắn vẫn không cam lòng nói, “Chuyện Mai viên, không phải là do thợ thủ công đang sửa chữa đình nghi mát sao, cũng vì đám tiểu thư không biết chuyện này cho nên mới đi thường mai, làm Như Ngọc bị thương. . . . .”

Chỉ nói dần dần về sau, giọng điệu của Trang lão gia cũng dần dần nhỏ xuống, nếu thật sự là do thợ thủ công sửa chữa đình nghi mát, thì các tiểu thư ở trong phủ sớm đã nhận được tin tức tránh đi đến bị nạn. Mà trước đó các tiểu thư trong phủ đều không biết chuyện này.

Nhìn về mặt của phu quân, Trang phu nhân biết hẳn đã có hoài nghi, nàng tiếp tục nói: “ gần đây bởi vì ta dễ non, cho nên tất cả chuyện trong nhà đều do một tay tam đệ muội giúp đỡ xử lý. Mẫu thân vẫn luôn tán dương tam đệ muội có cách quản gia, vì thế ta nghĩ rằng Tam đệ muội sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp này. Hơn nữa ta còn nghe Mộng nhi nói, lúc ở Mai viên Như Ngọc đã nói với nàng, đình nghỉ mát này đang được sửa chữa vì mưa đột. . .”

Trong phủ xảy ra chuyện lớn, đương nhiên Trang lão gia cũng đã hỏi thăm rõ ràng. Hẳn cũng biết là do Như Ngọc một lòng mời Mộng nhi, đến đi đình nghỉ mát đối diện bề hồng mai, hơn nữa thêm với những lời ái ân vừa nói lúc này, trong nháy mắt sắc mặt Trang lão gia lập tức xanh mét.

“Ta tự hỏi làm một huynh trưởng chưa bao giờ thất trách, vì sao một nhà tam đệ lại làm như thế!”

Nhìn trong mắt nam nhân mình yêu hiện lên đau thương, Trang phu nhân nhẹ nhàng ôm hân, “Tục ngữ có nói, nhân vô hại hổ tâm hổ thương nhân (người không hại hổ hổ hại người). Phu quân có từng nghĩ tới, nếu là phòng lớn chúng ta không có con cháu, như vậy thì sau này gia nghiệp Trang phủ sẽ rơi vào tay ai?”

Trang phu nhân nói đến câu này liền ngừng, nhìn phu quân rơi vào trầm tư, trong đầu nàng lại vang lên câu nói cuối cùng mấy ngày trước, khuê nữ đã nói trước khi rời khỏi, “Mẫu thân, người có hối hận không?”

Có hối hận không? Câu nói không đầu không đuôi này, Trang phu nhân biết rõ khuê nữ mình đương nhiên là hiểu được. Ánh mắt nàng phức tạp, nhìn nam nhân trước mắt nàng đã yêu mười mấy năm. Nhẹ giọng tự hỏi mình, “Triệu Mẫn, người có hối hận không?”

Từ lúc nói chuyện đêm đó, mặc dù bên ngoài Trang lão gia không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng cũng đã có đề phòng với tam phòng.

Sau khi Trang phu nhân gửi thư cho nhà mẹ, ngày thứ ba nhận được thư báo nói rằng năm sau sẽ lên đường, để cho Trang Như Mộng đi đến thư viện Ứng Thiên học. Trang phu nhân nhận được thư hồi âm, không muốn sau khi nhập học làm trẻ nãi đến nữ công của khuê nữ, nàng liền mời tú nương nổi danh trong kinh đô đến dạy tâm can bảo bối mình. Vì vậy khoảng thời gian này, Trang Như Mộng bị Trang phu nhân bắt giữ ở trong phòng học nữ công.

Thật ra thì ở kiếp trước, Trang Như Mộng đã học nữ công rất giỏi. Không muốn để người ngoài phát hiện mình khác thường, mấy ngày nay Trang Như Mộng không thể không giấu. Nhưng nàng vẫn được tú nương khen là trời sinh thông minh. Nghe tú nương nói với mẫu thân, trên trán Trang Như Mộng không khỏi đỏ mồ hôi. Làm sao nàng có thể trời sinh tự thông minh chứ, cũng chỉ sống lâu hơn một đời mà thôi.

Ngày hôm đó, Trang Như Mộng cầm khung thêu lụa trong tay, ngồi ở trước cửa sổ xe chỉ luân kim. Vừa giương mắt nhìn ra bên ngoài thấy vẫn là một mảnh trắng như tuyết, trong lòng nàng không khỏi dâng đầy lo âu. Giống với kiếp trước, trận bão tuyết này sẽ kéo dài rất nhiều ngày. Nếu theo quỹ đạo như kiếp trước, nghĩ đến mấy ngày sau, trong kinh đô sẽ tràn ngập phần lớn dân bị nạn. Nghe nói tuyết rơi đúng lúc là điềm báo năm được mùa, nhưng năm nay nhìn trận bão tuyết trước mắt này chỉ có điềm xấu. Rất nhiều dân chúng bị tuyết đè lún nhà cửa, cũng như có vô số người không chịu được rét lạnh bị đông cứng đến chết.

Trận bão tuyết này lớn nhất trong trăm năm qua, mang đến cho Đại Chu rất nhiều nguy cơ. Nghĩ tới đây, đột nhiên Trang Như Mộng rung mình một cái. Có lẽ nguy cơ của Trang phủ, cũng chính là do lúc này.

Tác giả có lời muốn nói: Sau khi sống lại nguy cơ tứ phía (bốn phía), Như Mộng sẽ đáp trả thế nào đây? Về phần Trang lão gia, yên tâm, Trang phu nhân sẽ ngược đãi hân từ từ

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

☆, Bị thương

Editor: Từ Sắc Y

Sau khi sống lại, nàng vẫn luôn suy nghĩ, vì sao kiếp trước Trang phủ lại bị Vương phủ tố cáo dẫn đến tai họa cả nhà. Theo lý thuyết, Trang phủ thuộc giới thương hộ, làm sao có thể gây chú ý với hoàng đế. Nhưng nhìn tuyết rơi là tả ở trước mắt, Trang Như Mộng cảm thấy dường như nàng đã hiểu ra được.

Kiếp trước Trang phủ thấy nhiều người dân gặp nạn đổ vào kinh thành, phụ thân nàng vốn là người có lương thiện, hơn nữa vừa lúc đó Tiền gia rất được lòng hoàng thượng, cho nên hân xây dựng rất nhiều chỗ ở kinh đô giúp người dân gặp nạn thiên tai. Có thể nói nạn dân ở trong kinh đô, vốn được Trang phủ dẹp xuống đầu vào đây. Những người dân gặp nạn cảm động ân đức của Trang phủ, cho nên lúc đó trong kinh đô nơi nơi đều ca tụng Trang phủ.

Sau đó quả thật Trang phủ bởi vì chuyện này, mà được hoàng thượng ban ân lần nữa. Nhưng bây giờ nếu suy nghĩ kỹ lại, nàng cảm thấy không phải Trang phủ vì chuyện này mà dẫn đến sự nghi kỵ của đương kim hoàng thượng sao. Một kẻ thương hộ nhỏ nhoi, có thể lấy đầu ra nhiều tiền bạc trong lúc khẩn cấp như vậy. Điều này khiến cho hoàng thượng nghĩ thế nào về quốc khố đang vò cùng thiếu thốn?

Nếu Trang phủ mắc lỗi, như vậy thì chẳng phải toàn bộ gia tài bạc vạn đều đổ đầy vào quốc khố sao? Nghĩ đến chuyện này Trang Như Mộng bỗng nhiên cả kinh, ngay cả chân nhỏ dẫm liên tiếp vào ngón tay cũng không phát hiện.

Lúc Trang phu nhân vào nhà nhìn thấy một màn này. Nàng vội vàng đi lên cầm ngón trỏ của nữ oa ngậm vào trong miệng, trên mặt vừa đau lòng vừa trách giận. Trang Như Mộng đột nhiên bị mẫu thân đi vào cắt ngang suy nghĩ, lúc này mới cảm thấy cơn đau trên ngón tay. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ oa nhăn lại, Trang phu nhân cầm ngón trỏ nàng lên nhìn lo lắng nói: “Nha đầu này, cho người học thêu thùa, tại sao lại không khiến cho nương bớt lo đây? Còn nhỏ tuổi, lấy đâu ra nhiều tâm sự như vậy. . . . .” Nói đến phần sau, Trang phu nhân đã ôm nữ đồng vào trong lòng.

Cảm nhận được sự yêu thương và trách cứ của mẫu thân, Trang Như Mộng vội vàng giải thích, “Nương, không phải như người nghĩ đâu. Nữ nhi chỉ thấy ngoài trời tuyết rơi đã kéo dài nhiều ngày, cho nên không khỏi nghĩ đến những dân chúng gia cảnh bần hàn, nếu không có đủ y phục ấm làm sao có thể chịu được qua cơn giá rét ngày đông đây.”

Nghe nữ nhi giải thích, Trang phu nhân nhìn bão tuyết rơi rả rích ngoài trời lồng mây cũng không khỏi nhíu lại, “Nhớ lúc vì nương vẫn còn là khuê nữ trong phòng, thường thường đi theo phụ thân đến quán doanh. Có một năm xuất hiện bão tuyết, lúc ấy biên quan lạnh khủng khiếp nhưng bão tuyết năm ấy không lớn bằng năm nay, tuy thế nhưng cũng có rất nhiều dân chúng bị chết rét.” Nói đến đây, trên mặt Trang phu nhân tràn đầy thương cảm.

Thấy nữ tử nghe rất nghiêm túc, Trang phu nhân vui mừng vuốt ve tóc nàng, “Mộng nhi của ta, là một cô nương thiện lương. Người hãy yên tâm đi, vừa rồi phụ thân người mới thương lượng với ta, nói cửa hàng Đỗ thành chúng ta đã truyền tin dọc theo Châu huyện, có rất nhiều người dân gặp nạn dân đã chạy về phía kinh đô, phụ thân người định lúc đó Trang phủ chúng ta dựng lều cứu tế những dân chúng đáng thương.”

Nghe lời nương truyền vào trong tai, hồ hấp Trang Như Mộng không khỏi thoáng chậm lại, bỗng nhiên nàng thốt lên, “Mẫu thân, không thể.”

Trang phu nhân không hiểu lời của nữ nhi. Mà Trang Như Mộng cũng phát hiện mình lỡ lời, về mặt nàng chuyển đổi mấy lượt trước ánh mắt hỏi thăm của nương, lắp ba lắp bắp nói: “Mộng nhi chỉ là, chỉ là, chỉ là. . . . .”

“Chỉ là cái gì?”

Trang Như Mộng ra vẻ đáng thương nhìn mẫu thân, hi vọng nàng đừng cố gắng nói mãi đến chuyện này. Nhưng rất rõ ràng, Trang phu nhân không định bỏ qua. Nhìn thấy không thể nói qua loa, về mặt Trang Như Mộng đau khổ một lúc lâu mới sắp xếp từ nói: “Trước kia ma ma từng kể cho ta một câu chuyện cũ, là chỗ các nàng sống lúc trước có một gia đình, bởi vì thấy người lưu lạc đáng thương tha hương (đất khách quê người) ở trong thôn cho nên gia đình đó cho họ ăn ở miễn phí. Nhưng người tha hương này lại chẳng những không nhớ đội ơn, trái lại thấy gia đình này chỉ có một đôi vợ chồng già liền nổi lên ý xấu. Vào một buổi tối bắt hai lão nhân (người già) trói lại, rồi sau đó trộm đi tiền bạc nhà bọn họ.”

Sau khi Trang Như Mộng nói xong, liền cười lấy lòng với Trang phu nhân. Thật ra thì câu chuyện này hoàn toàn chính là nàng tự bịa, bởi vì ba năm trước ma ma kia đã cầu xin ân điển, sớm đi theo người hôn phu đến vùng khác. Cho nên coi như mẫu thân có hoài nghi thì cũng không thể nào hỏi.

Thấy mẫu thân nửa tin nửa ngờ nhìn mình, Trang Như Mộng vội vàng nũng nịu lắc lư cánh tay nàng. Trang phu nhân bắt đấm dĩ néo néo gương mặt nàng, “Cái nha đầu này, là người sợ Trang phủ chúng ta, bị dân gặp nạn hại như gia đình kia?”

Trang Như Mộng vội vàng gật đầu một cái. Nhìn dáng vẻ này của khuê nữ, trái lại Trang phu nhân mỉm cười, “Người nói người đi, một ngày suy nghĩ canh phòng nhiều như vậy làm chi. Nhắc tới chuyện lưu dân gây rối ở nơi dựng lều, trước kia không phải là chưa từng xảy ra. Như vậy là được rồi, tối nay ta và phụ thân người sẽ thương lượng một chút. Người cứ làm tốt vị trí đại tiểu thư của người đi, đừng có ngày ngày suy nghĩ nhiều chuyện như vậy.”

Mặc dù nghe mẫu thân nói sẽ thương lượng với phụ thân chuyện này, nhưng trong giọng nói của nương cũng không quá xem trọng trong lòng Trang Như Mộng sốt ruột. Nàng nghĩ nghĩ, thử thăm dò nói: “Mẫu thân, trái lại Mộng nhi có một ý tưởng, nếu không để ông ngoại dẫn gia binh (binh nhà) đi đến, thì chẳng phải là tai họa ngầm cũng sẽ không có.”

Lời Trang Như Mộng đề nghị thật sự làm hai mắt Trang phu nhân tỏa sáng, chuyện giúp dân gặp thiên tai này nếu có nhà mẹ đẻ giúp đỡ ngược lại sẽ thuận tiện rất nhiều. Trang phu nhân không quá xem trọng chuyện lưu dân gây rối, trái lại nàng nghĩ tới phần lợi ích khi có nhà mẹ đẻ giúp đỡ, vì vậy vội vã rời khỏi Như Mộng cư đi đến thư phòng tìm Trang lão gia thương lượng chuyện này.

Nhìn bóng dáng mẫu thân rời khỏi, tảng đá lớn đè ép trong lòng Trang Như Mộng cuối cùng cũng từng chút rơi xuống. Kiếp trước ở lều trại Trang phủ, quả thật xảy ra lưu dân bạo động một chuyện, khi đó vừa lúc cha của mình là ở chỗ đó, mặc dù trong nhà người ở hết sức che chở phụ thân nhưng vẫn là khiến phụ thân bị trọng thương. Sau lại vẫn phải là tin tức ông ngoại, mang theo quan binh đem những này lưu dân trấn áp lại.

Nếu mẫu thân xin được nhà ngoại giúp đỡ dân gặp nạn thiên tai, như vậy đến lúc đó coi như danh tiếng giúp dân gặp nạn thiên tai có lớn, thì Trang phủ cũng sẽ không bị Đương Kim Thánh Thượng chú ý quá mức. Hơn nữa có ông ngoại ở đây, chuyện lưu dân gây rối cũng không phải là chuyện lớn. Chỉ là như vậy cũng không phải là kết quả tốt nhất, Trang phủ và Triệu phủ vốn là thân nhân, nếu làm không tốt chỉ sợ có thể khiến hoàng thượng có bất mãn với nhà ông ngoại. Biện pháp tốt nhất chính là, phải đề nghị thêm nhiều đại hộ (gia đình khá giả) trong kinh đô tham dự vào giúp đỡ dân gặp nạn thiên tai, đến lúc đó coi như thanh thế có to lớn thế nào hoàng đế cũng sẽ cho đây là công lao của mọi người chứ không phải là một nhà nào.

Trong lòng tính toán thiệt hơn, về mặt Trang Như Mộng cũng thả lỏng hơn rất nhiều. Lúc này Diệu Trúc bung cháo gạo kê nhân táo đi vào phòng. Nhìn thấy đại cô nương đang chăm chú thêu đoá hoa cúc non, Diệu Trúc không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nàng bung chén cháo gạo kê nhân táo lên trên kháng trác, để ở trước mặt Trang Như Mộng, “Đại cô nương, phu nhân đã phân phó phòng bếp hầm cháo gạo kê nhân táo đã xong, phu nhân còn cố ý dặn dò bảo cô nương nên uống lúc còn nóng.”

Trang Như Mộng ngồi nửa ngày cũng có chút mệt mỏi, cầm khung thêu vải trong tay để vào hộp may vá rồi mới đứng lên ngồi xuống trên giường cảm

lên chén cháo trên kháng trác. Nàng vừa đưa một muống cháo gạo kê nhân táo đặt ở bên môi, thì có một nha hoàn đi vào phòng bẩm báo, “Bẩm đại cô nương, tam cô nương tới đang chờ ở ngoài phòng.”

Nghe muội muội tốt của mình tới Trang Như Mộng cười nói, “Còn không mau mau nghênh đón tam muội muội vào nhà, ngoài trời rất lạnh vết thương trên người tam muội muội vừa mới tốt lên nếu chuyển xấu thì chỉ có các người chịu.”

Trang Như Ngọc đứng ở trước màn cửa nghe lời này, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn nay lại trắng bệch hơn một phần. Nàng tức giận đến cả người đều run lên, vén rèm rồi bước vào trong nhà. Chú ý tới động tĩnh bên ngoài, Trang Như Mộng nhìn thấy trên trán nữ đồng ở trước mắt còn có ý quẩn vại dây cộm, thì nét ân cần trên mặt càng thêm sâu, “Nếu tam muội muội muốn tìm tỷ tỷ chơi, thì bảo nha hoàn đến đưa thư mời cho ta là được. Thương thể người vừa mới tốt, nếu bị chuyển xấu vì bị lạnh thì tỷ tỷ ta sẽ đau lòng muốn chết.”

Trang Như Ngọc nghe lời này hô hấp chợt nhanh hơn mấy hơi, “Đại tỷ tỷ thật đúng là ‘quan tâm’ đến Ngọc nhi.”

Một bên Diệu Trúc thấy vậy vội vàng xen vào nói, “Đại cô nương, Tam cô nương đã tới người cũng đừng lo lắng. Vẫn mong người trước nên dùng xong chén cháo gạo kê nhân táo này, nếu để cháo lạnh thì Diệu Trúc cũng không biết nhấn nhủ ra sao với phu nhân.”

Trang Như Mộng liếc mắt nhìn chén cháo đang bốc hơi nóng, nàng chậm rãi nói, “Ta đang nói chuyện với tam muội muội, nô tài người chen miệng làm gì còn không mau lui xuống cho ta.”

Bị nói một hồi như vậy hốc mắt Diệu Trúc không khỏi đỏ lên, nàng còn muốn nói tiếp mấy câu nhưng nhìn thấy con mắt đầy lửa giận của Trang Như Mộng nàng đành phải lui ra. Trang Như Ngọc nhìn thấy vị đường tỷ, thật sự như hận không cào rách được khuôn mặt mấp míp của nàng. Móng tay thật dài của Như Ngọc, đã bầu rất sâu vào lòng bàn tay mình nhưng nàng không thấy đau, trái lại còn chuyển tay cảm lên một chén nhỏ cười khanh khách nói: “Đại tỷ tỷ vẫn nên dùng trước cháo đi, nếu đã lạnh ăn sẽ không tốt.”

Nhìn nụ cười của Trang Như Ngọc, trong lòng Trang Như Mộng sinh ra một trận lạnh lẽo buồn nôn. Nàng ngáp một cái liếc mắt nhìn nghiêng Trang Như Ngọc nói: “Bây giờ chuyện này muội muội đừng lo, Tam muội muội vẫn nên để chén cháo trên kháng trác đi, chờ một lát cháo nguội bớt thì tỷ tỷ sẽ dùng. Hiện tại ngược lại ta có chút mệt mỏi, mời Tam muội muội trước về Ngọc Gấm Trai của người vậy.”

Nghe lời này, lửa giận trong lòng Trang Như Ngọc không nén nổi. Nàng hất ngã chén ở trên bàn, ánh mắt nhìn Trang Như Mộng tràn đầy oán độc, “Trang Như Mộng, một ngày nào đó ta sẽ khiến người sống không bằng chết.” Nghe lời này, Trang Như Mộng mỉa mai nói, “Giọng điệu của tam muội muội thật lớn.”

Trong giọng nói nữ tử mang theo sự khinh thường, khiến cho lửa giận trong mắt Trang Như Ngọc bốc lên, trực tiếp nhảy nhào về phía nàng, toàn bộ mười ngón tay nhỏ dài đều nhắm về phía gương mặt Trang Như Mộng. Có thể nói là chuyện xảy ra trong nháy mắt, cổ tình là lúc này nha hoàn hầu hạ ở trong phòng đều bị đuổi xuống, chỉ thấy móng tay Trang Như Ngọc sẽ quẹt qua làm gương mặt Trang Như Mộng bị thương, Trang Như Mộng nhanh phản ứng dùng tay che mặt. Nhưng quả thật vẫn còn hơi chậm, bên trái gương mặt đã có một vết máu dài, mà hai tay che trước mặt đương nhiên cũng bị thương, có thể nghĩ được Trang Như Ngọc đã cố gắng dùng hết sức muốn phá hủy dung nhan của nàng như thế nào.

Động tĩnh âm ỉ lớn như vậy, đương nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của các nha hoàn ngoài phòng chờ, nha hoàn hầu hạ hai cô nương nhanh chóng vọt vào phòng thì nhìn thấy một màn sợ vỡ mật này, mau đến trước kéo chủ tử nhà mình ra. Không khí trong phòng cũng quý dị tới cực điểm, lúc Linh Tê nhận được tin tức cũng nhanh chạy vào phòng, nhìn thấy vết máu trên mặt cô nương mình trong lòng nàng lại vừa đau vừa tức. Nàng đi mấy bước tới trước mặt Diệu Trúc chỉ nghe bốp bốp mấy tiếng, hai bên gương mặt Diệu Trúc đã có năm dấu tay, “Đề người ở trong phòng hầu hạ cô nương, mà ngay cả người nào cũng để cho vào phòng, thật là một nô tài xấu xa vô dụng.” Theo lý thuyết Linh Tê và Diệu Trúc đều là nha hoàn nhất đẳng hành động như vậy đã vượt qua khuôn phép, nhưng lúc này khí thế của Linh Tê quá mạnh mẽ khiến cho tất cả mọi người đều quên đi chuyện này.

Lần trước ở Mai viên cũng là Diệu Trúc đi theo cô nương xảy ra chuyện, lần này không ngờ là thế này, nghĩ tới đây trong lòng Linh Tê vô cùng bất mãn với Diệu Trúc. Nhìn thấy vết máu trên mặt cô nương mình, Linh Tê hung hăng trừng mắt nhìn Trang Như Ngọc mấy lần, nếu không phải là cổ kỹ thân phận thì nàng thật sự muốn đi lên nữa tát cho nàng ta mấy bạt tai lớn. Trang Như Ngọc bị Linh Tê trừng một cái như vậy, trong lòng cũng nổi lên một chút sợ hãi, đặc biệt là khi nhìn đến vết thương trên mặt đường tỷ đối diện thì nỗi sợ hãi càng nhiều hơn. Hiện tại nàng đã bình tĩnh lại, đương nhiên cũng rõ ràng rằng tình hình trước mắt rất bất lợi với mình.

Động tĩnh lớn như vậy tất nhiên âm ỉ đến cả phủ đều biết, rất nhanh Trang lão phu nhân dẫn theo Mục ma ma và mấy ma ma vội vàng tới, tam phu nhân Lưu thị cũng tràn đầy lo lắng đi theo một bên. Đoàn người họ, đến ở trước cửa viện Như Mộng cư thì vừa vận dụng với nhóm người Triệu ma ma đang chạy đến. Trang lão phu nhân luôn luôn không ưa nàng dâu thân phận cao quý hơn chính mình, đặc biệt là lần này con trưởng đều một mực nghe lời nàng sau khi về phủ, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên không đến thăm nàng trước, chuyện đó khiến cho nàng càng thêm bất mãn với nàng dâu Triệu Mẫn, bây giờ nhìn Triệu ma ma vội vàng chạy tới đương nhiên cũng không cho được sắc mặt tốt. Chỉ là Trang lão phu nhân vẫn còn biết phân rõ nặng nhẹ, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi dẫn đầu đi vào Như Mộng cư.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngươi Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Chương 16

☆, Độc kế bắt đầu

Editor: Từ Sắc Y

Lúc Triệu ma ma vào phòng thì Linh Tê đang đắp thuốc cho Trang Như Mộng, mà Trang Như Ngọc đã được Trang lão phu nhân bảo vệ ở bên cạnh, Lư thị ôm nói chuyện với tâm can bảo bối Trang Như Ngọc. Nhìn thấy một màn này, lửa giận trong lòng Triệu ma ma bốc lên. Ở trên đường tới, nàng chỉ biết tam cô nương xảy ra tranh chấp với cô nương nhà mình, không biết là cô nương nhà mình bị ăn nhiều thiệt thòi lớn như vậy.

Về mặt nàng giận dữ nhìn chằm chằm Trang Như Ngọc, “Tam cô nương, mới còn nhỏ mà đã ác độc, làm tổn thương đến trưởng tỷ như vậy đúng là mang lòng độc ác.”

Trong lòng Trang Như Ngọc vốn đang vô cùng sợ hãi, nhưng thấy sau khi tỏ mẫu mình vào phòng liền kéo nàng bảo vệ phía sau lưng, mà về mặt mẫu thân cũng tràn đầy đau lòng nhìn mình, lo lắng trong lòng cũng thoáng chốc biến mất. Nghe Mục ma ma chất vấn, nàng lùi kéo tay áo Trang lão phu nhân nhỏ giọng nức nở nói: “Tổ mẫu, Ngọc nhi không có cố ý, là do trưởng tỷ giễu cợt ta xấu xí, cho nên ta mới nhất thời mất lý trí. . . .” Nói xong thân thể nàng lão đạo thoáng như có thể tùy thời ngắt đi.

Trang lão phu nhân vội vàng ôm Trang Như Ngọc vào trong lòng, nhìn Triệu ma ma giọng điệu không vui, “Ngọc nhi là tiểu thư con vợ cả trong phủ, không phải là người mà ma ma có thể bêu xấu.”

Nghe nói như thế, đương nhiên là Triệu ma ma biết rõ lão phu nhân đang muốn bao che cho tam phòng. Nàng làm sao cam chịu nuốt xuống cơn giận này, “Lão phu nhân thứ tội, thân phận tam cô nương tôn quý, nhưng đại cô nương chúng ta cũng không thể vô duyên vô cớ cam chịu uất ức này, không nói đến chuyện nếu phủ tướng quân biết cũng sẽ không đồng ý.” Nếu lúc trước Triệu ma ma sẽ không trực tiếp lấy phủ tướng quân ra nói như vậy, chỉ là chuyện xảy ra mấy ngày nay, khiến nàng vô cùng thất vọng với cô gia ở Trang phủ, cho nên thấy lão phu nhân lại muốn nghiêng về tam phòng nàng cũng không kiêng dè gì.

Lời này truyền đến trong tai Trang lão phu nhân, không thể nghi ngờ chính là thêm một mối lửa. Nàng vốn không thích nàng dâu của trưởng tử, nàng muốn Vương Nhạc Quân gả vào Trang phủ nhiều năm như vậy cũng không ai không dám vâng lời nàng, cố tình là kể từ khi nàng dâu trưởng tử được gả vào trong phủ sau nhiều lần không vâng theo ý nguyện của nàng, cũng bởi vì kiêng kỵ phủ tướng quân cho nên nàng không thể khiển trách nàng quá mức, bây giờ lại thêm chuyện trưởng tử, lần quay về phủ này lại tỏ ra bất mãn rõ với nàng. Tóm lại những chuyện này, đã khiến cho Trang lão phu nhân hết sức chán ghét phòng lớn.

Ánh mắt vẫn đục của Trang lão phu nhân trầm xuống, “Đại cô nương là tiểu thư Trang phủ chúng ta, cho dù phủ tướng quân cũng không thể ý thế hiếp người quân được chuyện trong nhà Trang phủ chúng ta. Hôm nay chuyện này cũng chỉ là hai tỷ muội bọn họ chút đánh chút nháo thôi, nơi nào đáng để xé to như vậy. Huống chi lần trước Ngọc nhi nhà ta ở Mai viên ăn thiệt thòi lớn như vậy, Ngọc nhi cũng rộng lượng đầu so đo chuyện gì, hôm nay không phải là Như Mộng chỉ bị một chút vết thương nhẹ thôi à, nàng là tỷ tỷ cũng nên nhường nhịn Ngọc nhi chứ.” Nói xong nàng thương yêu vuốt gương mặt nhỏ nhắn của Trang Như Ngọc, rồi kéo tay nàng quay người muốn rời khỏi.

Trang Như Mộng yên lặng nhìn một màn này trong lòng hết sức khó chịu, nhưng cố tình không có một giọt nước mắt nào chảy xuống, “Vẫn còn ôm hy vọng xa vời, bây giờ nhìn lại thật sự đúng là chuyện buồn cười.” Không đầu không đuôi nói một câu, nàng giơ tay lau đi nước mắt, kéo lại Triệu ma ma muốn đi lên căn Trang Như Ngọc, “Ma ma, bên mẫu thân có biết chuyện này không?”

Ánh mắt Triệu ma ma phức tạp liếc mắt nhìn nữ oa trước mắt, trong khoảng thời gian này những thay đổi của nữ oa nàng đều thấy trong mắt, mặc dù có khoảng thời gian trước bởi vì từ miệng Chu đại phu biết được phu nhân khó có thể mang thai lần nữa mà giận chó đánh mèo với nàng, nhưng nàng cũng hiểu nữ oa trước mắt, trong lòng cũng không dễ chịu hơn mình. Nhìn vết thương trên mặt nữ đồng, cuối cùng nàng cũng không đành lòng trách móc nàng nặng nề. Triệu ma ma thoáng suy nghĩ một chút mới trả lời, “Trước đó không lâu phu nhân và lão gia bởi vì chuyện giúp dân gặp nạn nên đã xuất phủ rồi, nếu không cũng sẽ không để cô nương phải chịu uất ức như vậy. Cô nương yên tâm, sau khi phu nhân về phủ chắc chắn sẽ chủ trì công đạo cho người.”

Nghe lời này Trang Như Mộng lắc đầu một cái, “Mẫu thân mới ra khỏi tháng thân thể còn chưa khôi phục tốt, tam muội muội chỉ cào mắt một chút da cũng không gì đáng ngại, mong ma ma đặt chuyện dưỡng thân thể mẫu thân lên trước mới là chính sự (chuyện đúng).”

Triệu ma ma nghe thấy lời này trong lòng vô cùng chua xót, nàng vuốt mái tóc Trang Như Mộng thờ dãi nói, “Đại cô nương hiểu chuyện. . . .”

Hành động của Trang lão phu nhân người trong phủ rất nhanh đều đã biết, trong chốc lát chỉ thứ hai Trang Như Nguyệt đã đi tới Như Mộng cư. Hôm nay Trang Như Nguyệt mặc một y phục màu vàng, cả người thoát nhìn vô cùng hoạt bát. Nhìn trên mặt đại tỷ tỷ mình thích có thêm một vết sẹo, nàng tức giận dậm chân nói, “Ta biết ngay tam tỷ tỷ là người bại hoại mà, nàng quả thật là lòng dạ ác độc.” Vừa nói xong nàng sợ truyền đến tai tam tỷ tỷ bại hoại, trông mặt đen lớn đảo vòng, uy hiếp các nha hoàn đang hầu hạ trong phòng, “Không cho các người đi tố cáo, nếu không nếu không. . . .”

Nhìn Trang Như Nguyệt cố gắng muốn nói ra một lời uy hiếp, cố tình lại không nghĩ ra được bộ dáng quần bách, trái lại khiến cho tâm tình Trang Như Mộng khá hơn một chút, “Tiểu Nguyệt Nhi, nếu không thì người làm như thế nào?”

“Ồ ~ đại cô nương còn có tâm tình trêu chọc Ngũ cô nương à, xem ra di nương ta uống công lo lắng cho người rồi.” Nghe lời này Trang Như Mộng tìm về phía tiếng nói truyền đến, chỉ thấy một nữ nhân mặc y phục màu hồng đào đang đi vào phòng, cổ ngọc thon dài, mảnh vải nửa che nửa đầy lại bộ ngực sữa, cả người vô cùng kiều mỹ. Mới vừa mang thai tròn ba tháng bụng nàng còn chưa hề lộ ra, nhưng hai tay của nàng lúc nào cũng che ở trên bụng. Nhìn Vương di nương đến gần mình Trang Như Mộng lạnh lùng nói, “Không nhọc di nương lo lắng, di nương không có việc gì thì nên ở trong phòng dưỡng thai cho tốt, bằng không nếu xảy ra chuyện gì tổ mẫu lại muốn trách tội ta.”

Vương di nương cười đến run rẩy hết cả người, “Tiện thiếp thân phận thấp kém, làm sao lão thái thái có thể vì tiện thiếp mà trách tội đại tiểu thư được.”

“Đi nương nhưng thật tự hiểu mình.” Thấy nghe nói như thế, thân thể mềm mại của Vương di nương khẽ lão đảo, Trang Như Mộng cảm thấy phiền muộn ở trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan một chút. Mặc dù Linh Tê lặng lẽ nói với nàng, sau khi phụ thân trở về phủ chỉ đi qua phòng nhỏ của Vương di nương một lát, cũng không hề đi đến phòng ngủ của nàng;dien/d;an+leq\d. Nhưng nhìn khí sắc Vương di nương hồng hào, thân thể còn thon gọn hơn mẫu thân rất nhiều, cho nên nàng cũng khó có thể cho Vương di nương sắc mặt tốt.

Nói xong câu đó, Trang Như Mộng quay đầu nói chuyện với Trang Như Nguyệt. Nha hoàn trong phòng thấy thái độ cô nương mình như vậy, đương nhiên cũng không có sắc mặt tốt đi để ý Vương di nương. Vương di nương bị Trang Như Mộng chặn lời trong lòng khó chịu, lại thấy thái độ nha hoàn trong phòng, trái lại tức giận đến cảm thấy ần ần đau ở bụng, vì vậy nàng mau dẫn nha hoàn và ma ma rời khỏi.

Thấy Vương di nương đã đi, Trang Như Nguyệt cũng tạm biệt rời khỏi. Triệu ma ma xem chừng phu nhân đã trở về, cũng dẫn theo người ở Toái Ngọc hiền lui ra.

Lúc này trong phòng không có người ngoài, Trang Như Mộng liếc mắt nhìn Diệu Trúc đang nhỏ giọng nức nở ở một bên, lòng mảy may cũng không nói gì. Diệu Trúc cảm thấy ánh mắt của cô nương, nước mắt rất có thể như vỡ òa, kết hợp với năm đầu tay ở trên mặt, thật sự là khiến người thấy thương.

Hành động như vậy của Diệu Trúc, làm sao Trang Như Mộng không nhìn ra rằng nàng (DT) muốn nàng trừng phạt Linh Tê chứ, dù sao Linh Tê là người mẫu thân nàng phải tới, nhưng đều là nha hoàn nhất đẳng như nàng (DT), hôm nay Linh Tê đánh nàng (DT) cũng xem như đã vượt khuôn phép.

Trong lòng Trang Như Mộng cười lạnh một tiếng, nàng làm sao có thể vì Diệu Trúc mà thay chủ ý xử phạt Linh Tê đây. Nhớ đến lúc trước Diệu Trúc khuyên nàng ăn chén cháo kia, trong chốc lát đã có chủ ý.

“Diệu Trúc, hôm nay Linh Tê cũng lo lắng cho chủ tử ta đây, cho nên mới nhất thời xúc động. Chỉ là khiến người phải chịu uất ức rồi. Chén cháo này được dùng nguyên liệu nấu ăn thượng hạng ‘cô ý’ hầm cho ta, bây giờ ta ban thưởng cho người.” Nói xong nàng nhìn Linh Tê một cái, mặc dù Linh Tê không hiểu nhưng vẫn bụng chén cháo đi thẳng đến trước mặt Diệu Trúc.

Diệu Trúc bị những lời này trực tiếp làm cả kinh quên khóc, nhìn thấy Linh Tê bụng chén cháo đến làm sao nàng dám ăn thật. Thấy trong mắt Diệu Trúc không muốn, lại nghĩ đến lúc trước phu nhân dặn dò nàng điều tra trong viện có gian tế hay không, đương nhiên là Linh Tê đã hoài nghi chén cháo này đã bị người động tay động chân, lần này nhìn Diệu Trúc sắc mặt càng thêm khó coi. Linh Tê vốn hơn Diệu Trúc hai tuổi, cũng có học chút công phu quyền cước từ Triệu ma ma, chỉ thấy nàng đi thẳng lên đè Diệu Trúc xuống, bộ dáng như muốn đổ cháo vào miệng nàng.

Lần này Diệu Trúc thật sự bị dọa sợ, nàng cắn chặt môi dưới, lắc lư đầu không muốn để cháo chảy vào miệng. Trang Như Mộng thấy sức lửa cháy không sai biệt lắm, giờ tay bảo Linh Tê ngừng lại, nhìn Diệu Trúc lạnh lùng nói, “Ta làm chủ tử tốt bụng ban thưởng chén cháo này cho người, người lại chống đối như vậy. Diệu Trúc, ta thấy người hẳn đã quen sống trong nhung lụa cũng đã quên mất đi tôn ti (lớn nhỏ). Ta cho người một cơ hội cuối cùng, ta hỏi người chén cháo này đã bị bỏ cái gì?”

Diệu Trúc thoát khỏi trời buộc, ngay cả trăm vòng roi đầy đất, cũng không quan tâm đến vẻ ngoài nàng quỳ trên mặt đất uất ức nói: “Cô nương, Diệu Trúc oan uổng. Cô nương ban thưởng cháo, tất nhiên là Diệu Trúc cảm kích không thôi, chỉ là cháo này là tấm lòng phu nhân dành cho cô nương, Diệu Trúc làm sao có thể dám bỏ qua tâm ý của phu nhân.”

Thấy Diệu Trúc nhếch nhếch như vậy, trong lòng Diệu Tuyết không đành, chỉ thấy nàng đi lên trực quỳ gối xuống bên cạnh Diệu Trúc, “Cô nương đã có hiểu lầm gì rồi, từ nhỏ Diệu Trúc tỷ tỷ và ta đã đi theo cô nương nhất định tuyệt không hai lòng với cô nương.”

“Diệu Tuyết, nếu nàng thật sự có hai lòng?” Nói xong Trang Như Mộng nhìn Diệu Trúc cười khê một tiếng, “Người thật sự nói khéo như rót mật, chỉ là người là nha hoàn trong phòng ta, khế ước bán thân cũng ở trên tay ta, không nói đến chuyện chén cháo này, chỉ nói đến chuyện hôm nay ta bị thương, tam muội muội có lỗi thái thái che chở, ta không làm gì được, thế nhưng người là nha hoàn không bảo vệ được chủ tử thì ta có thể bán đi. Huống chi chén cháo này ta còn muốn mời Chu đại phu đến xem, trong đó có cái quý gì thì cũng sẽ rõ ràng thôi.”

Nghe nói như vậy, thấy vẻ mặt Diệu Trúc đầy sợ hãi, Trang Như Mộng bảo Linh Tê trói nàng nhốt trong phòng. Cúi đầu thấy Diệu Tuyết vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên, giọng điệu Trang Như Mộng mềm mỏng, “Diệu Tuyết, có câu biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Chuyện ngày hôm nay, chỉ ta Linh Tê và người biết, ta tin tưởng các người sẽ không giống với Diệu Trúc khiến ta thất vọng. Đương nhiên, nếu các người bỏ ta, thì Trang Như Mộng ta chắc chắn sẽ khiến các người phải hối hận với quyết định của mình.”

Vừa xử trí Diệu Trúc xong, Trang phu nhân và Trang lão gia sau khi trở về phủ nhận được tin tức đã cùng đến Như Mộng cư. Bước chân Trang phu nhân rất gấp, lúc đến trước mặt Trang Như Mộng, trên trán đã hiện đầy mồ hôi hột. Thấy vết thương trên mặt bảo bối khuê nữ mình, hộc mắt nàng liền đỏ lên. Lúc vào phủ, Triệu ma ma đã kể hoàn toàn đầu đuôi câu chuyện, cho nên nàng trực tiếp chạy đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 17

☆, Trừng trị thẩm nương (em dâu)

Trang lão gia thấy dáng vẻ này của ái thể, trong lòng cũng không dễ chịu. Hắn đi ôm hai người vào trong lòng, thương yêu nói với Trang Như Mộng, “Mộng nhi người chịu uất ức rồi, người yên tâm phụ thân sẽ cho người câu trả lời thỏa đáng.”

Nghe lời này, Trang phu nhân cũng tức giận nói, “Chờ người cho nữ nhi một cái công đạo, thì đoán chừng là khó hi vọng rồi. Vừa rồi lời Triệu ma ma nói người cũng nghe thấy, rõ ràng chính là khuê nữ tam phòng chạy đến Như Mộng cư làm Mộng nhi bị thương, mà mẫu thân người kính trọng nhất lại trực tiếp dẫn Trang Như Ngọc đi. Lời ta nói ở đây, chuyện ngày hôm nay Triệu Mẫn ta sẽ không cứ như vậy mà quên đi.” Nói xong, Trang phu nhân cẩn thận xem xét thương thế Trang Như Mộng, thấy vết sưng đỏ trên mặt nàng được bôi thuốc đã giảm đi rất nhiều mới yên lòng.

Trang lão gia nghe lời Trang phu nhân nói, trong lòng rất khó xử, mười mấy năm qua hắn sợ nhất chính là phu nhân nhà mình đối đầu với lão thái thái. Nhìn thấy vết đỏ nhàn nhàn trên mặt khuê nữ, hắn chân chừ mở miệng, “Tam nha đầu còn nhỏ không hiểu chuyện, chúng ta làm trưởng bối, , không cần phải so đo với hài tử các nàng. . . .” Thấy sắc mặt phu nhân càng lúc càng âm u, tiếng nói Trang lão gia cũng dần dần thấp xuống.

Trang Như Mộng nhìn thấy một màn này trong lòng nàng thở dài, nàng biết phụ thân hiểu thuận, nhưng bây giờ nghe lời của phụ thân, nàng cảm thấy mình còn đánh giá thấp lực ảnh hưởng của tổ mẫu với phụ thân.

Mà sau khi Trang phu nhân nghe lời Trang lão gia nói xong, cảm xúc đè nén trong khoảng thời gian này lập tức bộc phát, “Trang Thiên Bảo, hôm nay ta muốn tính toán. Làm sao, người thấy khuê nữ mình thua thiệt, đây là công đạo người giành cho nàng sao.”

Bị Trang phu nhân nói như thế, mặt mo Trang lão gia đỏ lên, nhìn Trang Như Mộng lúng túng nói, “Nữ nhi ngoan, phụ thân không có ý này.”

Thấy mẫu thân lại muốn phát cáu, Trang Như Mộng lời kéo cánh tay Trang phu nhân lắc lắc, “Mẫu thân, Mộng nhi thật sự không sao. Mẫu thân không nên tranh chấp với phụ thân, đến lúc đó lại vô duyên vô cớ để những người khác chê cười.”

Nghe giọng điệu khuê nữ nũng nịu, vẻ mặt Trang phu nhân mềm nhũn nói, “Mộng nhi ngoan, mẫu thân không có bất hoà với phụ thân người, mẫu thân chỉ đau lòng người thôi.”

Trang Như Mộng nhìn vẻ mặt phụ thân khó xử, liền nói sang chuyện khác với Trang phu nhân, “Tam muội muội là nữ nhi của tam thẩm, hôm nay tam muội muội như vậy, nghĩ đến chắc là gần đây tam thẩm giúp đỡ nương xử lý chuyện trong phủ, mới thiếu thời gian dạy dỗ tam muội muội.”

Nghe lời này, đôi mắt đẹp của Trang phu nhân híp lại, “Khoảng thời gian này trái lại khổ cho nàng.” Nói xong nhìn sang trượng phu đang ở một bên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nàng vô cùng không có tư vị.

Trang lão gia thấy khuê nữ chuyển sự chú ý của phu nhân lên người tam phòng, trong lòng càng thêm áy náy với nữ nhi, lúc này Tiểu Tư được hắn sai đi lấy thuốc trị thương ở trong phòng đến đây, Trang lão gia nhận lấy bình thuốc phân phó Linh Tê trước cầm khăn lông ướt lau đi bột thuốc trên mặt, rồi sau đó cẩn thận tự mình cầm thuốc bôi cho khuê nữ. Thấy nữ nhi đau đến nhíu mày, Trang lão gia dịu dàng giải thích, “Mộng nhi, đây là Ngọc Cơ Cao lần này phụ thân đi ra biển mang về, đây chính là vật vạn kim khó mua, phụ thân cũng do cơ duyên xảo hợp mới mua được một bình, bảo đảm vết thương trên mặt người sẽ không để lại sẹo.” Sau khi nói xong hắn liếc mắt nhìn Trang phu nhân lấy lòng.

Trang phu nhân hừ nhẹ một tiếng, thấy nữ nhi có chút mệt mỏi, liền lôi kéo tay nhỏ của nàng nói “Mộng nhi, trước người lên giường nghỉ ngơi một lát đi, ngày mai nương sẽ trút giận cho người.” Nói xong nàng lại dặn dò Linh Tê mấy câu, liền dẫn người trở về Toái Ngọc hiền.

Dọc theo đường đi chú ý đến Trang lão gia đi cùng, thấy phu nhân mình vào phòng đang muốn đuổi theo, nào có thể đoán được Trang phu nhân sẽ xoay người đóng cửa. Nhìn cửa phòng đóng chặt, Trang lão gia ngậy ra, chưa đến chốc lát Triệu ma ma đã ôm đồ của Trang lão gia đi ra khỏi phòng. Thấy một màn này, sắc mặt Trang lão gia lúc trắng lúc xanh, mặc dù sau khi cưới hai người cũng âm ỉ vì lão thái thái rất nhiều lần, nhưng tình huống dưới mắt như thế này cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Triệu ma ma nhìn sắc mặt cô gia khó coi, trong lời nói mang theo sự châm chọc, “Phu nhân nói, sau khi thân thể nàng đề non vẫn chưa khôi phục, nếu truyền bệnh qua cho lão gia, nhất định lão thái thái sẽ tức giận.” Nói xong nàng trực tiếp phân phó người hầu hạ Trang lão gia ôm đồ của hắn đến thư phòng. Sau khi Trang lão gia phản ứng lại, nhìn thấy Triệu ma ma đã đi xa, nghiêng đầu đánh lên cửa phòng dồn dập sợ, nhưng rốt cuộc trong phòng cũng không có động tĩnh. Hạ nhân xung quanh thấy vậy, sợ chạm phải rủi ro đều cúi đầu xuống.

Hôm sau

Đứng ở trong viện dường như qua đêm hoa lê đã nở rộ trên những nhánh cây khắp vườn, cảm nhận nhiệt độ từ ánh nắng chiếu nghiêng mặt, Trang Như Mộng vận y phục dày mùa đông, không khỏi nhắm mắt hít sâu một hơi. Lại mở mắt chỉ thấy tròng mắt nữ tử sáng long lanh rực rỡ như những ngôi sao. Linh Tê đứng bên đang hà ra từng hơi, rồi sau đó xoa tay mấy cái, “Đại cô nương, tuyết rơi nhiều ngày như vậy, rốt cuộc trời cũng được coi như sáng rồi.”

Nghe lời Linh Tê nói, Trang Như Mộng không khỏi nói tiếp, “Tối nay tuyết còn rơi lớn hơn. . . .” Vừa mới nói một câu, phát hiện mình lỡ lời, nàng vội vàng chuyển đề tài, “Chúng ta nhanh đi đến viện mẫu thân đi, vừa rồi ở Toái Ngọc hiền đã phái người tới mời.”

Linh Tê vốn không nghe rõ câu nói đầu tiên của Trang Như Mộng, nghe thấy đại cô nương thúc giục, liền cười kéo tay nàng đi về phía Toái Ngọc hiền.

Chờ đến Toái Ngọc hiền, Trang Như Mộng mới phát hiện trong phòng đã có vài người, mà tam thẩm cũng đang ngồi ở trong đó. Trang Như Mộng đè nén xuống sự chán ghét ở trong lòng, cười khanh khách đi lên trước hành lễ với mẫu thân mình một cái.

Đợi đến lúc ngồi xuống bên cạnh nương, bên tai Trang Như Mộng liền vang lên lời chanh chua của Lur thị, “Không biết hôm nay đại tẩu kêu chúng ta tới

có gì phân phó? Chút nữa ta còn phải đi sắp xếp những chuyện trong phủ nữa, nếu đại tẩu không có chuyện gì thì ta cáo từ trước.”

Nghe lời này của Lư thị, lòng mảy Trang Như Mộng bắt giắc cau chặt. Lúc này trái lại nhị phu nhân Ân Chi Nhu ở một bên lên tiếng, “Hôm nay đại tẩu cao hứng, mới mời tỷ muội chúng ta tụ họp, tam đệ muội ở lại một chút cũng có sao.” Nghe lời Ân Chi Nhu nói, khoe miệng Lộ Như Trân nhếch lên, “Nhị tẩu, ta thấy ngươi suốt ngày rảnh rỗi, vẫn nên quản tốt hai nữ nhi nhà ngươi đi. Lần trước Như Lan thứ xuất nhà ngươi, không có chuyện gì đi tổ chức yến thường mai làm gì, vô duyên vô cớ hại Ngọc Nhi chúng ta, ta còn chưa tính toán chuyện này với ngươi, xem ra ngươi còn nói nhắc nhở ta.”

Lời Lư thị nói, khiến cho sắc mặt Ân Chi Nhu trắng nhợt. Nhớ hôm qua nghe lời hạ nhân bàn tán chuyện xảy ra ở Như Mộng cư, lại liếc nhìn đại tẩu vẫn không nói một lời như cũ, trong lòng Ân Chi Nhu thở dài một hơi cũng không lên tiếng nữa. Thấy nhị tẩu bị mình nói chặn miệng, vẻ mặt Lư thị càng thêm phách lối muốn đứng lên rời khỏi.

Trang phu nhân vẫn luôn thờ ơ nhìn, giờ mới mở miệng, “Tam đệ muội, ngày thường mẫu thân đã dạy ngươi thế nào? Chi Nhu là nhị tẩu của ngươi, ngươi lại nói lời bất kính. Chẳng lẽ Lư phủ ngươi, thờ nhỏ đã dạy ngươi như vậy sao?” Nói xong khoe miệng nâng ung dung nhếch lên, thờ ơ nói, “Tam phu nhân thiếu đức hạnh, phạt ngươi tiền tiêu một tháng.”

Lời này giống như sấm sét giữa trời quang, trực tiếp làm Lư thị ngậy đại. Đợi nàng phản ứng lại, mới thở hỗn hển nói, “Triệu Mẫn, rõ ràng là ngươi cố tình muốn trả thù chuyện hôm qua của nữ nhi ngươi. Ngươi dám đối xử như vậy với ta sao? Nếu mẫu thân biết chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Trang phu nhân cười lạnh nói, “Phải thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Ta là đương gia chủ mẫu trong phủ này. Tam đệ muội, mẫu thân tuổi già, ngươi không có việc gì thì bớt âm ỉ trước mặt mẫu thân một ngày đi. Ta muốn mặc kệ nhưng thân là trưởng tẩu còn là đương gia chủ mẫu, ta có quyền lợi, xử phạt một đệ muội bất kính với tôn trưởng.”

Thấy sắc mặt Lư thị càng lúc càng khó nhìn, Trang phu nhân tiếp tục nói, “Gọi thẳng tặc danh của trưởng tẩu, ta thấy tiền tiêu vật nửa năm này ngươi dùng hồng lãnh.”

Nghe lời này, Lư thị đứng lên thở hỗn hển hung tợn nói, “Triệu Mẫn, chuyện trong phủ này không phải chỉ một mình ngươi có thể nói.” Nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ Lư thị kiêu ngạo như thế, tam phu nhân ở một bên, trên mặt ngược lại không hề có vẻ kỳ lạ, có thể thấy được nàng sớm đã quen nhìn Lư thị ra vẻ như vậy. Nàng lặng lẽ lắc đầu, trái lại có chút thương hại cho vị đại tẩu này. Nào có thể đoán được, lúc này Trang phu nhân lại mở miệng lần nữa, “Khoan đã.”

Nghe Trang phu nhân nói, trên mặt nhị phu nhân thoáng lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng nàng cũng không nói thêm gì chỉ yên lặng quan sát. Nhưng, hiển nhiên là Lư thị không để lời Trang phu nhân nói ở trong lòng, bởi vì nàng đang tiếp tục bước nhanh ra ngoài.

Nhìn thấy Lư thị phách lối như thế, Triệu ma ma chuyển mắt cho hai nha hoàn ở một bên, hai nha hoàn nhận lệnh, đưa tay ngăn Lư thị lại. Lư thị bị ngăn cản đường đi, liền tức giận xoay đầu, nàng còn chưa kịp mở lời thì nghe thấy Trang phu nhân tiếp tục nói, “Có phải là ta quyết định hay không, thì tam đệ muội ngươi còn chưa đủ tư cách để nói. Đã như vậy, thì phủ đệ của ta không làm phiền đến tam đệ muội giúp ta xử lý nữa.” Nói xong không quan tâm đến phản ứng của Lư thị, Trang phu nhân đã phân phó Triệu ma ma dẫn người đi đến tam phòng lấy chìa khóa sổ sách trong phủ.

Thấy Triệu ma ma rời khỏi, rốt cuộc Lư thị mới hoảng hồn. Nàng rất vất vả mới nắm được quyền lực chương gia, không ngờ chỉ mấy câu nói hời hợt của Triệu Mẫn, sẽ cướp đi quyền lực trong tay mình. Nhìn thấy phụ nhân ngồi trên cao quý khí bức người kia, Lư thị hận không thể xé nát cổ họng nàng. Chỉ thấy nàng dùng ngón trỏ tức giận chỉ vào Trang phu nhân, “Triệu Mẫn, để ta giúp quản gia là ý của mẫu thân. Mặc dù ngươi là trưởng tẩu, là chủ mẫu trong phủ, nhưng cũng không thể bất hiếu, làm trái với ý của mẫu thân.”

Trang phu nhân cười lạnh một tiếng, “Tam đệ muội, ta gọi ngươi một tiếng tam đệ muội, đó chính là nhìn trên mặt mũi mẫu thân. Ngươi cũng nói, đây là do mẫu thân để ngươi giúp đỡ quản gia. Nhưng vì sao, mẫu thân lại để ngươi giúp đỡ quản gia? Đó là bởi vì khoảng thời gian trước, thân thể chủ mẫu ta khó chịu, mới để ngươi giúp đỡ xử lý chuyện trong phủ. Trang phủ chúng ta sớm đã chia nhà, hôm nay thân thể của ta cũng không còn đáng ngại, cho nên không cần tam đệ muội phải bận lòng để ý. Nếu tam đệ muội không phục, thì chúng ta có thể đi đến trước mặt mẫu thân. Trái lại ta còn muốn hỏi mẫu thân một câu, trong phủ chủ mẫu khỏe mạnh, nào có thể khiến tam đệ muội phải đề ý giúp đỡ xử lý chuyện bếp núc.”

Nghe lời này, trong lòng Lư thị vừa vội vừa giận. Nàng nghĩ không thông vào những ngày thường, chỉ cần vừa nhắc đến lão phu nhân thì đại tẩu sẽ yếu thế đi, nhưng hôm nay làm sao có thể lên mặt nạt người như vậy. Khí thế của Trang phu nhân, khiến cho Lư thị quen thói hoành hành cũng không dám quá mức can rờ, rốt cuộc đành ảo não quay về viện của mình.

Trang Như Mộng ngồi ở một bên một mực nhìn chăm chăm tất cả những màn này, nhìn thấy dáng vẻ Lư thị kinh ngạc bại lui, cảm xúc trái lại rất tốt nàng vươn tay lấy một khối bánh Phù Dung bỏ vào trong miệng. Mà nhị phu nhân Ân Chi Nhu ở một bên, trừ lúc ban đầu chột hiện lên vẻ kinh ngạc ngoài mặt, thì từ đầu đến cuối trên mặt đều là một vẻ bình thản. Sau khi Lư thị rời khỏi, nàng cũng lấy cớ trong viện có chuyện rồi cáo từ rời đi.

Đợi đến khi trong phòng không có người ngoài, Trang phu nhân ngồi ở bên bàn, vô cùng vui vẻ nở nụ cười, “Mộng nha đầu, vì nương đã phải chịu đựng Lư thị nhiều năm như vậy, hôm nay thật đúng là thoải mái trút được một hơi khó chịu ở trong lòng như thế. Nếu ở phủ tướng quân, loại người âm hiểm như Lư thị, thì vì nương đã sớm chỉ binh tướng, giáo huấn nàng một trận thật tốt.”

Nghe lời này của mẫu thân, Trang Như Mộng cười đến rất vui vẻ, “Mẫu thân thật không hổ là nữ trung hào kiệt, nhưng chuyện hôm nay, chỉ là trừng trị tam thẩm thôi. Nếu mẫu thân lấy dụng cụ từ phủ tướng quân đến, thì nghĩ đến phụ thân sẽ phải nhức đầu một trận rồi.”

“Cái nha đầu này.” Trang phu nhân đưa ngón trỏ khẽ ấn lên trán khuê nữ một cái buồn cười nói: “Còn dám trêu ghẹo vì nương.”

Trong nhà là một mảnh tiếng cười vui vẻ, Triệu ma ma nhìn thấy một màn này cũng vui đến không ngậm miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

☆, Diêu Trúc nhận tội

Nói tiếp sau khi Lư thị trở về viện của mình, trong lòng càng nghĩ càng bức, cũng không bao lâu liền đi đến Tinh Tâm cư của Trang lão phu nhân. Chỉ là lần này nàng lại tính sai. Khi nàng lau nước mắt, nói đại tấu mình ý thể hiệp người thế nào, chỉ là Trang lão phu nhân còn chưa nghe nàng nói xong thì đã cắt đứt lời nàng nói..., “Trang phủ vốn là phòng lớn thừa kế, đại tấu người thân là đương gia chủ mẫu, thân thể tốt rồi thì tất nhiên cũng nên trông coi chuyện bếp núc trong phủ.”

Ở chỗ Trang lão phu nhân, Lư thị không chiếm được nửa phần tốt, vừa về trong sân thì đụng phải vị hôn phu đang ôm hai mỹ nhân bước vào nhà. Nhìn thấy một màn này, nhất thời khí huyết nàng dâng trào. Vốn nàng đã ăn một bụng lửa giận, hôm nay lại thấy dung mạo hai người trong lòng hôn phu còn xinh đẹp và trẻ tuổi hơn mình, có thể nói về mặt nàng vô cùng đặc sắc.

Chỉ thấy nàng bước mấy bước đi lên đẩy ra hai nữ tử, “Trang Thiên Kỳ người là tên khốn kiếp. Tam phòng chúng ta, hôm nay đều bị khinh bỉ khắp nơi, mà người còn suốt ngày phong lưu khoái hoạt.”

Lại nói, Trang Thiên Kỳ vốn đang xuân phong hạ hê, thì đột nhiên bị vợ cả xuất hiện vừa chỉ vào lỗ mũi vừa chửi mắng một trận, lập tức về mặt hân vô cùng khó coi. Mà Lư thị cũng nhất quyết không tha, lấy tay đánh vào trước ngực Trang Thiên Kỳ. Nhìn thấy gương mặt dù có phủ mấy lớp phấn, cũng không thể che được nếp nhăn và những tàn nhan li ti của phụ nhân trung niên, lúc này nước mắt nước mũi còn chảy dài đầy mặt, Trang Thiên Kỳ thấy như vậy liền muốn nôn mửa. Hắn nhanh đẩy Lư thị ra, trực tiếp lấy chân đá vào bụng nàng, Lư thị đau đến co người thành một nhúm trên mặt đất. Trang Thiên Kỳ thấy vậy chỉ cười lạnh một tiếng, nắn một câu đồ điên, rồi ôm hai mỹ nhân nghênh ngang rời khỏi.

Ngay đêm đó, đèn trong sân Toái Ngọc hiên sớm đã được dập tắt. Trang lão gia đứng một mình ở trước cửa, bị gió lạnh thổi qua không khỏi rụt cổ lại một cái. Nhìn thấy cửa gỗ khắc hoa vẫn đóng chặt, Trang lão gia tiếp tục lấy lòng nói: “Mẫn Mẫn, vì phu thật sự biết sai rồi. Người xem đêm qua vì phu ngủ ở trong thư phòng, giường thư phòng vừa lạnh vừa cứng. Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn, thế tử tốt của ta, vì phu thế, sau này sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa. Sáng nay nàng nhờ Triệu ma ma đến truyền lời, nói rằng sau khi tam phòng giúp đỡ trông coi chuyện trong phủ lại quá mức ngang ngược, vì phu cũng lập tức đi đến trước mặt mẫu thân xử lý chuyện này. Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn, nàng xem vì phu biểu hiện tốt như vậy, có thể cho vì phu vào phòng không. . . . .”

Trang lão gia đứng ở trước cửa, lại tiếp tục nói lấy lòng một hồi, thấy trong phòng vẫn một mực tối đen như cũ. Lại nhìn sang hai tay lạnh đến bầm tím, cuối cùng đành phải âm thầm quay về thư phòng.

Mấy ngày sau, lúc Diêu Trúc được giải vào trong phòng cũng là lúc đêm đã khuya. Trang Như Mộng đang tựa nghiêng trên giường, thấy Diêu Trúc vào phòng nụ cười trên mặt càng sâu. Diêu Trúc bị giam trong phòng ở trên lầu cộng thêm mấy ngày chưa ăn cơm, và lại phòng đó hàng năm đều đóng cửa không thấy ánh sáng, chỉ ngăn ngụt mấy ngày mà nàng đã tiêu tụy không chịu nổi. Bây giờ nhìn Trang Như Mộng cười như thế, Diêu Trúc chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, nàng run rẩy quỳ trên mặt đất, “Đại cô nương, nô tỳ oan uổng. Mặc dù chén cháo đó thật sự có vấn đề, nhưng cũng không thể nói là do nô tỳ làm.”

Thấy Diêu Trúc vẫn cắn răng không thừa nhận như cũ, Trang Như Mộng cũng không nói chuyện, vươn một tay chỉ về phía mệnh khoá tơ hồng đang treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn thấy mệnh khoá này, cả người Diêu Trúc không khỏi run lên, nàng vội vã ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ là làn liếc mắt này, nàng đã xác định đây là mệnh khoá mà ấu đệ thường mang theo bên người.

Nhìn mệnh khoá trong lòng Diêu Trúc vừa hoảng vừa sợ, nàng liền lẩn một vòng tới trước mặt Trang Như Mộng, “Cầu xin đại cô nương bỏ qua cho người nhà Diêu Trúc, Diêu Trúc không biết đã chọc giận đại cô nương chỗ nào, nhưng người thân trong nhà Diêu Trúc vô tội, nếu đại cô nương có tức giận chuyện gì, cầu xin ngài trút giận ở trên người Diêu Trúc. Diêu Trúc không một câu oán hận.”

Nghe Diêu Trúc nói lời này, Linh Tê bên cạnh Trang Như Mộng đi lên hung hăng đạp nàng một cước, “Tiện nhân ti tiện không có lương tâm, đến lúc này còn dám trả ơn bồi đại cô nương. Nếu không phải là người bỏ chủ, thì làm sao đại cô nương có thể vô cớ giận chó đánh mèo lên người.”

Diêu Trúc bị đạp ngã trên mặt đất, lại nghe thấy Linh Tê nói những lời này, rốt cuộc trong lòng cũng nổi lên sợ hãi, nàng lẩn tới bên chân Trang Như Mộng, “Cầu xin đại cô nương khai ân, Diêu Trúc chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ, Vương di nương uy hiếp tính mạng nô tỳ và cả nhà nô tỳ, nô tỳ cũng không thể không nhận.”

“Hừ? Vương di nương?”

“Đúng, là Vương di nương. Hôm đó Vương di nương bị đại cô nương chọc giận ở trong phòng phụ nhân, cho nên mới uy hiếp nô tỳ bỏ thuốc này vào trong cháo của đại cô nương. Nô tỳ thề, trừ chuyện này nô tỳ không hề làm chuyện gì có lỗi với đại cô nương.”

“Thật sự là Vương di nương sao?”

“Nô tỳ quyết không nửa lời nói dối.”

Thấy Diệu Trúc nói cam đoan như vậy, nụ cười trên mặt Trang Như Mộng càng sâu hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn kết hợp với hai má phúng phính rõ là nữ oa đang cười. Chỉ thấy nàng lấy từ trong tay áo, cầm ra một cây trâm bạc hơi cũ. Nhìn thấy cây trâm này, cả người Diệu Trúc tê liệt ngã xuống mặt đất. Trang Như Mộng vẫn cười hi hi như cũ hỏi, “Thật sự là Vương di nương sao?”

Trong đôi mắt Diệu Trúc hiện lên vẻ âm thầm thất bại, nàng cười khổ nói, “Đại cô nương muốn biết chuyện gì, Diệu Trúc đều nói. Diệu Trúc chỉ có một yêu cầu, cầu xin đại cô nương bảo đảm sự an nguy của người thân trong nhà nô tỳ, đừng để bọn họ rơi vào trong tay tam phu nhân.”

Trang Như Mộng vuốt ve cây trâm bạc trong tay, sau một lúc lâu mới nói tiếp, “Người thật sự là một người xem trọng thân tình, bản tiểu thư đồng ý với người, nhất định sẽ không để thân quyến (người thân) người bị tai bay vạ gió.”

Diệu Trúc lấy được sự bảo đảm, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thoáng nghĩ ngợi một lúc nàng mới mở miệng nói, “Ước chừng vào đầu mùa xuân năm ngoái, tam phu nhân đột nhiên tìm đến nô tỳ, uy hiếp tính mạng cả nhà nô tỳ, muốn nô tỳ đồng ý làm nội ứng ở Như Mộng cư của nàng. Nô tỳ vì người nhà, cho nên mới bắt đầu đi đồng ý yêu cầu của nàng.”

Nghe kể năm ngoái trong viện bắt đầu có nội gián, Linh Tê vừa giận vừa trách. Mà Diệu Tuyết ở một bên không đành lòng, trong mắt cũng mang theo mấy phần lửa giận. Trang Như Mộng trấn an vỗ vỗ tay Linh Tê, chỉ nghe Diệu Trúc tiếp tục nói, “Vào ngày thường, mỗi ngày tam phu nhân chỉ gọi nô tỳ vào đứng giờ bẩm báo tình huống đại cô nương với nàng. Chỉ là gần đây biểu hiện của đại cô nương, khiến tam phu nhân sinh lòng kiêng kỵ. Tam phu nhân biết được đại cô nương đang điều tra chân tướng phu nhân xảy thai, cho nên vừa thấy lúc này Vương di nương muốn mua chuộc nô tỳ, tam phu nhân liền phân phó bảo nô tỳ tương kế tựu kế, giả vờ bị Vương di nương mua chuộc rồi sau đó xúi giục Vương di nương bỏ thuốc đại cô nương.”

Nghe đến đó, Linh Tê không nhịn được mà giọng chân đạp Diệu Trúc một cước giọng điệu căm hận nói, “Đại cô nương, tam phòng thực sự quá độc ác.”

Nhìn khỏe miệng Diệu Trúc chảy máu, Trang Như Mộng đi lên bỏ trâm bạc vào trong tay nàng, “Diệu Trúc, theo lý thuyết sự sống chết nhà người, nếu để mẫu thân ta biết chuyện người bỏ chủ, khẳng định là một nhà các người cũng sẽ không có kết quả tốt. Hôm nay ta chỉ cho người một con đường sáng, đương gia chủ sự Trang phủ chính là người phòng lớn chúng ta. Chỉ cần người nghe lệnh của ta... ta sẽ xin nương đưa khế ước bán thân cho một nhà người, cũng sẽ phái người sắp xếp cho một nhà người ở trong hương trấn (thị trấn nhỏ) ngoài kinh đô. Như vậy, người của tam phòng không thể tìm được người nhà người. Về phần lựa chọn như thế nào, thì phải xem thành ý của người.”

Nghe điều kiện mê người này, trong mắt Diệu Trúc tràn đầy kinh ngạc, nàng do dự hỏi, “Lời của đại cô nương, là thật sao?”

“Đó là đương nhiên, nếu người hầu hạ ta tốt, thì nhất định ta sẽ không quấy rầy thân quyến người. Chỉ là nếu người vẫn nghe theo lệnh tam phòng như cũ, thì cũng đừng trách lòng dạ ta ác độc.” Nói xong, nữ đồng cầm mệnh khoá trong tay ném mạnh xuống đất.

Nhìn mệnh khoá đã bị hư hỏng, Diệu Trúc vội vàng dập đầu nói, “Đại cô nương có gì phân phó, Diệu Trúc muôn lần chết cũng không chối từ.”

Thấy Diệu Trúc như vậy, Trang Như Mộng khẽ cong môi một cái, “Vậy ta hỏi người, chuyện mẫu thân ta đẻ non là do tam phòng làm ra?”

“Bẩm đại cô nương, ngày thường nô tỳ chỉ nghe theo tam phu nhân phân phó mà làm. Còn về những chuyện khác, tam phu nhân không nói cho nô tỳ.” Thấy nữ tử xinh đẹp trước mắt cau mày, Diệu Trúc vội vàng nói tiếp, “Nhưng từ lúc nô tỳ và Diệu Tuyết đi điều tra chuyện phu nhân đẻ non, có một lần bị Vương di nương bắt gặp ở Mai viên, chưa đến mấy ngày thì thấy Vương di nương đến tìm nô tỳ, còn lấy rất nhiều tiền bạc muốn mua chuộc nô tỳ.”

Diệu Trúc nói đến chuyện này, tất nhiên là Trang Như Mộng hiểu được ẩn ý trong lời nàng nói, nàng hừ lạnh một tiếng, “Đều không phải là dạng tốt lành gì.” Tam Phòng nghĩ muốn mượn tay Vương di nương diệt trừ nàng. Mà Vương di nương, bây giờ nhìn lại chuyện nàng và mẫu thân đẻ non nhất định không thoát khỏi liên quan.

“Vậy ta hỏi người, trong chén cháo này bỏ thuốc gì?”

Nghe lời này, ánh mắt Diệu Trúc tránh né, nhưng cuối cùng vẫn nói, “Thuốc này gọi là Mộng Hồn, nếu dùng thuốc này lâu dài, sẽ làm người dùng dần dần bị rối loạn thần kinh, bị điên cả đời sống trong ảo cảnh.”

Sau khi nghe thấy lời này, trên mặt nữ đồng trước mắt vẫn là nụ cười rạng rỡ, Diệu Trúc chợt cảm thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ này, trái lại nhìn còn đáng sợ hơn đầu ngu ngốc mặt quỷ (đầu bò mặt quỷ) người người truyền rất nhiều. “Đại cô nương mình giám, lúc đó Diệu Trúc cũng bị trư du mộng tâm (heo nhập đầu óc mê muội), thuốc này là do tam phu nhân đưa ta bày cho Vương di nương.”

Thấy Diệu Trúc ăn nói rõ ràng, trái lại Trang Như Mộng cũng không làm khó nàng. “Người đi xuống trước bái biệt một nhà mẫu thân người đi, ngày mai ta sẽ cầu xin mẫu thân thu xếp cho người nhà của người. Nhớ, an nguy của người nhà người, tất cả đều tùy thuộc vào ý nghĩ của người.”

Diệu Trúc dập đầu một cái thật lớn, mới run rẩy cáo từ rời khỏi. Nhìn theo bóng lưng của Diệu Trúc, Trang Như Mộng lại nói, “Nhớ chuyện tối nay, ta không muốn có người khác biết được, người cứ một mực làm nội ứng như trước cho tam phủ là được rồi.”

Nhìn Diệu Trúc đi xa, Linh Tê tự trách quỳ gối xuống trước mặt Trang Như Mộng, thấy Linh Tê quỳ xuống Diệu Tuyết cũng quỳ theo, “Nô tỳ không thấy sớm Diệu Trúc dụng tâm hiểm ác, khiến đại cô nương phải gặp nguy hiểm cầu xin đại cô nương trách phạt.”

Nhìn hai người tự trách như vậy, Trang Như Mộng lập tức đứng dậy đỡ các nàng lên, “Linh Tê, Diệu Tuyết, hôm nay các người cũng nhìn thấy, Trang

phủ hiện này ngưi quý xà thần đều có. Diệu Trúc là người từ nhỏ đi theo ta, ai có thể nghĩ tới tam phẩm có thể dùng thủ đoạn mua chuộc được nàng. Các ngưi cũng đừng tự trách như thế, ta chỉ còn có thể trồng cây vào các ngưi giúp ta quản lý Như Mộng cư thôi.”

Lời Trang Như Mộng nói, khiến cho hai người vô cùng xúc động. Chỉ thấy hai nàng lại quý xuống, “Được đại cô nương tin tưởng như thế Linh Tê / Diệu Tuyết, Linh Tê / Diệu Tuyết chắc chắn sẽ trông coi Như Mộng cư của chúng ta thật tốt. Cho dù có tan xương nát thịt, cũng sẽ không để những người này có thể đả thương đến đại cô nương một chút nào.”

Nhìn Linh Tê trước mắt, Trang Như Mộng hoảng hốt nhớ đến bộ thi thể lạnh lẽo kia. Ánh mắt của nàng không khỏi ươn ướt, “Linh Tê tỷ tỷ, Mộng nhi nhất định sẽ không để ngưi phải chết thảm.”

Cảm nhận được nỗi đau thương của tiểu cô nương, Linh Tê một tay ôm lấy nàng vào trong ngực đồng thời cũng càng thêm quyết định, muốn bảo vệ tiểu cô nương ở trong ngực thật tốt. Mà Diệu Tuyết còn nhỏ tuổi, vành mặt sớm đã hồng tự mình lau lệ. Sau một lúc lâu Trang Như Mộng ổn định lại cảm xúc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng hồng hiem thấy. Nhìn mấy ngày nay, biểu hiện lão thành (già dặn) khác thường của đại cô nương khó có được đáng về tiểu nữ nhi ngược lại khiến Linh Tê bật cười.

Tiếng cười của Linh Tê, khiến cho da mặt Trang Như Mộng cảm thấy ngượng đến không chịu được. Nghĩ mình là một linh hồn hai mươi tuổi, suốt ngày ra về không làm nũng, mà vừa rồi lại còn ở trước mặt Linh Tê, Diệu Trúc luống cuống như vậy, nghĩ tới đây trên mặt Trang Như Mộng càng thêm ửng hồng.

Thấy đại cô nương nhà mình ngượng ngập như vậy, Linh Tê cũng ngưng cười, “Đại cô nương, ở trước mặt nô tỳ ngưi cần gì thẹn thùng. Phải biết là nô tỳ lớn hơn ngưi ba tuổi, tuy nói lời này có vượt quy củ, nhưng trong lòng nô tỳ sớm đã xem ngưi trở thành muội muội kết nghĩa rồi.”

Trang Như Mộng đưa tay che kín gương mặt, cũng không hề nói lời nào. Thấy như vậy, Linh Tê đẩy nàng tới trước bàn trang điểm, dịu dàng thay nàng tháo xuống trâm vòng. Diệu Tuyết ở một bên cũng đi theo giúp một tay. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn non nớt trong gương đồng, trong lòng Trang Như Mộng thở phào nhẹ nhõm. Đúng rồi, mình không phải, là người thương hại bị hư khí. Trang Như Mộng bây giờ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, là một trân bảo được mẫu thân hết sức yêu thương.

Sau khi hầu hạ Trang Như Mộng nghỉ ngơi, Linh Tê được phân phó, lập tức đi đến Toái Ngọc hiên tìm Triệu ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

☆, Bạch Vi tới chơi

Linh Tê vốn từ trong Toái Ngọc hiên đi ra, thấy sau khi nói mọi chuyện cho Triệu ma ma xong, bởi vì chủ tử cần nghỉ ngơi, nàng bị Ngâm Thúy thân thiết lôi kéo vào trong phòng nói một hồi lâu.

Ngâm Thúy là nha hoàn duy nhất ở bên cạnh Triệu Mẫn, năm đó cùng đi vào Trang phủ với Linh Tê. Vốn trước khi hai người đến còn có hai nha hoàn lớn tuổi hơn, tính cả Ngâm Thúy và Linh Tê thì tất cả đều là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh Trang phu nhân Triệu Mẫn. Chỉ là tuổi tác của hai nha hoàn đó đã cao, cho nên mới xin ân điển xuất phủ lập gia thất. Sau khi Trang phu nhân thấy cách hai người hầu hạ nữ nhi trước mặt nàng, đồng thời chuyển Linh Tê sang, vì vậy Ngâm Thúy là nha hoàn duy nhất ở bên cạnh nàng.

Bởi vì Linh Tê đi đến Như Mộng cư hầu hạ, cho nên thời gian hai tỷ muội nàng và Ngâm Thúy có thể ở với chung nhau tất nhiên sẽ không nhiều. Nếu không, hai người sao có thể vừa thấy mặt lại vui mừng vô cùng. Dù sao hai người đi theo bên cạnh chủ tử hầu hạ, chưa nói chuyện bao lâu liền chuyển đề tài lên người chủ tử nhà mình. Chỉ nghe trong lời Ngâm Thúy mang theo nửa không thích nửa lo lắng mà nói, “Vương di nương thật sự là không có mặt mũi, phu nhân đang tức giận với lão gia, mà suốt ngày nàng chỉ biết thừa hồng mà vào.”

Nghe thế Linh Tê cũng nhăn mày lại, “Lần này chỉ sợ là phu nhân thật sự tức giận lão gia, cho nên mới để lão gia ngủ ở trong thư phòng, chỉ là Vương di nương sao lại như thế?”

“Hừ, người ta ngày ngày đều chạy đến thư phòng mấy lần, rõ ràng hôm kia trước kia lão gia chưa quay về thì lúc nào cũng choàng áo lông cáo dày cộm, bây giờ lại mặc y phục mát mẻ, khiến người ta nhìn còn tưởng mùa xuân đã sớm tới đây rồi, thật sự là da mặt đủ dày.”

Nghe Ngâm Thúy nói như vậy, Linh Tê đưa tay chọt lét nàng, “Da mặt đủ dày cái gì, lời này mà bị truyền ra ngoài ta thấy ngưi nên cẩn thận da mình.” Ngâm Thúy bắt được cánh tay Linh Tê, cười hi hi, “Ta đây không phải chỉ nói ở trước mặt ngưi thôi sao.” Linh Tê lườm nàng một cái, “Ngươi nha, để cho người dưới trướng ngưi thấy đáng về tiểu nha đầu này, ta xem ngưi còn làm sao có thể quản chế được bọn họ.”

Sau khi trở về Như Mộng cư, Linh Tê do dự rất lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn vào ngày thứ hai ở trước mặt Trang Như Mộng, nói sơ qua chuyện này. Trang Như Mộng tức giận đến điểm tâm cũng không dùng, bảo Linh Tê gọi Diệu Trúc tới dặn dò mấy câu, liền đứng dậy đi đến Toái Ngọc hiên thăm Trang phu nhân.

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt vừa qua mấy ngày. Ngày hôm đó Trang Như Mộng mới vừa dùng một ít món ngọt điểm tâm, thì nghe hạ nhân đến báo là tiểu thư Bạch phủ tới chơi. Nghe thấy tin này, trước Trang Như Mộng vui mừng ngay sau đó trên mặt lại lộ ra mấy phần buồn rầu. Chính sửa lại quần sam một hồi, nàng đi theo nha hoàn đến cửa Thủy Hoa nghênh đón Bạch Vi.

Còn chưa tới cửa Thủy Hoa, Trang Như Mộng đã nhìn thấy nữ tử mặc quần lụa màu tím nhạt, bên ngoài còn choàng áo khoác có mũ che màu trắng từ từ đi tới. Còn chưa đến gần, Bạch Vi đã cười khanh khách nói, “Tiểu Mộng, hôm nay cũng xem như đã nhìn thấy ngươi.”

Nghe được lời Bạch Vi nói, trên khuôn mặt Trang Như Mộng tràn đầy nụ cười. Nàng đi lên mấy bước khoác tay Bạch Vi nói, “Tỷ tỷ tốt, Mộng nhi biết sai rồi. Chỉ là mấy ngày trước, đúng là trong phủ có chuyện, Mộng nhi mới nhờ người báo tin hẹn ngươi mấy ngày sau quay lại.”

Trông mắt Bạch Vi đảo quanh mấy vòng, mới nói tiếp, “Vay ngươi phải theo ta đi dạo Trang phủ ngươi một vòng mới được, ta sớm nghe nói, Trang phủ các ngươi được gọi là phủ khả địch quốc (tiền bạc nhiều đến có thể đối địch với quốc gia). Mới vừa trên đường đi đến đây, chỉ nhìn thấy được một phần cũng khiến ta tin lời bàn tán trên phố rồi.”

Nhìn ánh mắt Bạch Vi quan sát trái phải, Trang Như Mộng không khỏi bật cười, “Tỷ tỷ tốt của ta, nếu như ngươi muốn xem, Mộng nhi chắc chắn sẽ đi dạo một vòng với ngươi. Chỉ là câu phủ khả địch quốc không thể nói bừa, Trang phủ chúng ta chỉ là một thương hộ (gia đình thương nhân), hầu phủ Trung Nghĩa nhà tỷ tỷ, còn có khí thế hơn Trang phủ chúng ta rất nhiều. Trong phủ vậy là do sở thích của tổ mẫu lão nhân gia, cho nên mới bố trí lộng lẫy hơn một chút. Chứ nếu thật sự tính toán, thì nhà ta đây còn không sánh kịp bằng hầu phủ Trung Nghĩa nhà tỷ tỷ.

Nghe lời này của Trang Như Mộng, Bạch Vi cũng không phản bác. Dù sao thân là tiểu thư hầu phủ Trung Nghĩa, Bạch Vi cũng rất kiêu ngạo. Hầu Trung Nghĩa, đã đi theo đường kim thánh thượng, có chiến công chi thần (thần dân có công lao) theo hoàng đế thành lập nên triều đại Đại Chu. Thời con cháu thừa kế Hầu phủ, tất nhiên là có tư cách để kiêu ngạo.

Phía này Bạch Vi và Trang Như Mộng còn chưa nói chuyện với nhau mấy câu, thì Trang Như Ngọc biết được tin đã niềm nở chạy tới. Nhìn Trang Như Ngọc cười đến vô hại, Trang Như Mộng càng cảm thấy hết sức buồn bực.

Lúc này Trang Như Ngọc vô cùng niềm nở nói với Trang Như Mộng, “Đại tỷ tỷ, Ngọc nhi nghe nói trong phủ có khách tới chơi, vậy vị thần tiên tỷ tỷ này là?”

Nhìn hàng lông mi Trang Như Ngọc hết chớp đến nháy, Trang Như Mộng nghĩ đến vết thương vừa mới lành trên mặt mình, càng cảm thấy ghê tởm tam muội muội, “Bạch tỷ tỷ, đây là đường muội nhà ta Trang Như Ngọc. tam muội muội, đây là Bạch tiểu thư hầu phủ Trung Nghĩa Bạch Vi.”

Thấy trong mắt bằng hữu buồn bực, đương nhiên là Bạch Vi để ý. Đồng thời lúc nghe thấy mình là tiểu thư hầu phủ Trung Nghĩa, ánh mắt nữ tử kia liền dính chặt ở trên người nàng, nhất thời trong lòng Bạch Vi vô cùng phản cảm với vị Trang Như Ngọc. Chỉ là lúc nhỏ được giáo dưỡng kiềm chế tốt, nàng vẫn gạt đầu hành lễ với Trang Như Ngọc.

Trang Như Ngọc một lòng chỉ muốn kết giao với vị tiểu thư hầu phủ, làm sao có thể ý thức được hành động của mình không thích hợp. Nàng choàng tay Bạch Vi nói, “Bạch tỷ tỷ, đây hẳn là lần đầu tiên ngươi đến Trang phủ chúng ta đi, để Ngọc nhi dẫn ngươi đi dạo quanh Trang phủ chúng ta một vòng.”

Nghe lời nói lấy lòng, cho dù Bạch Vi có kiềm chế tốt thì trên mặt cũng biểu hiện lên sự không thích. Nàng nhanh rút tay phải mình ra, đi đến đứng chung một bên với Trang Như Mộng.

Trang Như Ngọc bị gạt sang một bên, sắc mặt không khỏi tái nhợt, nhưng vẫn nén tức giận tiếp tục tiếp cận. Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện, vị tiểu thư hầu phủ này quả thực là rất ghét mình. Hiểu một điểm này, trong lòng Trang Như Ngọc càng thêm ghi hận Trang Như Mộng. Nàng cho rằng, nhất định là trước đó Trang Như Mộng nói xấu nàng ở trước mặt Bạch tiểu thư, cho nên Bạch tiểu thư mới đối lập với nàng như vậy. Chỉ là Bạch tiểu thư này, làm sao không có mắt đi làm bạn với Trang Như Mộng, có thể thấy được người này cũng không phải người tốt. Trang Như Ngọc nghĩ như vậy, chưa qua bao lâu liền ôm đầu bụng tức quay về viện của mình.

Chờ quay lại Ngọc Gấm Trai, Lư thị chờ ở trong phòng vội vàng hỏi thăm quan hệ Trang Như Ngọc và tiểu thư hầu phủ thế nào. Nghe mẫu thân hỏi, sắc mặt Trang Như Ngọc vô cùng ủ rũ, “Mẫu thân, ngươi không biết. Tiểu thư hầu phủ này, vừa thấy đã không thích Ngọc nhi. Ta nghĩ nhất định là di tiện nhân kia, ở trước mặt tiểu thư hầu phủ, nói xấu nữ nhi. Đều là nữ nhi của Trang phủ, tiểu tiện nhân kia chỉ muốn mình nàng lấy lòng tiểu thư hầu phủ thôi, thật sự là vô cùng ích kỷ.”

Nghe lời này, Lư thị vốn hết sức bất mãn phòng lớn giờ trên mặt càng lộ lên vẻ tàn nhẫn. Nhìn vẻ mặt uất ức của nữ nhi, trong lòng Lư thị thầm nhủ, nếu phòng lớn đã quá đáng như thế, vậy cũng đừng trách Lộ Như Trân ta lòng dạ ác độc. Nàng nhìn nữ đồng trước mắt, giọng điệu lãnh lẽo nói: “Ngọc nhi, ngươi hãy nhìn xem, không được bao lâu, phòng lớn sẽ không thể nhắc đầu lên được.”

Bên này Bạch Vi đi dạo có chút mệt mỏi, liền đi chung với Trang Như Mộng đến Như Mộng cư. Mới vừa vào nhà, Bạch Vi dán mắt nhìn bình phong thêu tay tinh xảo, nhìn hoa Diên Vĩ màu tím giống như thật, Bạch Vi không khỏi lên tiếng tán dương vài câu. Nhìn dáng vẻ này của Bạch Vi, Trang Như Mộng cười bảo nha hoàn hầu hạ lui xuống, chỉ nói là nàng muốn tâm sự chút chuyện với bằng hữu, Bạch Vi nhìn nha hoàn trước mặt liền thấy nàng gạt đầu một cái, rồi đi theo đám người Linh Tê lui ra khỏi phòng.

Lúc này Bạch Vi đã quan sát quanh phòng một lần, thấy trong phòng bố trí vô cùng trang nhã, hảo cảm với Trang Như Mộng càng thêm sâu một phần. Trang Như Mộng kéo Bạch Vi lên giường ngồi, hai người trò chuyện một ít chủ đề nữ tử, bầu không khí càng thêm hài hòa. Trong phòng đốt than Long Ngân, ấm áp hơn trong vườn rất nhiều, nhìn tâm tình Bạch Vi không tệ, Trang Như Mộng chuyển đề tài đến chuyện dân gặp nạn thiên tai. Mấy ngày nay, trong kinh đô có một lượng lớn nạn dân tràn vào, có rất nhiều thương gia cũng thừa dịp bão tuyết mà cố ý nâng cao giá lúa. Bạch Vi không phải là một tiểu thư suốt ngày ở trong phòng, chuyện số lượng lớn nạn dân tràn vào trong kinh đô, đã sớm để ý đến. Hai người ăn nhip với nhau, thuận thế Trang Như Mộng nói đến chuyện nhà mình và nhà ngoại muốn dựng lều phát cháo giúp nạn dân thiên tai. Bạch Vi nghe thấy những lời này, nhất thời hứng thú,

sau khi hỏi thăm liền cáo từ quay về phủ thương lượng với người nhà chuyện này.

Thấy Bạch Vi rời khỏi, trái lại trên mặt Trang Như Mộng hiện lên mấy phần chán chờ. Bạch Vi thấy vậy muốn mở miệng hỏi thăm, chỉ thấy Trang Như Mộng xoay người đi đến tủ treo y phục lấy ra một cái hộp. Đương nhiên là Bạch Vi biết được hộp gấm này, nhưng cũng chỉ nhú mảy không lên tiếng. Thấy dáng vẻ này của Bạch Vi, trái lại Trang Như Mộng càng thêm trấn tĩnh, nàng cầm cái hộp trong tay đưa cho Bạch Vi, “Bạch tỷ tỷ, xin người thay ta trả lại hộp này cho thể tử, nói với thể tử rằng Như Mộng rất vinh hạnh khi quen biết được ca ca này.”

Bạch Vi thấy hộp gấm chuẩn bị bỏ vào trong tay mình, lập tức giật mình lui về sau, nhìn thấy hộp gấm như củ khoai bông tay, “Muội muội, tỷ tỷ ta đi về trước.” Nói xong liền xoay người chạy ra cửa, nhưng nghĩ tới vị thể tử bụng bỏ dao găm ở trong phủ, Bạch Vi lại xoay người sang ranh mãnh nói: “Như Mộng muội muội, trước khi ra cửa phủ vị kia ở trong phủ đã cố ý dẫn ta giúp hắn giải thích một lời, bởi vì cuối năm chuyện trong phủ bận rộn cho nên chưa tới phủ nói rõ một lời, xin Tiểu Mộng nhi đừng tức giận.” Thấy Trang Như Mộng đi lên, nàng vừa chạy vừa quay đầu nói, “Là lỗi của tỷ tỷ ta, quên mất nói với người. Người xem người đã tức giận rồi, còn muốn trả đồ về. Nhưng vị kia ở trong phủ chúng ta đã nói, vật đưa ra ngoài tất nhiên sẽ không thu lại, cho nên người đừng làm khó tỷ tỷ ta.” Nói xong nàng kéo nha hoàn hầu hạ bên người đang đứng chờ bên ngoài chạy ra khỏi cửa viện.

Nhìn bóng lưng Bạch Vi chạy xa, Trang Như Mộng cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tính tình tiểu thư bướng bỉnh của Bạch Vi, ngày sau đó chút u lo không rõ trước đó vì Bạch Tử Hàm cũng tiêu tan không ít.

Ngày thứ hai Trang Như Mộng từ trong miệng nương biết được, Liễu di biết tin muốn cùng Trang phủ giúp nạn dân thiên tai.

Rất nhanh chuyện nhờ thanh thế to lớn chấn động bắt đầu mở rộng. Có phủ tướng quân và hầu phủ Trung Nghĩa giúp đỡ, lần giúp nạn dân thiên tai này có thể nói là còn thuận lợi hơn kiếp trước không ít. Mà quan hệ giữa quân phủ Dữ Tương và hầu phủ Trung Nghĩa rất tốt, cũng tích cực tham gia giúp đỡ. Các cửa hàng bán gạo trong kinh đô gạo, vốn có rất nhiều cửa hàng đều thuộc về Trang phủ, lúc những tiệm gạo khác tăng giá, thì cửa hàng Trang phủ đều bán theo giá gốc. Bởi vì chuyện này, mấy ngày mới bắt đầu còn nổi lên phong trào mua gạo. Nhìn thấy gạo trong kho phòng nhanh chóng giảm dần, Trang lão gia mặt ủ mày chau. May mắn lúc này Trang Như Mộng đưa ra một đề nghị, chính là quy định hộ tịch (hộ khẩu) mỗi nhà được mua gạo theo mức lượng đã định. Phương pháp kia vừa đề ra hiệu quả hết sức rõ ràng, Trang lão gia rất vui thường khích lệ khuê nữ mình thông minh nhiều lần ở trước mặt mọi người.

Chuyện dần dần phát triển theo kế hoạch của Trang Như Mộng, chuyện Trang lão gia giúp nạn dân thiên tai, mấy ngày nay thường xuyên nửa đêm mới về phủ, cũng khiến cho Vương di nương thường hay đến thư phòng chăm sóc hỏi han mấy ngày nay cũng ngủ không ngon, cuối cùng do cố kỵ thai nhi ở trong bụng, nàng mới có ý định nghỉ ngơi.

Mà thừa dịp thời gian này, Trang Như Mộng cũng ở trước mặt Trang phu nhân nhắc đến mấy ngày, nói là nhớ nhà ngoại muốn đi sang phủ tướng quân một chuyến. Thật ra thì sau khi Trang phu nhân đề non ngoại tổ mẫu Trang Như Mộng cũng dẫn con dâu tới Trang phủ hỏi thăm. Thời gian cũng chỉ cách 1 tháng, do thường ngày nàng không thân thiết với nhà ngoại, lúc này lại làm ấm i khiến Trang phu nhân nghi ngờ một hồi. Chỉ là sau khi Trang Như Mộng nũng nịu quần lấy Trang phu nhân mấy ngày qua, Trang phu nhân cũng đã đồng ý lời thỉnh cầu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngục Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

☆, Di nương bị điên

Editor: Từ Sắc Y

Chỉ là Trang Như Mộng còn chưa kịp đi đến nhà ngoại, thì viện Vương di nương ở, liền truyền ra tin tức ma quỷ lộng hành. Tin tức này vừa truyền ra ngoài, có thể nói là khiến lòng người hoảng sợ âm i. Không biết do người nào thả ra tiếng gió, nói rằng tiểu thiếu gia chết oan trong bụng phu nhân trở lại báo thù. Mà Vương di nương thì bị dọa đến nằm trên giường không dậy nổi, suốt ngày cả người đều hoảng hốt. Bởi vì chuyện này, Trang phu nhân đành phải hoãn lại mấy ngày về nhà mẹ đẻ.

Ngày hôm đó trái lại bầu trời rất trong trẻo, ánh nắng chiếu xuống hoà tan đi một phần tuyết đọng, cũng khiến nhiệt độ thấp hơn so với ngày thường rất nhiều. Trong lúc Trang Như Mộng rảnh rỗi, liền ngồi ở trong phòng sưởi với Trang Như Nguyệt làm nữ công. Tính tình Trang Như Nguyệt hoạt bát, mới thêm một con Thủy Chích lại không ngồi được. Nhìn thấy đường tỷ đã thêm một đóa tường vi, nàng cười hi hi lại bắt đầu nói đến đề tài, “Đại tỷ tỷ, người biết không, hôm qua Đại Cậu nhà Chu tẩu từ sinh ra một ổ chó con, nhìn rất thú vị đó.” Chu tẩu từ là ma ma nhóm lửa phòng bếp, gần đây Trang Như Mộng nghe ở trong miệng Trang Như Nguyệt không ít tên người này, bây giờ nghe nàng nói như vậy, Trang Như Mộng đáp lời hỏi: “Tại sao lại đi gặp Chu tẩu từ?”

“Nếu buổi trưa hôm qua không phải là thịt giò dầm tương mang tới quá ít, thì làm sao buổi chiều ta không có chuyện gì gạt mẹ, cầm tiền đến nhờ Chu tẩu từ làm sủi cảo thủy tinh cho ta.” Trong phủ ngũ cô nương tham ăn mọi người đều biết, nhưng Trang Như Mộng nghe thấy lời này khoe miệng vẫn không nhận được mà giật giật, “Cho nên lúc người đi tới, vừa vận nhìn thấy Đại Cậu của Chu tẩu từ sinh chó con?”

Con người đen nhánh của Trang Như Nguyệt chuyển động, “Đúng rồi, nếu đại tỷ tỷ không chờ được thì người đi cùng ta xem một chút đi, nếu có thể ôm về tới một con nuôi là tốt.” Nói như vậy, nàng chấp tay trước ngực về mặt hi vọng nhìn Trang Như Mộng, nhìn vào con người sáng trong kia khiến người

ta khó có thể nói ra một chữ không.

Mấy ngày nay Ngũ cô nương dùng một chiều này ở trước mặt Trang Như Mộng có thể nói là mọi chuyện đều thuận lợi, Trang Như Mộng vì gút mắc với hài tử ở kiếp trước, mà rất nhân nhượng với đường muội hoạt bát khá ái này. Chỉ thấy Trang Như Mộng bắt đầu đi lác đầu, đang định đồng ý với lời thỉnh cầu của Trang Như Nguyệt, thì lúc này Diệu Tuyết lại vén rèm, bước nhanh đi tới bên cạnh lỗ tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Trang Như Nguyệt thích xem náo nhiệt, thấy vậy mắt không khỏi sáng lên. Đợi Diệu Tuyết nói xong, trong con mắt xinh đẹp tràn đầy cầu khẩn. Sau khi nghe được tin tức trong lòng Trang Như Mộng vốn đáng đầy sự chán ghét, lại nhìn bộ dáng này của nha đầu, trái lại chỉ buồn cười sờ sờ đầu nàng, “Được rồi, chúng ta cùng đi thôi.” Nghe lời này, Trang Như Nguyệt vội vàng gạt đầu một cái chỉ sợ sẽ bỏ qua chuyện gì thú vị.

Chờ Trang Như Mộng chạy đến, trong sân Vương di nương đã có rất nhiều người. Trang lão gia liếc mắt nhìn thấy, nữ oa mặc y phục màu hồng, liền vội vàng vươn tay vẫy vẫy Trang Như Mộng lại. Trang Như Mộng kéo Trang Như Nguyệt đến trước mặt Trang lão gia, hai người ngoan ngoãn đứng ở một bên sau đó nàng mới dò xét cẩn thận tình huống trong sân.

Chỉ thấy căn nhà của Vương di nương, đều được dán đầy phù chú khắp nơi, khiến cho gian phòng lúc này cũng hiện lên mấy phần âm u. Mà lúc này Vương di nương, hai mắt vô hồn y phục xốc xếch. Sau khi bị hai ma ma đè xuống đất, trong miệng nàng còn không ngừng lầm bầm, “Ta không cố ý, không cố ý, muốn trách, chỉ có thể trách người uy hiếp đến quyền lợi của con ta.”

Các chủ tử trong Trang phủ vốn đều đã tập trung ở trong sân, đương nhiên lời này cũng truyền vào tai bọn họ. Nghe Vương di nương không ngừng lầm bầm những lời này, trên gương mặt Trang lão phu nhân không chịu được, vội vàng phân phó Mục ma ma bên cạnh đi đến chặn miệng Vương di nương.

Thấy Mục ma ma, như muốn chặn miệng Vương di nương, Trang Như Mộng lặng lẽ kéo kéo tay Trang lão gia. Trang lão gia cúi đầu nhìn, thấy khuê nữ nước mắt đảo quanh liên ấy này không dứt. Hắn giơ tay cản động tác của Mục ma ma, nhìn Trang lão phu nhân vô cùng oán giận, “Sao mẫu thân không để Vương thị, nói hết một lời chân tướng phu nhân để non.”

Vốn Trang lão phu nhân muốn hoá chuyện lớn thành nhỏ, nhìn ánh mắt u oán của con mình rốt cuộc cũng không hành động tiếp. Trang lão phu nhân biết, những năm gần đây mình có thể làm mưa làm gió như vậy, hoàn toàn là dựa vào đứa con trưởng hiếu thuận, sợ khoảng cách giữa mình và con sâu hơn, lúc này thấy con trưởng lên tiếng đương nhiên là nàng không ngăn cản.

Chỉ thấy Trang lão gia đi tới trước mặt Vương di nương âm u nói, “Vương thị, ta hỏi ngươi, chuyện phu nhân để non rốt cuộc có phải ngươi làm hại hay không?”

Lúc này Vương di nương, đã đắm chìm vào trong ảo giác của mình, làm sao có thể nhận ra người trước mắt mình chính là người nàng bên gối. Ở trong mắt nàng, Trang lão gia hoá thành một con búp bê đầy máu, cả người thối rữa gòi bọ khắp người không ngừng giãy giụa. Vì vậy Trang lão gia càng đến gần, vẻ mặt Vương di nương càng thêm sợ hãi. Nàng giằng giằng muốn chạy trốn, nhưng bắt đầu đi lại bị hai ma ma thô sử đè lại.

Nghe câu Trang lão gia hỏi, Vương di nương nói đứt quãng: “Tiểu, tiểu thiếu gia, ngươi bỏ qua cho ta đi. . . . . Ngày đó ta mới vừa lấy được lời chắc chắn từ đại phu, nói ta đã có thai hai tháng, , này, này, lúc này mới lên lên đi vào Mai viên giải sầu. Cũng không bao lâu, ta nghe thấy phu nhân đi vào. Trong lòng ta chợt dạ nên lên lên núp ở một bên. . . . . Nhìn, nhìn thấy vẻ mặt phu nhân hạnh phúc thì quý thần xui khiến ta cầm một quả cầu tuyết nhỏ ném xuống dưới chân phu nhân. Ta thật sự không cố ý, tiểu thiếu gia, tiểu, , tiểu thiếu gia, ngươi hãy bỏ qua cho ta đi, van cầu ngươi. . . . .”

Nghe xong lời Vương di nương về mặt Trang lão gia tức giận, hắn nhắc chân muốn đạp nữ nhân ác độc này mấy đá, nhưng nhìn thấy bụng bầu đã lộ nên buông tha suy nghĩ này. Nhìn gương mặt Vương di nương hoa lệ đầm mưa, Trang lão gia hít một hơi xoay người mở miệng nói, “Độc Phụ Vương thị giết hại con trai trưởng trong phủ, hiện cách chức làm tiện tỳ, chờ sinh con xong rồi bán khỏi phủ.” Nói xong hắn liền phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc dù không rõ ràng vì sao Vương di nương bị điên, nhưng Lư thị đứng ở bên cạnh Trang lão phu nhân lại cực kỳ vui vẻ. Vương di nương hơn phân nửa đã bị phòng lớn bãi bỏ, như vậy thì hài tử trong bụng nàng cũng không tạo nên uy hiếp gì. Nghĩ tới đây nàng nhìn chằm chằm Trang Như Mộng ở cách đó không xa, vui vẻ ở trong lòng rất nhanh đã biến mất, tiện chân này đã làm hại Ngọc nhi nhà ta có sẹo, như vậy thì sau đó không lâu phòng lớn có thêm một tiểu thư điên cũng tốt.

Cách viện Vương di nương, Trang Như Mộng nhanh đi đến Toái Ngọc hiên. Còn chưa vào cửa viện, nàng đã nhận ra bầu không khí bất ổn. Sau khi đi vào, nhìn Ngâm Thuý đang canh giữ ở trước cửa phòng, sau khi mở miệng hỏi thăm mấy câu, nàng đã hiểu, chuyện của Vương di nương đã truyền đến trong tai mẫu thân.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Trang Như Mộng đã nâng làn váy, chạy về phía phòng Trang phu nhân. Trang phu nhân đang lặng lẽ rơi lệ ở trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, nàng vội vàng dùng tay áo lau lau khóe mắt mấy cái, mới gắng gượng tươi cười nói, “Mộng nhi, ngươi đã đến rồi.”

Trang Như Mộng đương nhiên nhìn thấy khoé mắt hồng hồng của mẫu thân, trong lòng nàng không khỏi thở dài. Mặc dù phụ thân thương yêu mẫu thân, nhưng hắn vẫn mắc phải bệnh nam nhân thương, hơn nữa còn làm tổn thương lòng mẫu thân tâm. Nhìn mẫu thân ở trước mặt mình, có ra vẻ kiên cường Trang Như Mộng vô cùng đau lòng.

Trang phu nhân nhìn khuê nữ, bị tia đau lòng trong mắt nữ oa đâm đau mắt. Không nghĩ tới, lúc này người đến an ủi nàng chính là nữ nhi mới mười hai tuổi, nhất thời Trang phu nhân cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót, cuối cùng giọt lệ không nhịn được mà chảy xuống lần nữa.

Trang Như Mộng vội vàng nhón chân, cầm khăn gấm thay mẫu thân lau đi nước mắt trên mặt. Nhưng không nghĩ, động tác của nàng, khiến cho nước mắt trong mắt Trang phu nhân càng chảy thêm nhiều. Lần này Trang Như Mộng hoảng hồn. Nàng vừa lau lệ cho Trang phu nhân vừa khuyên, “Mẫu thân, ngươi đừng khóc, Mộng nhi vẫn bên cạnh ngươi mà.”

Nghe giọng mềm nhũn của nữ oa, Trang phu nhân không nhịn được vươn tay ôm nàng trong ngực, “Mộng nhi, Mộng nhi của ta.”

Cảm nhận được nỗi đau của nương, tâm trạng Trang Như Mộng cũng dần nặng nề theo. Nỗi đau mất con, sao mà vô cùng bi ai. Nỗi đau của nương, nàng cảm động lây. Ở kiếp trước, hài nhi mà nàng mong mấy năm mới có, không phải đã bị Vương Ngọc Hương đá mấy cước giết hại sao. Nghĩ tới những chuyện này, lại nghe tiếng nương khóc, nước mắt trong mắt Trang Như Mộng cũng dần dần chảy xuống.

Lúc Trang lão gia vào nhà, nhìn thấy một màn này. Hai nữ nhân hân hoan cùng yêu thương, một lớn một nhỏ ôm nhau khóc một trận. Vốn sau khi Trang lão gia nghe lời Vương di nương nói thì cảm thấy xấu hổ không thôi, vì vậy hân đi đến ao sen trong vườn giải sầu. Thử nhất hân tức giận khổ sở vì để con trai trưởng, bị nữ nhân trong hậu viện mình hại chết; thử hai cũng bởi vì hân, cảm thấy không còn mặt mũi nào có thể đối mặt với thê tử kết tóc cho nên mới tới đây trốn tránh chuyện này. Chỉ là chân chừng ở ao sen không bao lâu, hân vẫn không ngồi yên nên nhanh trực tiếp đi tới Toái Ngọc hiền của ái thê, ai ngờ sau khi vào nhà lại nhìn thấy một màn này.

Trang lão gia cản Triệu ma ma đang muốn đi lên thông truyền, nhìn hai người trong phòng một cái rồi về mặt âm thầm quay về thư phòng.

Đội hai người khóc đến không sai biệt lắm, hốc mắt Trang phu nhân sưng đỏ mà khuôn mặt trái lại đã ửng hồng một mảnh. Nàng vỗ nhẹ sau lưng Trang Như Mộng, “Mộng nhi, mới vừa rồi là do nương luống cuống. Hân là nương không có hù dọa người đâu nhỉ?”

Nghe lời này, Trang Như Mộng từ trong ngực nương ngẩng đầu lên, trên gương mặt phúng phính còn mấy hàng nước mắt trong suốt, “Mẫu thân, Mộng nhi chỉ đau lòng mẫu thân.”

Lời nói khéo léo của nữ nhi, thiếu chút nữa đã khiến nước mắt Trang phu nhân lại tràn mi lần nữa. Nàng chợt chớp mắt mấy cái, nhìn nữ đồng trong ngực mình phản phát như nhìn nàng, lại nhìn thấy hài tử đã đánh mất. Cảm nhận được ánh mắt ưu thương của mẫu thân, Trang Như Mộng không biết nên an ủi như thế nào cho phải. Con không nói lỗi cha, nhưng chuyện hôm nay, nếu không phải do phụ thân, thì làm sao có thể xảy ra như thế?

Sau một lúc lâu, Trang phu nhân đột nhiên cười ra tiếng, chỉ là nụ cười này dù sao cũng quá gượng gượng. Trang Như Mộng nhìn một màn này, trong lòng có chút hoảng sợ. Nàng vội vàng kéo tay áo Trang phu nhân, lo lắng nói, “Mẫu thân, mẫu thân.”

Trang phu nhân chỉ nhìn về phía trước, ánh mắt rời rạc nói, “Trước kia lúc ở phủ tướng quân, vì nương luôn khinh thường những chuyện xấu xa sau hậu trạch, cho nên cũng xem thường những vương công quý tộc kia. Vì nương không muốn ngày ngày phải đối mặt với hậu trạch, một ít tiểu thiếp lớn nhỏ của phu quân. Vì nương không phải là một người rộng lượng, tất nhiên cũng không muốn chia sẻ phu quân với người khác, cũng không muốn ăn chua uống đắng của những oanh oanh yến yến kia. Ngoại tử phụ thương yêu mẫu thân, cho nên chuyện hôn sự đều theo ý của vi nương. Khi đó phụ thân người đi đến phủ tướng quân, từng chính miệng hứa hẹn sẽ không cưới tiểu thiếp. Vì nương cho là, đây chính là hạnh phúc của ta. . . . .” Nói tới chỗ này, về mặt Trang phu nhân càng thêm thê lương, nàng nhìn về phía xa vô cùng châm chọc nói: “Mộng nha đầu, vì nương vẫn thua qui tắc xưa cũ. Cõi đời này nào có nam nhân không cưới tiểu thiếp? Người cũng không cần phải oán hận phụ thân người, rốt cuộc hân cũng đối xử với với hai mẹ con chúng ta coi như không tệ.”

Nghe mẫu thân vẫn kiêu ngạo như trước, sau khi nói ra một lời như vậy, trong lòng Trang Như Mộng không biết tư vị gì. Nàng không nhịn được phản bác, “Mẫu thân, người cũng không oán? Cũng không hận sao? Người cam tâm à? Vì sao nhất định từ chúng ta phải an tĩnh trong hậu trạch, chờ nam nhân về bỏ thí chút tình cảm đã bị chia không biết bao nhiêu phần.”

Nói một hồi những lời này, Trang Như Mộng cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Những lời này, cũng do nàng nhìn thấy một phòng tiểu thiếp của Lý Duệ Khiêm, nghênh ngang vào trong nhà chào hỏi mình. Bây giờ nhìn mẫu thân kiêu ngạo như vậy, cũng vì quy tắc xưa cũ mà tâm tình chán nản, Trang Như Mộng không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe lời nữ đồng nói, mới đầu Trang phu nhân sững sốt sau lại thờ dài, “Mộng nhi, vì nương thật sự không biết người thông minh sớm, là tốt hay xấu.” Nói xong nàng nói tiếp, “Làm sao không oán? Làm sao không hận? Làm sao lại cam tâm? Chỉ là oán thì như thế nào? Hận thì như thế nào? Không cam lòng thì như thế nào? Ai có thể khiêu chiến với quy tắc này, chúng ta thân là nữ nhi, vẫn phải an tĩnh làm thê, dựa vào phu quân. . . . .”

“Không, mẫu thân, nếu người thật sự nghĩ như vậy, thì lúc đầu người sẽ không chọn gã cho phụ thân.” Vội vã cắt đứt lời của nương, Trang Như Mộng tiếp tục nói, “Mẫu thân, người vốn có thể gã cho thế gia giàu có môn đăng hộ đối (nhà làm quan giàu có xứng thân phận). Nhưng bởi vì người không cam tâm, cho nên mới lựa chọn gã cho phụ thân, dù bởi vì chuyện này, mà người đã bị rất nhiều người giễu cợt nhưng người cũng không để trong lòng. Như vậy Mộng nhi có thể nghĩ, mẫu thân là người kiêu ngạo, không muốn khuất phục những qui tắc thế đời này.”

Nhìn mẫu thân, sau khi nghe lời nàng nói thần sắc trên mặt thay đổi, Trang Như Mộng càng thêm chắc chắn suy nghĩ trong lòng, “Như vậy, đó là bởi mẫu thân đã yêu phụ thân, cho nên mới cam chịu uất ức?”

Sau khi nói ra những lời này, Trang Như Mộng nhìn thấy tia sáng đột ngột loé lên trong mắt mẫu thân, nàng không đành lòng nói tiếp. Chỉ yên lặng ngồi ở bên cạnh mẫu thân, tình cảm giữ phụ nương (cha mẹ), nàng hoàn toàn không thể khẳng định. Chỉ nhìn về mặt đau thương của mẫu thân, trong lòng Trang Như Mộng lặng lẽ nói với mình, Trang Như Mộng, nếu không yêu, sẽ không để người ta có cơ hội làm tổn thương người. Kiếp này, bảo vệ tốt người thương người, yêu người thân của người là được, còn về phần tình cảm nam nữ, vẫn nên kính nhi viễn chi (kính trọng không gần gũi) thôi.

Trong nhà một mảnh yên tĩnh, đoán chừng qua một ly trà, Trang phu nhân mới mở miệng, “Mộng nhi, người không cần lo lắng cho vi nương. Người yên tâm, nhà này là nhà của chúng ta. Nếu trong phủ chúng ta có nhiều người mưu đồ xấu xa như vậy, thì vi nương cũng không phải là loại người chờ để bắt nạt.”

Thấy mây liễu khuê nữ vẫn nhũn nhặn như cũ, Trang phu nhân bế nàng vào trong lòng khẽ ngửi mũi nàng một cái, “Nha đầu ngoan, người yên tâm, mẫu thân sẽ không để phụ thân người khi dễ đâu. Lần này, sẽ làm phụ thân người thật ‘dễ chịu’.”

Nghe mẫu thân nói như vậy, đương nhiên là Trang Như Mộng không nói thêm hai lời. Dù sao phụ thân cũng có lỗi, trong lòng nàng vẫn hi vọng, phụ mẫu có thể ân ái, đầu bạc răng long đến già. Vì vậy nàng trả lời Trang phu nhân, “Đúng vậy, sáng mai chúng ta sẽ đi đến nhà ngoại, không để phụ thân nhìn thấy chúng ta luôn.”

“Được ~”

Tác giả có lời muốn nói:

Lập tức trở về nhà ngoại rồi, người nhà ngoại đều vô cùng đáng yêu. Yên tâm, nữ chính và nương nữ chính chúng ta sẽ nổi lên. Lời khác, thật sự thích Hoa Tư Dẫn, nhưng vì sao kết cục lại bi thương như vậy! !!! Xem TV, mà khóc đến rồi tỉnh rồi mù

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngụợc Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21

☆, Về nhà mẹ đẻ

Editor: Từ Sắc Y

Sau khi an ủi mẫu thân, Trang Như Mộng trở về Như Mộng cư. Lúc này Diệu Trúc đang chờ thừa chuyện ở trong phòng, nhìn Diệu Trúc biết vàng lời, Trang Như Mộng lên tinh thần nói: “Diệu Trúc chuyện này ngươi làm rất tốt, nói đến còn phải cảm ơn thẩm nương tốt của ta. Nếu không phải thuốc của nàng rất tốt, ngươi lại cố ý tăng thêm liều thuốc cho Vương di nương, nghĩ đến chắc hẳn Vương di nương cũng không thể nhanh nhận được báo ứng của mình như vậy đâu.”

Được khích lệ, Diệu Trúc thở phào rõ nhẹ nhõm, chỉ là trước sau nàng đều rất trầm ổn, trên mặt cũng không biểu hiện ra, nếu không phải là Trang Như Mộng quan sát cẩn thận, thì ngược lại sẽ bỏ sót tia đắc ý chợt loé lên trên mặt Diệu Trúc. Đối với lần này, Trang Như Mộng cũng không so đo nhiều. Mặc kệ trước kia Diệu Trúc đã làm gì, chỉ cần bây giờ có thể vì nàng sai khiến, thì sự lợi hại của Diệu Trúc càng thêm có lợi với nàng.

Nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy giữa ban ngày, Trang Như Mộng vuốt vuốt mái tóc trong tay miễn cưỡng nói: “Ta biết rõ ngươi thông minh, chỉ cần ngươi làm tốt chuyện này cho ta, thì người nhà của ngươi sẽ trải qua ngày ngày phú túc an nhạ (giàu có yên vui).” Nói xong Linh Tề bên cạnh nàng đi lên trước đưa cho Diệu Trúc một đôi giày thêu, “Đây là hôm nay mẫu thân ngươi, phải người đưa tới cho ngươi.”

Nhìn đường chỉ tỉ mỉ trên giày thêu trong giày, Diệu Trúc càng thêm e ngại với nữ oa nhìn tưởng chừng vô hại ở trước mắt, nàng quỳ xuống khấu đầu mạnh một cái, “Diệu Trúc đa tạ đại cô nương đã chăm sóc người nhà Diệu Trúc, ngày sau chỉ cần đại cô nương phân phó Diệu Trúc muôn lần chết không từ.”

Ngay đêm đó, Trang Như Mộng nằm ở trên giường nghĩ tới lời Vương di nương nói giữa ban ngày ngược lại càng thêm lo lắng. Khó trách tất cả mọi người không nhìn ra vấn đề, ngay cả bảo tuyết rơi lâu như vậy. Vương di nương lợi dụng nắm tuyết làm hại mẫu thân tể ngã, sau đó nắm tuyết này sớm đã hoà với bảo tuyết trắng làm một thể, ai có thể nghĩ một nắm tuyết trong đó, có thể làm hại một sinh mạng. Lần này nếu không phải Vương di nương tự loạn trận cước, nghĩ đã mua chuộc được Diệu Trúc hòng ngăn cản nàng điều tra chuyện này. Thì làm sao có thể bị phát hiện là lòng dạ ác độc? Nghĩ tới những chuyện này, may là có kinh nghiệm kiếp trước, thủ đoạn của một đám di nương ở hậu trạch Lý phủ, Trang Như Mộng vẫn lần nữa, cảm thấy sâu sắc những nữ nhân một lòng một dạ tranh thủ tình cảm nơi hậu trạch khó có thể ứng phó.

Hôm sau, chính là ngày Trang phu nhân dẫn theo Trang Như Mộng về nhà mẹ đẻ.

Hôm qua chuyện Vương di nương âm ỉ cả phủ đều biết, Trang lão phu nhân cũng bị chất gái mình cố ý cân nhắc làm mất mặt mũi, tóm lại ngoại trừ tam phòng, cả bầu không khí trong Trang phủ đều có chút u ám. Hôm nay hạ nhân gác cổng nơi Trang phủ vừa nghe thấy bên Toái Ngọc hiên truyền lời chuẩn bị xe ngựa xuất hành thì nhất thời đổi sắc lập tức đi thông tri cho lão gia.

Cho nên hiện tại mới có một màn này. Chỉ thấy Trang phu nhân kéo bàn tay nhỏ của Trang Như Mộng, mới vừa bước ra khỏi cửa chính, Trang lão gia liền thở hổn hển chạy theo, “Phu nhân, nàng muốn dẫn Mộng nhi đi đâu? Vừa vặn vì phu không có việc gì, chúng ta cùng đi đi.” Trang lão gia chạy đuổi tới, sau khi nói xong câu đó, liền vô cùng quen thuộc nắm lấy bàn tay còn lại của Trang Như Mộng.

Gương mặt Trang phu nhân lạnh lùng, nhìn Trang lão gia nắm lấy bàn tay còn lại của nữ nhi cũng không lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo này, khiến Trang lão gia nhìn thấy trong lòng không khỏi lo lắng, rốt cuộc hẳn chịu không nổi ánh mắt nhìn chằm chằm đó, đành phải hấp hực buông lỏng tay. Trang phu nhân thấy thế liền dẫn khuê nữ trực tiếp đi đến trước xe ngựa, ngược lại xem Trang lão gia ở một bên như không khí.

Sau khi đỡ Trang Như Mộng lên xe ngựa xong, Trang phu nhân cũng theo sát lên xe ngựa, thấy Trang lão gia chuẩn bị lên theo ở phía sau, Trang phu nhân trực tiếp vươn tay cản hẳn, “Lão gia vẫn nên hiểu thuận với lão thái thái ở trong phủ đi, từ trước tới nay mọi chuyện lão gia đều đặt lão thái thái lên đầu, rồi cứ như vậy mà tro mắt nhìn theo, không chừng bên lão thái thái lại nói ta đây làm đau không hiểu chuyện.” Vừa nói xong xe ngựa Trang phu nhân ngênh ngang rời khỏi, chỉ để lại Trang lão gia ngây ngốc đứng tại chỗ.

Trang Như Mộng ngồi ở trong xe ngựa đưa tay vén rèm xe, nhìn thấy đáng vẻ uất ức của phụ thân, lại nghiêng đầu nhìn thấy mẫu thân đang len lén lau lệ ngược lại không biết phải nói gì.

Hai mẫu tử dựa sát nhau, thời gian trôi qua rất nhanh. Đợi lúc xe ngựa ngừng lại, Trang phu nhân nhẹ giọng gọi nàng một câu, Trang Như Mộng mới phản ứng là đã đến phủ tướng quân. Sau khi xuống xe ngựa, nhìn thấy cửa chính đồ tươi quen thuộc, ngược lại Trang Như Mộng có chút như thoáng gặp mộng. Kiếp trước cách hai ngày phụ mẫu bị sát hại, cả phủ tướng quân phải chịu một tội danh không có chứng cứ mà bị đầy đến biên cương, khi đó nàng ở ngoài phòng Vương Ngọc Hương quý cả đêm, mà Lý Duệ Khiêm lại còn ở trong phòng Vương Ngọc Hương điên loạn đảo phượng cả một đêm.

Nàng vô cùng hồ thẹn với phủ tướng quân, theo nàng nhớ mình và phủ tướng quân không quá thân thiết, sau đó lại từ nha hoàn bên Trang Như Ngọc nói xấu mới biết được, một nhà ngoại tổ của nàng đều không thích phụ thân và những người trong Trang phủ, vì vậy nàng cũng chỉ đến phủ tướng quân vào các ngày lễ ngày tết. Nhưng nàng cũng không thể quên được ngày hôm đó vì tiền đồ của Lý Duệ Khiêm, mà nàng đành phải mặt dày đi đến phủ tướng quân cầu xin tổ phụ. Ngày đó nàng mang theo rất nhiều lễ vật cho cả nhà ngoại tổ, cũng gần gũi với tổ mẫu rất nhiều, đợi đến khi nàng thấy tâm tình tổ phụ không tệ, liền cầu xin tổ phụ dẫn theo phu quân mình vào lần xuất chinh này cũng như cần nhắc cho hần. Nàng biết cả đời tổ phụ làm quan thanh liêm, mà ngoài mặt quan hệ giữa nàng và một nhà ngoại tổ cũng không thân thiết, cho nên cũng không ôm bất kỳ hi vọng gì, nhưng tổ phụ chỉ trầm mặc một hồi lâu rồi cuối cùng vẫn đồng ý với thỉnh cầu của nàng, lúc ấy vẻ mặt thất vọng của tổ phụ khiến cho ký ức nàng vẫn còn nhớ mãi.

Nghĩ tới những chuyện này, Trang Như Mộng đã bị Trang phu nhân dẫn vào cửa chính. Nha hoàn ma ma sớm đã nhận được tin tức đứng chờ ở một bên, thấy tiểu thư và nữ nhi nàng đi vào phủ liền niềm nở đi lên trước hầu hạ.

Người ở phủ tướng quân rất đơn giản, bởi vì lúc lão tướng quân Triệu Đức Trụ đi theo Đương Kim Thánh Thượng tranh đấu giành thiên hạ chỉ là tầng lớp dân quê, mà lúc đó Minh Nhược Lâm xuất thân từ khuê tú thế gia trùng hợp được lão tướng quân cứu, sau này cũng chính là Triệu lão phu nhân bây giờ không để ý người nhà phản đối muốn lấy thân báo đáp, lúc đó chuyện này cũng là một đoạn giai đoạn truyền miệng. Sau khi hai người cưới xong tình cảm hết sức hoà hợp, Triệu lão tướng quân cảm động nhớ đến lúc hần còn trẻ thơ từ không ngại mình bản tiện, cho nên dù rất cuộc hần có được phong làm Phiêu Kỵ đại tướng quân cũng không hề nạt thiệp. Dưới gôi Triệu lão tướng quân cũng chỉ có trưởng tử Triệu Nguyên và ấu nữ Triệu Mẫn, mà Triệu Nguyên lại thích biếu muội nhà cậu Minh Nguyệt Oánh, sau khi lớn lên liền cầu hôn biếu muội nhà cậu, phu thê hai người vốn là tình cảm thanh mai trúc mã rất tốt, lại thêm phụ thân Triệu lão tướng quân làm gương, vì vậy sau khi Triệu Nguyên cưới nhiều năm cũng chỉ có một mình thơ tử Minh Nguyệt Oánh, mà Minh Nguyệt Oánh cũng đã sinh cho hần một đôi trai gái thông minh. Cho nên mới nói Trang phu nhân Triệu Mẫn chấp nhất với câu nhất sinh nhất thế nhất song nhân (một kiếp một đời một đôi người) cũng không phải là không có nguyên nhân.

Vòng qua cửa Thủy Hoa, Trang phu nhân và Trang Như Mộng đi thêm một lát mới đi đến cửa viện Triệu lão phu nhân. Còn chưa kịp đến cửa, Trang Như Mộng đã nhìn thấy cửa mẫu Minh Nguyệt Oánh đã đi lên chào đón, “Muội muội còn chưa tới, mẫu thân còn chưa ngồi yên sớm đã muốn nhìn thấy người một cái đó.”

Trang phu nhân nghe thấy lời này liền cười rộ lên nói: “Vậy ta cần phải đi đến đền tội với lão nhân gia nàng rồi.”

Lúc này Trang Như Mộng đang hành lễ với cửu mẫu Minh Nguyệt Oánh, Minh Nguyệt Oánh thuận tay đỡ nàng dậy, nghe tiểu cô tử (em gái chồng) nói lời này nhướn mày, “Vậy cũng đừng, ai chẳng biết cô nãi nãi chúng ta được lão phu nhân yêu thích chứ, nhưng cũng đừng nói ra để đến lúc đó lão thái thái lại trách ta lắm mồm.”

Nghe lời đại tẩu trên ghẹo, Trang phu nhân nghiêng người về mặt ấu lo, “Nếu đại tẩu không để ta đi vào, thì đến lúc đó mẫu thân lại trách người nha.”

Minh Nguyệt Oánh che miệng cười khẽ cũng không trên ghẹo tiểu cô tử lần nữa, thấy chân mày tiểu cô tử dần dần giãn ra, mới một tay kéo nàng bước vào phòng.

Được bàn tay ấm áp của cửu mẫu nắm lấy, tâm tư Trang Như Mộng dần dần bình tĩnh lại. Vừa giương mắt nàng đã nhìn thấy tổ mẫu ở đối diện đang cười từ ái với mình, vừa định mở miệng kêu một tiếng tổ mẫu, thì trong mắt của nàng đã ngân ngấn nước mắt, nàng vội nháy mắt mấy cái, ép nước mắt không chảy thân thiết nhìn về phía tổ mẫu, Trang Như Mộng ngượng cười một tiếng, “Đã lâu không gặp tổ mẫu, Mộng nhi rất nhớ tổ mẫu.”

Thấy vẻ mặt từ tử nói thật, Triệu lão phu nhân đột nhiên sững sốt vì thái độ thân mật của cháu nữ, sau đó cũng không suy nghĩ nhiều mà vui vẻ cười một tiếng rồi đứng dậy kéo nàng vào trong lòng, “Đưa bé ngoan, tổ mẫu cũng nhớ người.” Mấy người trong nhà nhìn thấy một màn này, cũng không suy nghĩ nhiều mà chỉ nói tình tình Trang Như Mộng trẻ con.

Tiểu cô nương Triệu Minh Đình đang ngồi ở một bên nhìn thấy không vui. Trước kia Trang Như Mộng nhìn không thích một nhà ngoại tổ, đương nhiên cũng không tiếp xúc tốt với tiểu muội muội bên nhà ngoại tổ. Triệu Minh Đình không thích biếu tỷ lúc nào cũng hờ lạnh với nàng, mà Trang Như Mộng cũng không ưa biếu muội lúc nào cũng thân thiết với nương nàng. Không nhìn được đáng vẻ này của Trang Như Mộng, tiểu cô nương Triệu Minh Đình thờ dài, “Ai ~ lúc nào biếu tỷ đã trở nên cảm tính như vậy chứ, làm Đình Nhi ta không quen.”

Triệu phu nhân nghe lời này nhanh lồm nàng một cái, nhận được ánh mắt cảnh cáo của mẫu thân, tiểu cô nương Triệu Minh Đình tròn mắt cả trông mắt nhưng vẫn ngậm miệng. Trang Như Mộng nhìn thấy một màn này trên mặt cũng có chút không chịu được, trước kia nàng thật sự không thân với phủ tướng quân, mà một đời người trong phủ tướng quân lại bị Lý Duệ Khiêm làm hại phải lưu đầy ở nơi hoang dã. Nghĩ tới những chuyện này, nhìn thấy biếu muội tùy hứng bùng bình, lần đầu tiên trong đời Trang Như Mộng cảm thấy tiểu cô nương này tròn mắt cả trông mắt cũng hết sức dễ nhìn.

Nghĩ như vậy nàng liền cười thân thiết với tiểu cô nương này một tiếng, ngược lại cũng hóa giải bầu không khí mới vừa rồi có chút xấu hổ. Chỉ là Triệu Minh Đình lại khó thích ứng với một tiếng cười này, nhìn không khí một phòng hòa hợp như thế, rốt cuộc nàng vẫn nhìn không gây khó dễ.

Trang phu nhân rất yêu thích chất gái này, bởi vì Triệu Minh Đình không giống với con gái của nàng Trang Như Mộng, các nữ tử khuê các chỉ thích cầm kỳ thư họa. Mà từ nhỏ tiểu cô nương Triệu Minh Đình đã thích vũ đạo lộng thượng, hoàn toàn tương tự với Trang phu nhân lúc còn là cô nương, cho nên mỗi lần hai cô cháu gặp nhau đều nói chuyện rất hợp ý. Điều này cũng gián tiếp tạo thành mâu thuẫn giữa hai tiểu cô nương Trang Như Mộng và Triệu

Minh Đình, càng tăng lên. Cố tình là tính tình hai người đều bướng bỉnh không nghe lời, cho nên mặc dù lần này mọi người có nhứt đầu nhưng cũng không còn cách nào.

Mấy ngày nay khuê nữ thay đổi đương nhiên là Trang phu nhân đều nhìn ở trong mắt, hôm nay thấy nàng không tranh chấp với chất nữ, trong lòng nàng không khỏi thở phào một cái. Nhìn chất nữ không được tự nhiên, Trang phu nhân gật đầu với Triệu ma ma một cái, Triệu ma ma liền bung lên một cái hộp son nước màu đen. Trang phu nhân nhận lấy cái hộp đưa cho tiểu chất nữ, “Đình Đình, mở ra xem một cái coi có thích hay không?”

Triệu Minh Đình cũng không khách khí, vui mừng nhận lấy cái hộp rồi mở ra, chỉ thấy trong hộp là một cây roi Cừu Tiết màu bạc, trên roi điêu khắc hoa văn đơn giản, phía trên còn treo hai cái chuông, khẽ vung lên sẽ phát ra những tiếng vang trong trẻo. Nhìn thấy cây roi này, Triệu Minh Đình sớm đã vứt những đồ vật khác ra ngoài chín tầng mây, u mê cầm lên cây roi muốn thử ở trong phòng.

Triệu phu nhân nhìn thấy dáng vẻ của nữ nhi, buồn cười nói: “Còn không mau cảm ơn cô cô.”

Nghe giọng điệu nẫu thân cảnh cáo, Triệu Minh Đình lấy lòng cười một tiếng cũng không dám thử ở trong phòng, nàng đeo roi ở bên hông rồi nói cảm ơn với Trang phu nhân. Trang phu nhân thấy chất nữ thật lòng thích món quà này trong lòng hết sức vui mừng, “Đình Nhi ngoan, cây roi này là biểu tỷ người sai người tìm, cô cô ta không chịu được một tiếng cảm ơn này của người đâu.”

Lần này nụ cười trên mặt tiểu cô nương Triệu Minh Đình chợt cứng lại, nàng sờ sờ cây roi ở bên hông, lại nhìn biểu tỷ một cái, trên mặt ngoại trừ kinh ngạc còn có kinh hãi. Cũng không trách được tiểu cô nương Triệu Minh Đình lại như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên từ lúc nàng chào đời tới nay nhận được món quà từ Trang Như Mộng. Trong lòng tiểu cô nương Triệu Minh Đình chỉ có một suy nghĩ, món quà này nhất định là một âm mưu!

Bạn đang đọc truyện *Tấn Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 22

☆, Nhị Nha và Đại Cầu

Editor: Từ Sắc Y

Suy nghĩ của tiểu cô nương Triệu Minh Đình có thể nói là hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt, mấy người trong nhà làm sao không nhìn ra. Lần đầu tiên Trang Như Mộng muốn lấy lòng biểu muội, nếu không phải nàng luôn nói mình không so đo với tiểu cô nương, thì xem chừng cũng khó mà không xụ mặt cháy da.

Bây giờ nhìn vẻ mặt Triệu Minh Đình cảnh giác nhìn mình chằm chằm, Trang Như Mộng thật sự cảm nhận được tư vị làm tỷ tỷ tốt không dễ dàng. Triệu lão phu nhân vừa định mở miệng muốn hòa hoãn không khí, thì Trang phu nhân đã kéo tay nàng, bàn tán về chuyện nàng dâu vương gia sát vách mới cưới về. Triệu phu nhân thấy vậy, suy nghĩ một chút cũng gia nhập đề tài. Chuyện của tiểu hài tử, người lớn bọn họ vẫn không cần bận tâm thì tốt hơn.

Trang Như Mộng nhìn thấy một màn này, vừa cười. Nụ cười này rơi vào trong mắt Triệu Minh Đình, lại quý dị vô cùng. Mặt khối băng, biểu tỷ hừ lạnh, không ngờ lại còn cười với nàng, điều này thật sự gây chấn động lớn với tiểu cô nương Triệu Minh Đình. Nếu Trang Như Mộng giống như thường ngày, hung dữ với tiểu cô nương Triệu Minh Đình, thì nàng nhất định sẽ không sợ nửa phần.

Chỉ là đây là tình huống như thế nào, vì sao nàng lại cười dịu dàng như vậy! Nghĩ tới đây, Triệu Minh Đình trực tiếp lui về sau vài bước, hoảng sợ gọi Triệu phu nhân một tiếng, “Nương ~”

Lúc này Triệu phu nhân đang kể vô cùng sinh động về sắc đẹp của nàng dâu bên Vương gia, nơi nào nghe thấy được tín hiệu cầu cứu của Triệu Minh Đình, kết quả là Trang Như Mộng cười đến dịu dàng, đi lên trước nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Triệu Minh Đình.

Biểu tỷ cao ngạo lại chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đây cũng là lần đầu tiên Triệu Minh Đình sống mười một năm, lại hoảng sợ đến mức quên phản kháng. Không biết Trang Như Mộng đã nói mấy câu gì, liền dắt tiểu cô nương đi ra khỏi phòng sảnh.

Nhìn hai tỷ muội cùng nhau đi xa xa, Triệu lão phu nhân vui mừng nói một câu, “Tình cảm hai nha đầu này cũng không tệ.” Khoé mắt Triệu phu nhân giật một cái nhưng vẫn phụ họa nói, “Mẫu thân nói rất đúng.”

Đội đến Triệu Minh Đình phản ứng lại, thì Trang Như Mộng đã dẫn nàng đi đến khu luyện võ trong phủ tướng quân. Đến địa phương quen thuộc, Triệu Minh Đình vung vẩy khỏi tay Trang Như Mộng, “Trang Như Mộng, người có âm mưu gì đều ra tay đi, bản cô nương tuyệt đối không sợ.” Nói xong nàng thờ mạnh muốn rút nhuyễn tiên bên hông, chỉ là mới chạm đến roi, nàng lại nghĩ tới đây là vật Trang Như Mộng đã đưa cho nàng, nghĩ muốn ném roi vào người trước mắt, nhưng Triệu tiểu cô nương lại có chút không muốn.

Chú ý tới hành động của tiểu cô nương, Trang Như Mộng hơi buồn cười, đã lâu nàng chưa nhìn thấy, người nào có suy nghĩ viết ở trên mặt như biểu muội nàng này.

Nhìn thấy biểu tỷ lại muốn cười, tiểu cô nương Triệu Minh Đình sắp điên lên, “Người có thể không cười được sao?”

Trang Như Mộng không ngờ rằng nụ cười của nàng lại có thể gây chấn động lớn với tiểu cô nương như thế, ngược lại có chút dờ khóc dờ cười. Thấy Trang Như Mộng không tiếp tục cười dịu dàng một tiếng với mình, trong lòng tiểu cô nương Triệu Minh Đình thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn tiểu cô nương như vậy, Trang Như Mộng thăm dò muốn đi lên một bước. Lần này tiểu cô nương mới vừa thoáng thả lỏng phòng bị, lại lập tức cảnh giác. Trang Như Mộng chỉ đành phải dừng bước, lúng túng giải thích, “Minh Đình, trước đó là lỗi của biểu tỷ, hôm nay biểu tỷ ta cố ý tìm cho người cây roi người thích nhất để tạ tội. Minh Đình ngoan, người cũng đừng tức giận với biểu tỷ nữa.”

Triệu Minh Đình nghe lời này, chần chờ trong chốc lát mới mở miệng nói, “Người thật sự là biểu tỷ hừ lạnh của ta sao?”

“Biểu tỷ hừ lạnh?”

“Cái này, cái này không quan trọng..., nếu người đã nói như vậy, bản cô nương cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, hôm nay ta tạm thời tin tưởng người một lần, chỉ là sau này người không được quấy rối lúc cô cô dạy ta học võ.”

“Một lời đã định.” Trang Như Mộng thở phào nhẹ nhõm, cười rạng rỡ với Triệu Minh Đình.

Mặc dù Triệu tiểu cô nương vẫn còn hơi không thích ứng được, nhưng cũng không tiếp tục lui về sau.

Bên này hai cô nương cuối cùng cũng bắt tay giảng hòa, mà đôi lại bầu không khí trong phòng Triệu lão phu nhân có chút bất thường. Lại nói, đến nay Triệu lão phu nhân cũng không thích con rể Trang Thiên Bảo, nàng cảm thấy người con rể này không quả quyết, quá mức ngu hiếu với Trang lão phu nhân. Nhưng bất đắc dĩ là nữ nhi thích, cho nên hôn sự lúc ban đầu nàng chỉ đành miễn cưỡng chấp nhận. Mà sau khi cưới chừng mười năm, Trang Thiên Bảo hết lòng tuân thủ lời hứa không cưới thêm nữa, điều này cũng khiến cho Triệu lão phu nhân thay đổi cái nhìn với người con rể không ít, vốn là mọi người trong Triệu phủ cũng đã dần dần chấp nhận hẳn, lúc này xảy ra chuyện nữ nhi đề non, tiếp nối lại là chuyện Vương thị lớn bụng, điều này quả thật khiến cho Triệu lão thái gia và Triệu lão phu nhân tức giận đến đập bể mấy bộ trà thượng hạng.

Về mặt Trang phu nhân thỉnh thoảng khế hiện lên u sầu, đại tẩu Triệu phu nhân còn phát hiện, đương nhiên cũng không gạt được người làm mẹ như Triệu lão phu nhân. Lúc này, thấy hai nha đầu đã đi xa, Triệu lão phu nhân liền trầm giọng hỏi, “Do cô gia không xử lý, mặc cho Vương thị làm càn ở trước mặt người khiến người ám ức sao?”

Vừa nhắc tới Vương di nương, Trang phu nhân lại nhớ đến hải nhi đã chết oan, lúc này ở trước mặt mẫu thân uất ức đè nén nhiều ngày cũng dần dần hiện lên, nàng khóc to lên như đứa nhỏ. Triệu lão phu nhân còn chưa biết ngoại tôn mình bị hại chết, lúc này lại nhìn thấy khuê nữ khóc đến đau lòng, chỉ nghĩ là Vương di nương lại làm chuyện gì đó xấu xa ép nữ nhi phải về nhà mẹ đẻ, nàng nhỏ giọng an ủi nữ nhi, “Do cô gia cố kỵ thai nhi ở trong bụng Vương thị, với này bây giờ lão thái thái cũng che chở cho Vương thị, mặc dù tính tình Mẫn nhi người không chịu thua kém, lúc này cũng không nên chấp nhặt với Vương thị. Phải biết, chỉ cần phủ tướng quân chúng ta vẫn còn, thì Vương thị cũng sẽ không gây nên nổi sóng lớn gì.”

Nghe lời này, Trang phu nhân càng khóc đến đau lòng, nàng dứt quãng nói ra đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng lại nhào vào trong lòng Triệu lão phu nhân khóc không thành tiếng. Nghe xong chân tướng Triệu lão phu nhân nhìn nữ nhi khóc đến đau lòng, tức giận đến vỗ mạnh mấy cái lên bàn, “Đồ khôn kiếp, thật sự xem thiên kim phủ tướng quân ta dễ bắt nạt!”

Triệu phu nhân nắm chặt khăn lụa lau lệ một cái, nhìn tiểu cô từ thương yêu nói, “Trước mười mười cứ ở trong phủ mấy ngày đi, trong viện người bọn nha hoàn cũng thường xuyên quét dọn, nếu là có thiếu cái gì thì trực tiếp sai người đi lấy là được. Về phần cô gia, người yên tâm, phụ thân và đại ca người sẽ làm chỗ dựa cho người.”

Đợi đến lúc dùng cơm trưa, Triệu lão tướng quân và Triệu tướng quân trở lại phủ. Sau khi hai nam nhân biết được nguyên nhân Triệu Mẫn quay về phủ, Triệu lão tướng quân trực tiếp nâng mấy câu, “Đồ ranh con chó đẻ.”

Sau khi bị Triệu lão phu nhân liếc nhìn trừng mắt một cái, hần đi lên vỗ vai Triệu Mẫn một cái thật mạnh, “Nhị Nha, lần này về nhà cũng không cần quay về Trang phủ chó má đó nữa, có phụ thân ở đây, ta xem còn ai dám hãm hại người khiến người tức giận nữa.”

Triệu Mẫn đang đau lòng, cộng thêm bị lực tay vỗ mạnh lão đạo người mấy lần. Nghe phụ thân gọi tên hồi nhỏ nàng đã kháng nghị vô số lần, hồi đó nghe nói người xưa đặt nữ danh để nuôi, làm sao nàng còn nhớ đến đau lòng nữa, vuron tay vuốt vuốt bả vai khẽ đau nàng mở miệng kháng nghị nói, “Phụ thân, không được gọi ta là Nhị Nha.”

Triệu lão tướng quân nghe lời này uất ức nói: “Nhị Nha, đã lâu phụ thân chưa gọi người là Nhị Nha.” Triệu Mẫn nghe thấy lời này, vô cùng bất đắc dĩ. Một bên Triệu tướng quân Triệu Nguyên xem náo nhiệt nhìn thấy mười mười kinh ngạc, vô cùng không khách khí mà che miệng cười trộm, không khéo một màn này lại bị Triệu lão tướng quân nhìn thấy, chỉ nghe Triệu lão tướng quân lớn tiếng gọi, “Đại Cầu, làm sao người lại như cô nương khuê tú cười che miệng thế.” Nhìn về mặt Triệu Nguyên suy sụp khi nghe gọi một tiếng Đại Cầu, lần này đến phiên Triệu Mẫn cười to lên một hồi, trong nhà âm ỉ ngược lại không còn không khí đau thương vừa rồi.

Cuối cùng vẫn là Triệu lão phu nhân lên tiếng. Triệu lão tướng quân mới không thể không tạm thời buông tha cho đôi trai gái nhà mình. Mà Trang Như Mộng và Triệu Minh Đình ở một bên lại bị chọc đến cười khanh khách không ngừng, khiến Triệu Nguyên và Triệu Mẫn ném cho Triệu lão tướng quân vô số ánh mắt oán trách, sau khi Triệu lão tướng quân nhận được kết quả, lại cúi đầu trêu chọc Triệu Minh Đình và Trang Như Mộng.

Thật ra thì sau khi vào nhà Triệu lão tướng quân liền phát hiện, từ trước đến giờ ngoại tôn nữ vốn lạnh lẽo không hợp nhau lại chung đụng rất hoà hợp với chất nữ ôn ào. Trong mắt Triệu lão tướng quân, đây là một chuyện lạ. Suy nghĩ một chút hần vẫn mở miệng trước hỏi Triệu Minh Đình, “Minh Đình, hôm nay người và biểu tỷ chơi thật vui vẻ.”

Phải nói là tiểu cô nương Triệu Minh Đình suy nghĩ rất đơn giản, trước ở khu luyện võ sau khi Trang Như Mộng nói mấy câu nói liền buông lỏng phòng bị, tiếp đó Trang Như Mộng nói muốn nhìn thấy nàng múa roi, lúc trước ở trong phòng Triệu Minh Đình cũng ý đó, bây giờ nghe lời này tất nhiên là không hề từ chối, sau mấy viên đạn bọc đường của Trang Như Mộng, cuối cùng lúc hai người quay lại đã xưng hô tỷ muội tốt.

Nghe tổ phụ hỏi, mặc dù Triệu Minh Đình cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn cười trả lời, “Hôm nay biểu tỷ tặng cho Đình Nhi một cái roi Cừu Tiết, Đình Nhi rất thích. . . . .”

Mây rậm của Triệu lão tướng quân nhường lên, đang muốn mở miệng, thì Triệu lão phu nhân đã nhét một cái bánh màn thầu vào trong miệng của hắn, “Ăn cái gì còn không ngăn được miệng của ngươi.” Nói xong từ ái nói với hai tiểu cô nương: “Mộng nhi, Đình Nhi nhanh dùng cơm đi, hôm nay tổ mẫu chuyên phân phó phòng bếp, làm thêm mấy món ăn mà các ngươi thích ăn.”

Tiểu cô nương Triệu Minh Đình liếc mắt nhìn tổ phụ đang im lặng gặm bánh bao, cười híp mắt gấp một ít sườn lợn ngâm dấm chua bỏ vào trong miệng.

Lần này Trang phu nhân ở phủ tướng quân đến mấy ngày, trong lúc đó Trang lão gia đã đi đến mấy lần, lần nào cũng bị Triệu lão tướng quân nằng nằng đuổi, nghe nói nếu không phải Triệu tướng quân kéo lại, thì trên người Trang lão gia chắc phải thêm mấy vết thương mới.

Ngày hôm đó Tiểu cô nương Triệu Minh Đình đang quán Trang phu nhân nhờ cô cô dạy nàng một bộ tiên pháp, thì có hạ nhân tới bẩm báo nói đại thiếu gia đã trở lại. Triệu Minh Đình có một ca ca, nàng rất yêu thích, sau khi nghe tin tức cũng không để ý đến chuyện học tiên pháp nữa, suy nghĩ này sớm đã bay đến ngoài chín tầng mây. Trang phu nhân thấy buồn cười vuốt vuốt tóc Triệu Minh Đình, “Chúng ta cùng nhau đi xem Minh Hiên thôi.”

Triệu Minh Đình cười híp mắt kéo Trang Như Mộng ở một bên, liền đi theo cô cô đến viện Triệu lão phu nhân. Vẫn còn ở ngoài cửa Trang Như Mộng đã nghe thấy giọng nói thảng thốt của một nam tử truyền đến, mà Triệu Minh Đình ở một bên nghe thấy giọng nói của huynh trưởng, cũng không thêm để ý đến nghi thức của khuê tú thế gia mà trực tiếp vui sướng chạy nhanh vào phòng.

Lúc Trang Như Mộng vào phòng, chỉ thấy một nam tử vận áo xanh thoắt có nét thon gầy, đứng ở giữa phòng chính hưng phấn bưng bưng nói về lần đi đến chùa Thọ An tham quan tượng Phật lớn được làm từ vàng. Nam tử này chính là trưởng tử của phủ tướng quân, là biểu huynh của Trang Như Mộng Triệu Minh Hiên. Triệu Minh Hiên tròn 16 tuổi, bắt đầu đi là từ nhỏ hắn đã không thích múa đao lấy kiếm, thân là trưởng tử tướng môn, nhưng cố tình lại si mê yêu thích văn thơ văn nhân phong nhã. Chuyện này, Triệu lão tướng quân không biết đã vút Triệu Minh Hiên biết bao nhiêu roi, nhưng vị gia tử này lại ương ngạnh, tổ phụ có dùng bất cứ thủ đoạn mềm cứng gì cũng không phục, còn dùng những lời dạy của Khổng Tử nhằm khuyên bảo tổ phụ. Cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của Triệu lão phu nhân, Triệu lão tướng quân chỉ đành phải bỏ đi ý muốn bồi dưỡng tôn tử thành một đại tướng nổi danh. Điều này có thể nói là một chuyện đáng tiếc lớn nhất trong đời Triệu lão tướng quân.

Sau khi Trang Như Mộng và Trang phu nhân vào nhà, Triệu Minh Hiên cung kính gọi cô cô một tiếng, Trang Như Mộng hành lễ với với biểu huynh. Lại nói chuyện một hồi, Triệu Minh Hiên liền đưa lên quả lễ đã chuẩn bị xong, Trang phu nhân là một vòng chuỗi Kim Chung hạt Bồ Đề, quan sát tỉ mỉ có thể ngửi cảm nhận được mùi vị thảo dược (mùi thuốc), nếu đeo lâu dài có thể thông máu làm đẹp, nâng cao tinh thần, tinh táo. Còn Trang Như Mộng là một tượng Phật Di Lặc ngậy thơ ngốc nghếch, hắn nói là xin cao tăng mở hào quang có thể trừ tà giữ bình an.

Trang Như Mộng vui mừng nhận lấy, giương mắt nhìn thấy Triệu Minh Đình đang vui mừng vuốt vuốt một tiểu đao khắc hoa văn ngọc ẩn bằng đồng mạ vàng của Tạng tộc, nàng đã hiểu rõ nhất định là biểu ca đã chuẩn bị xong tất cả quà cho mỗi người. Lại nói kiếp trước, ở phủ tướng quân quan hệ giữa Trang Như Mộng và vị biểu ca này cũng tương đối khá tốt. Nếu nói đúng chính là, nàng biết Triệu đại thiếu gia là Triệu Minh Hiên, cũng không nói với hắn một câu không tốt. Tựa như bây giờ, Triệu đại thiếu gia đều biểu hiện đúng mực sự quan tâm với thân nhân.

Những ngày sau phủ tướng quân đều yên tĩnh và thanh thản, chỉ là rốt cuộc đây cũng chỉ là nhà mẹ đẻ của Trang phu nhân, vì vậy sau khi đạo thánh chỉ được truyền xuống Trang phủ, xé chiều hôm đó Trang lão gia lại đến dẫn hai mẫu tử về nhà, Trang phu nhân dẫn Trang Như Mộng quay về Trang phủ.

Tác giả có lời muốn nói:

O(∩_∩)O ha ha ~ có hay không, có cảm thấy phủ tướng quân chính là người một nhà vui vẻ không, sau đây, soái ca mỹ nam chúng ta sẽ chính thức ra sân vào chương sau.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 23

☆, Mới gấp gờ

Editor: Từ Sắc Y

Nội dung của thánh chỉ, buổi sáng Trang Như Mộng ở phủ tướng quân cũng đã biết đại khái, đoán chừng chính là lần này Trang phủ và mấy đại thế gia (nhà làm quan lớn) có công giúp nạn dân thiên tai, nhờ đó Trang phủ được hoàng thượng vinh dự lần nữa, sau đó lại ban cho một ít phần thưởng .... Trang Như Mộng ngồi trên xe ngựa, nhìn trên phố chợ bày đầy đồ tết, nghĩ tới gần cuối năm, trên mặt cũng nổi lên chút ý cười, đây chính là năm mới đầu tiên sau khi nàng sống lại, dù thế nào nàng cũng muốn chung vui với người nhà.

Chờ đến Trang phủ, Trang Như Mộng với Trang phu nhân đi vào viện Trang lão phu nhân thỉnh an trước, lần này Trang lão phu nhân cũng không giả vờ, mà chỉ ôn hoà hỏi thăm Trang phu nhân và Trang Như Mộng mấy câu, rồi lấy cớ mệt mỏi, đuổi họ quay về viện nghỉ ngơi.

Sau khi Trang Như Mộng bái biệt mẫu thân, dẫn theo Linh Tê trở về Như Mộng cư. Lần này Trang Như Mộng chỉ dẫn theo Linh Tê trở về nhà ngoại, Diệu Trúc Diệu Tuyết sẽ ở lại chăm lo trong phủ. Chờ khi vào phòng, Trang Như Mộng đuổi đám người Linh Tê lui xuống, rồi cầm lên binh pháp tôn từ gần đây ngoại tổ gia hay xem. Linh Tê thấy vậy, nằng đi ra bên ngoài phân phó cho Diệu Trúc, Diệu Tuyết đưa quà tặng lần này cô nương mang về sang các viện.

Thiên Kiều các

Ngồi trong Ôn Hương nổi tiếng nhất kinh đô, đây là lúc náo nhiệt nhất. Bên trong các khắp nơi đều oanh ca yến vũ, không khí xung quanh người người đều mập mờ. Chỉ là đi lên thang lầu, phòng cuối cùng trong một dãy, lại an tĩnh đến bất thường.

Chỉ thấy cửa phòng đóng chặt, trong phòng là ba nam tử y phục bất phàm đang ngồi nói chuyện. Trong số đó có một vị nam tử trẻ tuổi nhất đang ngồi, càng khiến cho người không thể bỏ qua. Cho dù chỉ thấy hần vận một bộ bào trắng, cũng không che giấu được anh khí hơn người. Mày rậm khê nhếch, mi dài cong cong, trông mắt đen nhánh thâm thúy. Lúc này ánh mắt nam tử sắc bén, đặt trên người hai nam tử trung niên đang chần chừ. Khí thế vương giả quần lâm thiên hạ kia, lại bất giác khiến người ta cảm thấy bị ách bức rất lớn.

Mà một nam tử trung niên ở trong đó, lại là đại lão gia Trang phủ Trang Thiên Bảo. Bị ánh mắt này quan sát, trên trán Trang lão gia không khỏi toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Còn nam tử trung niên đối diện còn lại, cũng không khá hơn một chút nào, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện hai chân hần dưới bàn đả bắt đầu run run.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, không có người nào dám phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này. Rốt cuộc chỉ thấy nam tử trẻ tuổi khê cười một tiếng, Trang lão gia nghe thấy tiếng cười trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng phụ họa cười theo.

Đúng lúc này, nam tử nọ thu lại nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho vị nam nhân béo mập kia mới vừa thả lỏng, nay lại càng run rẩy hơn vừa rồi. Thấy như vậy, trong mắt nam tử thoáng lướt qua một tia khinh thường, “Thánh chỉ đã truyền, năm nay tất cả cung ứng trong hoàng gia đương nhiên vẫn là do Trang phủ cung cấp.” Nói xong hần trực tiếp đứng dậy phát tay áo rồi đi.

Lão gia Tiền phủ, thấy nam tử áo đen rồi đi, vừa muốn đứng dậy đuổi theo nói đôi câu. Chỉ là mới đi một bước, hình như hần nghĩ tới chuyện gì đáng sợ, lập tức dừng bước chân. Trong chớp mắt nam tử áo đen kia đã bước ra khỏi khỏi. Tiền lão gia xoay người giận dữ trừng mắt một cái, lúc nào đại lão gia Trang phủ cũng ép trên đầu Tiền gia hần, nghĩ rằng năm nay sẽ ổn định lên gió không ngờ hần lại bỏ lỡ vị trí hoàng thượng ban, cho nên càng thêm căm hận với người trước mắt.

Bên kia, Trang Như Mộng đang ngồi ở trước bàn trang điểm tháo trang sức, Linh Tê quen tay vừa tháo trâm vòng cho nàng, vừa lên tiếng nói, “Đại cô nương, hôm nay thánh chỉ đã truyền đến phủ, thật sự đúng là một chuyện vui mừng. Sáng mai lão gia sẽ tổ chức một bữa tiệc, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều danh môn khuê tử, sáng mai nhất định ta phải trang điểm cho ngài thật xinh đẹp.”

Trang Như Mộng đang vuốt vuốt một lọn tóc, nghe thấy lời này cũng không phản đối, đoán chừng bữa tiệc sáng mai sẽ vô cùng náo nhiệt, những chuyện khác không nói, chỉ hai người Vương Ngọc Hương và Trang Như Ngọc cũng đủ gây sức ép. Nghĩ tới đây Trang Như Mộng cũng không nổi giận, kiếp trước thủ đoạn của hai người này nàng đều đã thỉnh giáo từng cái rồi, bây giờ đoán chừng hai nàng cũng không lật mình tạo sóng lớn gì nổi. Hơn nữa Bạch tỷ tỷ cũng tới đây, nghĩ tới trái lại nàng có chút mong đợi, chỉ là Bạch Tử Hàm không đến. . . . . Nghĩ đến Bạch Tử Hàm, trên mặt Trang Như Mộng hiện lên mấy phần bất đắc dĩ hiếm thấy.

Linh Tê đang tự hỏi ngày mai mình nên búi tóc dạng gì cho cô nương, rồi phối phục sức (y phục trang sức) nào, cho nên nét thay đổi trên mặt Trang Như Mộng tất nhiên cũng không để ý đến. Chờ Diệu Tuyết dọn giường, Diệu Trúc hầu hạ Trang Như Mộng rửa mặt xong, Linh Tê và hai nàng cùng nhau lui ra ngoài.

Thấy mấy người Linh Tê đi ra Trang Như Mộng vốn đang ngủ say nay lại mở mắt vén chăn một cái, rồi sau đó đi qua phòng trong sát vách lặng lẽ cảm y phục của Diệu Tuyết ở sau tấm bình phong. Mặc xong cúi đầu nhìn áo bông trắng trãi, Trang Như Mộng cũng không để ý, liền theo trí nhớ len lén chạy về phía cửa chính.

Trên đường đi, mấy lần thiếu chút nữa Trang Như Mộng đã bị người phát hiện. Thật may là nàng coi như thông minh, hướng hồ lại càng hiểu rõ tình huống ở trong phủ, cuối cùng cũng thành công chạy ra khỏi cửa phủ.

Hiện giờ đã là mùa đông, bầu trời đêm sớm đã nhuộm thành màu mực đen. Đợi Trang Như Mộng từ cửa chính chạy ra, một đợt gió lạnh thổi qua làn váy nàng nắm chặt, mặc dù hơi sợ nhưng vẫn cố gắng sức chạy vào trong đám người.

Theo trí nhớ kiếp trước Lý Duệ Khiêm đã nói, đầu tiên Trang Như Mộng đi mượn một chiếc xe ngựa chạy thuận ra ngoài thành. Ước chừng qua nửa canh giờ, nàng sẽ đến một ngôi miếu đồ nát ở ngoài thành. Trang Như Mộng nhanh nhẹn xuống ngựa, sau khi buộc xe ngựa xong xuôi nàng bước nhanh vào ngôi miếu đồ nát.

Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, trong ngôi miếu đồ nát ngoại trừ một ít cỏ dại nắm mốc cũng không còn gì khác. Trong lòng Trang Như Mộng hồi hộp dần dần trùng xuống, nghĩ rằng chẳng lẽ nàng đã chạm một bước.

Đang lúc Trang Như Mộng ử rừ cúi đầu chuẩn bị xoay người quay về phủ thì chỉ nghe bịch một tiếng, ngay sau đó chỉ thấy một lão đầu y phục lam lũ lần xuống từ trên xà nhà. Một màn đột ngột này, không chỉ không dọa sợ Trang Như Mộng trái lại còn khiến cho gương mặt nàng tràn đầy nét vui mừng.

Nàng bước mấy bước tới trước mặt lão già, mới nhận ra đây chính là danh y nửa năm sau, sẽ đột ngột nổi tiếng vang danh ở kinh đô danh y Biển Thước.

Nét vui mừng trên mặt Trang Như Mộng dần dần phai đi, thấy lão già nằm dưới đất hai mắt nhắm nghiền, nàng định đưa tay thăm dò hơi thở của lão già. Thế nhưng cánh tay Trang Như Mộng vừa mới đến gần lão già, thì hai mắt hắn đang nhắm nghiền lại bỗng dung mở ra. Còn chưa nhìn động tác của hắn, thì càn cổ Trang Như Mộng đã bị bóp thật chặt.

Trang Như Mộng cố gắng giãy giụa, nhưng bất đắc dĩ là sức lực hai người lại kém nhau một trời một vực. Cảm thấy hơi thở nặng nề khó khăn, Trang Như Mộng thầm nghĩ mệnh nàng sẽ dừng ở đây. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì một nam tử mặc cẩm bào đỏ sậm đột nhiên phi thân nhảy ra. Lão già kia ngẩng đầu nhìn thấy vị khách không mời mà đến, liền buông lỏng nữ oa trong tay, cười khắc khắc nói, “Không ngờ Biển Thước ta lại được Vương Mãng đề trong lòng như vậy, hết thích khách này tới lại đến thích khách khác.”

Nghe lời của lão già, mày kiếm mắt đẹp của nam tử không khỏi nhú lại, “Bỏn vương không phải là thích khách.”

Cuối cùng Trang Như Mộng có thể hít thở thông thuận, sau khi nàng hít thở một hơi không khí lớn, mới chú ý tới nam tử đột ngột xuất hiện trong miếu. Như cảm nhận được ánh mắt của Trang Như Mộng, nam tử nọ giương mắt liếc nhìn Trang Như Mộng nhếch nhác một cái. Chỉ là ánh mắt kia quá mức lạnh lẽo giống như đang nhìn một vật chết.

Hai mắt Trang Như Mộng và nam tử nọ thoáng nhìn nhau một cái, nàng thầm kêu một tiếng không tốt. Kiếp trước nàng đã thấy người nam tử này rất nhiều lần, hắn chính là Tam hoàng tử được Đường Kim Hoàng Đế sủng ái nhất —— Tần Vương Lưu Hoành. Lưu Hoành này, kiếp trước từ Lý Duệ Khiêm Trang Như Mộng cũng biết một ít. Nàng nhớ Lý Duệ Khiêm từng nói, người này nhìn như phóng đảng không vào khuôn khổ, kì thực là lòng dạ độc ác lãnh khốc vô tình. Có thể nói là Lưu Hoành là thượng giả trời sanh, là một nhân vật hung ác vô cùng khó đối phó.

Nhưng nàng nhớ kiếp trước trước khi Trang phủ gặp chuyện không may, vị tam hoàng tử được sủng ái nhất lại ngã từ đám mây. Mà tâm phúc của Hoàng đế Lý Duệ Khiêm, khi đó lại thuận miệng nói với nàng mấy câu. Thì ra hoàng tử được lòng Hoàng đế, cho tới nay đều không phải là tam hoàng tử Lưu Hoành mà chính là Lục hoàng tử Lưu Xung. Thánh tâm độc sủng tam hoàng tử nhiều năm như thế, là do Hoàng đế muốn để những hoàng tử khác, đặt lực chú ý lên người Tần vương, sau đó hắn mới tự mình bồi dưỡng tốt Lục hoàng tử được lòng hắn nhất.

Nghĩ tới đây, Trang Như Mộng nhìn Tần vương Lưu Hoành, ngược lại cảm thấy hắn có chút đáng thương.

Mặc kệ Trang Như Mộng nghĩ thế nào, lúc này Lưu Hoành không muốn để ý tới một nhân vật nhỏ như nàng. Hắn quan sát lão già trước mắt mấy lần rồi mới tiếp tục nói, “Người là quý y Biển Thước.” Không phải lời hỏi thăm, mà là lời khẳng định. Xem ra nam tử trước mắt đã sớm xác nhận được thân phận của lão già, nói ra lời này cũng chỉ là nói lại sự thật.

Vốn trong người Biển Thước bị trọng thương, sau khi nghe nam tử trước mắt tự xưng là bỏn vương thì vẫn luôn lặng lẽ quan sát hắn. Bây giờ nghe thấy lời này của nam tử, hắn vuốt cằm râu nhỏ của mình một cái, “Chính là tại hạ, Biển Thước, không biết các hạ là?”

“Ta là Tần vương Lưu Hoành, hôm nay tìm đến người là vì muốn người giúp ta cứu một người. Nếu người có thể chữa khỏi cho người đó, thì ta sẽ giải quyết kẻ thù của người.”

Nghe nói như thế ánh mắt Biển Thước sáng lên, đại danh Tần vương Lưu Hoành trong giang hồ hắn đã sớm nghe đến. Mà kẻ thù của hắn lại là vương gia thế gia trong võ lâm, với sức một mình Biển Thước hắn sớm muộn gì cũng bị Vương Mãng phái người tới giết chết, hôm nay có một cây đại thụ có thể dựa vào, tất nhiên là lòng hắn vô cùng nguyện ý.

“Vương gia nói thật?”

“Bỏn vương không nói dối.”

Nghe hai người đang làm giao dịch trước mắt mình, Trang Như Mộng thật sự hận không thể lập tức biến mất khỏi nơi này. Chỉ là nàng còn chưa hành động, thì mũi kiếm của Tần vương Lưu Hoành đã chìa vào ngực nàng. Trong lòng Trang Như Mộng vô cùng sợ hãi, nhưng trên mặt lại cố gắng không biểu hiện nửa phần.

Lưu Hoành nhìn tiểu nữ oa trước mắt, cố gắng che giấu dáng vẻ sợ hãi, trái lại có một tia hứng thú. Hắn dùng kiếm nhắc cầm Trang Như Mộng lên, chỉ nghe giọng nói đầy từ tính lười biếng trầm thấp truyền đến: “Tiểu nữ oa, người có sợ hay không?”

Trang Như Mộng vừa định lên tiếng phủ nhận, thì thân thể Lưu Hoành lại nhích tới gần. Một tay hắn nắm lấy cầm của Trang Như Mộng, “Nói thật, bỏn vương ghét nhất là có người gạt ta.”

Sức tay của Lưu Hoành quá lớn, khiến cho Trang Như Mộng đau đến không nhịn được rơi lệ. Nhìn hoàng tử yêu nghiệt, nàng nói đứt quãng: “Dân, , dân nữ nhất gan, cầu xin điện hạ bỏ qua cho dân nữ.”

Tiếng cầu xin tha thứ của nữ tử, khiến cho khoé miệng Lưu Hoành nhếch lên thành một đường cong đẹp mắt. Nhưng một giây kế tiếp hắn lại cảm trường kiếm trong tay, đâm thẳng về phía lồng ngực phải của nữ oa. Mắt thấy trường kiếm sẽ đâm đến người mình, Trang Như Mộng nhìn thẳng Lưu Hoành nói, “Hôm nay trái lại dân nữ được chứng kiến, đường đường là Tần vương điện hạ lại cũng chỉ là hạng người giết người bừa bãi.”

Không nghe thấy tiếng khóc rống, thét chói tai, hay cầu xin tha mạng như dự kiến. . . . . Nghe thấy tiểu nữ oa trước mắt nói mình như vậy, mũi kiếm đến ngay y phục liền ngừng lại, “Hả? Giết người bừa bãi?”

“Đúng, giết người bừa bãi.”

Giống như đang nghe chuyện hài, Luru Hoành không nhịn được mà cười lên ha ha, “Không phải trong mắt kinh đô đều nói bốn vương vô vương pháp sao, vừa vặn chứng thực cho câu giết người bừa bãi này. Huống chi, nếu người chỉ là một tiểu nữ tử tầm thường, làm sao nửa đêm lại một thân một mình tới trong miếu đồ nát này, thật sự xem Bốn vương là loại người dễ gạt sao.” Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của Luru Hoành đã lạnh lẽo chí cực.

Cảm nhận được sát ý dày đặc từ nam nhân trước mắt, thân thể Trang Như Mộng không khỏi run lên. Nàng không phải là một người thông minh tài giỏi, ai có thể nói cho nàng biết lúc này nàng nên làm thế nào mới phải? Giống như nghe thấy tiếng lòng nàng, lúc này Luru Hoành lại đột nhiên đưa tay kéo xuống ngọc bội mơ hồ bị lộ ra ở cổ Trang Như Mộng. Hắn cẩn thận nhìn ngọc bội mấy lần mới mở miệng, “Triệu Đức Trụ, quan hệ giữa người và Triệu đại tướng quân là gì?”

Thấy sau khi Luru Hoành đột nhiên cướp đi ngọc bội ông ngoại đã đưa cho mình rồi hỏi một lời này, Trang Như Mộng như thấy được một con đường sống, nàng vội vàng đáp lời, “Bám theo lời Tần vương điện hạ, Triệu đại tướng quân chính là ngoại tổ phụ của dân nữ. Hôm nay dân nữ đến đây, vốn cũng chỉ muốn thay gia mẫu tìm quý y Biển Thước chữa bệnh.”

Sau khi nghe xong lời nữ tử giải thích, tuy Luru Hoành không vui nhưng cũng thu lại sát khí khắp người. Hắn nhìn tiểu nữ oa trước mắt, đột nhiên kéo nàng vào trong lòng kẻ sát vánh tai xinh xắn của nàng nói nhỏ, “Ngoại tôn nữ của Triệu đại tướng quân —— có ý tứ.”

Vừa nói xong Luru Hoành liền dẫn theo Biển Thước, thi triển khinh công bay khỏi ngôi miếu bị phá đổ. Trang Như Mộng nhìn khắp bốn phía vắng vẻ, lời nói vừa rồi của Luru Hoành vẫn còn vang vọng ở bên tai. Mới từ Quỷ Môn quan (cửa âm phủ) đi ra vốn nàng còn chưa tỉnh táo, bây giờ lại cảm thấy lo lắng với lời nói đột ngột khi nãy của Luru Hoành. Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy trong lời nói đó còn chứa đựng thâm ý khác.

Đợi đến khi Trang Như Mộng chạy về khuê phòng lần nữa, thì trong phòng vẫn là một khoảng bóng tối đen như mực không có một bóng người. Trong lòng nàng hốt hoảng, sau khi thay áo ngoài qua loa xong nàng liền nằm trên giường.

Sau khi nằm trên giường hồi lâu, nàng lại trần trọc khó ngủ. Tối nay nàng không chỉ vô công quay về, ngược lại còn để cho Luru Hoành lấy đi ngọc bội tổ phụ đã tặng lúc sinh nhật mười tuổi của nàng, nghĩ tới đây mày đẹp của Trang Như Mộng cũng nhũ thành một đường. Tuy nói bây giờ Trang Như Mộng nàng không sợ đối đầu với Đế Vương, nhưng bây giờ nàng chỉ là một nữ tử khuê các mười hai tuổi, lấy đâu ra năng lực để đối đầu với những người hoàng thất nắm trọn quyền lực sinh sát người.

Lúc này sở dĩ nàng vội vã chạy tới ngôi miếu đồ nát đó, vẫn nên cảm ơn ‘phu quân tốt’ đời trước của nàng Lý Duệ Khiêm đã nói. Kiếp trước Lý Duệ Khiêm dựa vào Trang phủ và nhà ngoại, tốt xấu gì cũng vừa vặn leo lên được vị trí nhị phẩm đại tướng quân phụ quốc. Lúc ấy vì muốn lấy được sự tin tưởng của nàng, Lý Duệ Khiêm không dối gạt nàng rất nhiều chuyện trong kinh đô. Mà khi đó Lý Duệ Khiêm không đứng bên phe thái tử tranh giành thượng vị, ngược lại lựa chọn làm tâm phúc của Đường Kim Hoàng Đế. Lúc ấy vì con đường làm quan của mình, hắn còn can trọng phái người đi hỏi thăm đời tư của những nhân vật có chút ảnh hưởng trong kinh đô. Trong đó có bao gồm, danh y Biển Thước đột ngột nổi danh ở kinh đô vào nửa năm sau.

Chỉ là mặc dù Biển Thước có y thuật cao, nhưng tính khí cũng vô cùng cổ quái, cổ tình là nhân vật như vậy lại khẳng khái một mực đốc sức vì Tần vương Luru Hoành. May từ thủ đoạn của Lý Duệ Khiêm, đã thám thính được trước kia Biển Thước đã từng gặp rủi ở một ngôi miếu đồ nát ngoài thành, mà lúc đó Tần vương đã cứu hắn còn giúp hắn loại trừ kẻ thù. Mà thời gian Biển Thước gặp rủi, chính là khoảng thời gian này. Lúc trước ngây ngốc ở phủ tướng quân, cho dù nàng có muốn đi ra ngoài cũng bất tiện, hôm nay nàng về phủ lên lút đi ra tìm, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước.

Nghĩ tới những chuyện này Trang Như Mộng không cam lòng. Nàng đi suốt cả đêm, nhưng lại để Luru Hoành dẫn Biển Thước đi. Biển Thước này vốn là người tính tình bất thường, nếu không phải là mình với có ân với hắn, thì làm sao có thể thuyết phục hắn tới chữa trị cho mẫu thân.

Trong lòng suy nghĩ, Trang Như Mộng trần trọc ở trên giường hồi lâu cũng không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24

☆, Mỹ nhân quan

Editor: Từ Sắc Y

Hôm sau

Bữa tiệc tổ chức ở Trang phủ hết sức náo nhiệt long trọng, mặc dù Trang phu nhân còn tức giận Trang lão gia, nhưng hôm nay vẫn an bài yến hội vô cùng thoải mái. Trang lão gia nhân cơ hội này vừa xin khoan dung vừa lời ngon tiếng ngọt, đợi đến lúc mở tiệc về mặt Trang phu nhân đã đối với hắn tốt hơn nhiều.

Những chuyện này để nói sau, trước khi bắt đầu yến hội, Trang Như Mộng đứng ở trước cửa phòng khách tiếp đãi các tiểu thư. Hôm nay Trang Như Mộng mặc một bộ váy dài xanh da trời, phối với hai búi tóc ngang nhau, trên tai đeo một đôi khuyên tai ngọc trai Phi Yến, cả người thoát nhìn vừa hoạt

bát xinh đẹp vừa không mất đoan trang nhã nhặn, Linh Tề nhìn thấy cũng vui mừng hơn cả nửa ngày, Diệu Tuyết ở một bên cũng lên tiếng khen vài câu.

Lúc này Vương Ngọc Hương đỏ mặt nhìn chằm chằm vào đôi khuyên tai ngọc trai Phi Yến của Trang Như Mộng, đương nhiên là Trang Như Mộng chú ý tới điểm này, nàng cố ý ở trước mặt Vương Ngọc Hương, đóng đũa khuyên tai một cái, thành công nhìn thấy Vương Ngọc Hương không không chế nhúc nhích người, nàng cười ha hả khoác qua tay Vương Ngọc Hương, “Biểu tỷ Ngọc Hương, năm trước ngươi ở vùng khác không thể thường tới phủ chúng ta, bây giờ thì dễ dàng rồi, ngươi cần phải đến phủ thường xuyên chơi với Mộng nhi đó.”

Vương Ngọc Hương gắng gượng nở nụ cười, “Biểu muội nói đúng, tỷ tỷ ở trong phủ cũng rất nhớ đến muội muội.”

Trang Như Ngọc nghe thấy lời này, giọng điệu chanh chua nói: “Biểu tỷ Ngọc Hương bên nặng bên nhẹ nha, trong phòng khách chỉ nhìn thấy có mình muội muội là đường tỷ thôi, nơi này chúng ta không chỉ có một biểu muội đâu đó.”

Trang phủ tiếp tục nhận được vinh quang từ hoàng thượng, trong lòng Trang Như Ngọc rất vui vẻ, nhất là bữa tiệc hôm nay, nhất định sẽ có rất nhiều khuê tú danh môn đến đây, cho nên hôm nay Trang Như Ngọc cũng cố ý trang điểm đẹp. Nhưng cảm xúc tốt như vậy, lại bị thay đổi rất nhiều, sau khi nhìn thấy Trang Như Mộng cũng cố ý ăn mặc trang điểm đẹp, chỉ là vào ngày này, nàng sẽ không để cho người ngoài nhìn thấy được nàng không vừa mắt với đường tỷ, dù sao dựa vào nhà ngoại địa vị của Trang Như Mộng cũng đã vững vàng rồi. Chỉ là khi nhìn thấy biểu tỷ Ngọc Hương của nhà mẹ tổ mẫu, tâm tình của nàng hoàn toàn bị ảnh hưởng. Lúc Vương Ngọc Hương vừa mới vào phòng, Trang Như Ngọc liền niềm nở nghênh đón, bởi vì nàng biết vị biểu tỷ trước mặt cũng được coi là tiểu thư quan gia (nhà quan) hợp qui, cho nên tất nhiên phải xây dựng quan hệ tốt với nàng, chỉ là Trang Như Ngọc nghĩ như vậy, chưa chắc Vương Ngọc Hương đã thấy vui.

Vốn là Vương Ngọc Hương cho rằng thân thích Trang phủ không bằng cửa Thương Hộ nhà mình, lần trước cố tình lại nhìn thấy vài vóc Trang Như Mộng mặc còn đắt hơn so với nữ nhi Thương Hộ nàng, cho nên trong lòng nàng càng thêm không thích Trang phủ. Nhưng cố tình là cha đã dặn nàng rất nhiều lần, nói là bây giờ Trang phủ đang có lợi, không cho nàng đắc tội với trưởng nữ Trang phủ Trang Như Mộng, cho nên lúc thấy Trang Như Mộng nàng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhưng bây giờ nhìn thấy Trang Như Ngọc mặc đồ điểm dầu lòe loẹt Vương Ngọc Hương tính khí không tốt, trực tiếp ném cho nàng ta (TNN) một ánh mắt khinh thường, nhàn nhạt đáp lại mấy câu rồi đi theo Trang Như Mộng và mấy khuê nữ có thân phận vừa nói chuyện vừa đi vào trong phòng khách.

Lần này Trang Như Ngọc tự làm mình mất mặt, cố tình là nàng không thể phát tác, chỉ có thể nói là giận đến cực điểm.

Lặng lẽ quan sát một màn này nụ cười trên mặt Trang Như Mộng càng thêm rạng rỡ, nàng nhớ kiếp trước, Vương Ngọc Hương với Trang Như Ngọc cũng coi như thân thiện, hiện tại xảy ra một màn này, xem ra có liên quan đến chuyện tam nương bị mất quyền quản chương nàng không bị hủy dung và mẫu thân cũng đã thay đổi tác phong lúc trước. Nghĩ tới những chuyện này, trái lại Trang Như Mộng có chút xem thường Vương Ngọc Hương, thiếu kiên nhẫn như thế, thật sự không biết do kiếp trước nàng ngu xuẩn quá mức, hay là hiện tại Vương Ngọc Hương còn nhỏ, cho nên kiếp trước mình mới ngã thăm ở trên tay nàng như vậy.

Trang Như Mộng đang suy nghĩ những chuyện này, Diệu Tuyết đã dẫn Bạch Vi vào phòng khách. Hôm nay Bạch Vi mặc một y phục dài màu tím, dưới làn váy là từng tầng từng tầng được đính tua ngọc trai trắng bạc chấm dài đến đất, phía trên thêu từng cảnh hoa Liên Vân tỉ mỉ chỉ chít rất lộng lẫy và tinh xảo. Sau khi vào phòng khách, Bạch Vi đi thẳng đến chỗ Trang Như Mộng,

Trang Như Mộng cũng chú ý tới Bạch Vi đã đến, nàng nhanh đi lên trước nghênh đón. Thấy Trang Như Mộng đến gần, Bạch Vi kéo váy cau mày nhỏ giọng oán than với Trang Như Mộng, “Mẫu thân cũng thiệt là, hôm nay bắt ta nhất định phải mặc váy nhiều tầng như vậy, đi bộ cũng không dễ dàng tí nào.”

Trang Như Mộng cười khoác cánh tay Bạch Vi, nghiêm túc nói, “Từ xa xa ta mới nhìn còn tưởng có tiên nữ nào đang đến đây chứ, đến gần mới nhận thấy thì ra là Bạch tỷ tỷ.”

Lần này Bạch Vi nghe lời khen, cũng không ghét bỏ bộ váy phiền toái trên người nữa, nàng cười híp mắt kéo Trang Như Mộng vào phòng khách ngồi xuống. Mấy khuê tú trong phòng khách thấy Bạch Vi tới, cũng lần lượt hành lễ. Vương Ngọc Hương cũng đi tới trước mặt Bạch Vi nói chuyện: “Mấy ngày không thấy, Bạch tiểu thư càng thêm đẹp rồi.”

Bạch Vi sờ sờ mặt mình, thân nhiên nói, “Tại sao ta không phát hiện nhỉ.”

Vương Ngọc Hương bị câu này chặn họng khuôn mặt thoáng đỏ bừng, ngượng ngừng nói, “Bạch tiểu thư quá khiêm nhường rồi.”

Thấy Vương Ngọc Hương kinh ngạc, trong lòng Trang Như Ngọc thầm dễ chịu một hồi. Trước nàng nghe thấy Vương Ngọc Hương hỏi Lý tiểu thư về tiểu thư Hầu phủ Trung Nghĩa trong phòng Bạch Vi, hiện tại nàng lại niềm nở đến gần như vậy, tất nhiên là nguyên nhân mờ ám rồi. Chỉ là Bạch Vi cũng không phải là người dễ đối phó, nghĩ tới kiếp trước nàng bị khinh bỉ trước mặt Bạch Vi, trong lòng Trang Như Ngọc không dễ chịu.

Lúc này tiểu cô nương Triệu Minh Đình cũng tới, Bạch Vi và tiểu cô nương Triệu Minh Đình mới quen đã thân, rất nhanh liền nói tới phương diện võ công mưu lược cách hành quân đánh trận, điều này cũng khiến Trang Như Mộng không còn lời nào có thể nói. Trang Như Mộng thấy hai người này nói chuyện đến vui vẻ, nói mấy câu rồi rời phòng khách trước. Hôm nay buổi sáng nàng biết được tin, Ngũ muội muội Trang Như Nguyệt bởi vì tham ăn, mà hôm nay thân thể không tốt, cho nên không thể tới tham gia yến hội.

Hiện tại thấy thời gian còn sớm, nàng muốn đi xem thân thể Tiểu Nguyệt nhi có khá hơn một chút hay chưa, Trang Như Mộng muốn đi sớm về sớm, cho nên chọn một con đường nhỏ để đi. Chỉ là mới đi đến một nửa, nàng nhìn thấy phụ thân đang quay lưng ở phía trước, cung kính nói chuyện với một nam tử. Mà nam tử kia mặc một trường bào xanh lá thêu hoa văn, áo bào tơ lụa màu trắng ngà khoác ngoài mở rộng ngang ngực. Chân mang ủng da bạch lộc (nai trắng), trên đỉnh đầu tóc đen như mực là búi tóc được cột rất chỉnh tề, bởi bạch ngọc phát quang tinh xảo, theo hai bên ngọc quan (mũ quan đính ngọc) là sợi tơ quang mang màu xanh nhạt rủ xuống, trên trán tét Lưu Hoa văn ngang, nhìn đáng vẻ phong lưu tuấn tú vô cùng.

Trang Như Mộng không cố ý bước nhẹ, cho nên lúc nàng thấy hai người đồng thời, hai người cũng đều nhìn thấy nàng. Trang lão gia thấy ái nữ, tất nhiên là trong lòng tràn đầy thương yêu, nhưng cố kỵ thân phận của người trước mặt, hẳn trước cung kính giới thiệu với nam tử, “Điện hạ, đây là nữ nhi của thảo dân Trang Như Mộng.” Thấy trên mặt Lưu Hoành không có nét bất mãn, Trang lão gia mới ngoắc ngoắc gọi Trang Như Mộng tới đây.

Nhìn Lưu Hoành cách đó không xa, phản ứng đầu tiên của Trang Như Mộng chính là chạy càng xa càng tốt. Nhưng suy nghĩ tới thân thể nương, nàng vẫn nhắm mắt đi tới.

Trang lão gia thấy ái nữ đến gần tranh thủ thời gian giải thích nói: “Mộng nhi, đây là Tần vương điện hạ.”

Nghe lời này, Trang Như Mộng rũ mi thi lễ, “Dân nữ gặp qua Tần vương điện hạ.”

Lưu Hoành sớm đã chú ý tới Trang Như Mộng, nhìn dáng vẻ tiểu nữ tử khuy chân hành lễ, ngược lại nổi một tia hứng thú, “Trang tiểu thư, tại sao ta cảm thấy người có chút quen mắt?”

Nghe lời này, đầu Trang Như Mộng lại cúi thấp hơn, “Nhất định là vương gia đã nhìn lầm, thường ngày dân nữ đều sống ở trong khuê (phòng), hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vương gia.”

Lưu Hoành tất nhiên nhận ra đây là tiểu nha đầu hắn đã gặp đêm qua, hiện tại thấy nàng nói như vậy cũng không vạch trần, hẳn dùng bạch ngọc chiết phiến (quạt giấy bạch ngọc) ở trong tay nâng cầm Trang Như Mộng lên, hip mắt hoa đào cười nói với Trang lão gia, “Bộ dáng lệnh thiên kim thật sự đúng là xuất trần thoát tục.”

Trang lão gia nghe thấy lời này, có thể nói là tim muốn vọt tới cổ họng, hẳn châm chước mở miệng nói, “Tiểu nữ thảo dân được điện hạ khen nhảm rồi, chỉ là hôm nay trong phủ thiết yến (tổ chức yến tiệc), ái nữ không xuê cho nên mới gọi tiểu nữ thảo dân đi trước giúp một tay, nếu điện hạ không có phân phó gì khác, có thể cho phép tiểu nữ thảo dân rời đi trước hay không?”

Về mặt khăn trương của Trang lão gia tất nhiên Lưu Hoành đã nhìn ra, thoáng suy tư hẳn vẫn phát tay bảo Trang Như Mộng rời khỏi. Trang Như Mộng có được sự đồng ý, liền dẫn Linh Tề cung kính lui xuống, chỉ là đôi mắt đẹp đào hoa của Lưu Hoành vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nàng, cho đến khi Trang Như Mộng biến mất khỏi tầm mắt.

Chờ Trang Như Mộng đến thăm Trang Như Nguyệt xong, cũng nhanh đã đến giờ mở tiệc, bởi vì Trang phủ có chuyện mừng, cho nên bữa tiệc lần này cũng xem là vô cùng náo nhiệt. Tân khách đến không phải là phủ giáp một phương (nhà giàu một phương), thì cũng chính là quyền cao chức trọng, nguyên nhân Trang phủ có người phú quý đến, là bởi vì mặt mũi của Triệu lão tướng quân. Có thể nói bữa tiệc này so với bữa tiệc hôm kia ở Vương phủ còn náo nhiệt hơn nhiều, cũng khiến cho Vương Ngọc Hương nhìn thấy một màn này, trong lòng không biết tư vị gì. Nhưng trên mặt nàng càng thêm thân thiết với Trang Như Mộng, ngay cả nói chuyện với các tiểu thư khác trong Trang phủ, về mặt nàng cũng đã ôn hòa rất nhiều. Thân mật như vậy, thật khiến cho Trang Như Mộng càng thêm cảnh giác với Vương Ngọc Hương.

Nói là dùng bữa, nhưng không phải như vậy, bình thường nhóm khuê tú sẽ không đặt tâm tư lên bàn ăn hoàn toàn. Bữa tiệc như vậy, là cơ hội để các khuê tú mở rộng quan hệ, làm quen xã giao, hay là thời cơ giành được thanh danh tốt.

Sau khi Trang Như Mộng thấy Lưu Hoành, trong lòng luôn có chút lo lắng, lúc bữa tiệc mới diễn đến một nửa, nàng liền tìm lý do về trước. Chỉ là chân trước nàng mới vừa đi, thì bên bàn dành cho tân khách nam, Bạch Tử Hàm cũng theo rời khỏi bữa tiệc.

Vì vậy Trang Như Mộng đi chưa được mấy bước, ở trong một góc khuất, bị Bạch Tử Hàm cản đường.

Từ lúc Bạch Tử Hàm và Bạch phu nhân tới thăm Trang phu nhân, thì chưa từng gặp lại Trang Như Mộng, tính toán cũng được coi là đã nhiều ngày, lúc này người nhớ trong lòng đang ở trước mắt, cho nên lòng hắn đều tràn đầy vui mừng, nhưng lúc nhìn thấy chân mày nữ tử khẽ nhíu lại thì trong lòng của hắn xuất hiện chút bức mình.

Hắn đứng ở trước mặt Trang Như Mộng mở miệng nói, “Tiểu Mộng nhi, ngươi không muốn gặp ta sao? Vì sao không đi đến Bạch phủ tìm ta?”

Nghe thấy lời này, Trang Như Mộng lui về sau một bước rồi mới mở miệng nói, “Thế từ hồ đồ rồi, mặc dù Như Mộng vẫn xem ngươi là ca ca, nhưng bây giờ Như Mộng đã trưởng thành, cần phải chú ý đến chuyện nam nữ đại phòng (ý nói là tục xưa trai gái chưa cưới không được đứng gần nhau).”

Thái độ xa cách của nữ tử, khiến trên mặt Bạch Tử Hàm biểu hiện nho nhã chừng chạc trước sau như một lại có mấy phần hốt hoảng, hắn vuốt vuốt tóc roi trên trán nữ tử thờ dài bất đắc dĩ nói: “Tiểu Mộng nhi, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu tâm ý của ta sao? Ta không chỉ muốn làm ca ca của ngươi, ta còn muốn chăm sóc ngươi cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

☆ , Lòng đồ kị

Editor: Từ Sắc Y

Ta còn muốn chăm sóc người cả đời, lời này rơi vào trong tai Trang Như Mộng, giống như sét đánh, nàng cảm thấy trong lòng như được dòng nước ấm bao vây, đáng người nam tử trước mắt thon dài, khuôn mặt củ ấu (bạn nào chưa biết củ ấu, mời search gg nha), dưới ánh nắng mặt trời càng lộ vẻ mê người, lời nhu tình mật ý được nói bằng cả tấm lòng như vậy, khiến cho tâm hồn thiếu nữ khó mà chống cự được.

Mắt hạnh xinh đẹp của Trang Như Mộng mở thật to, nàng sững sờ nhìn Bạch Tử Hàm một hồi. Chỉ trong một chớp mắt, nàng đã muốn đáp lại hắn, nói một tiếng rằng ta hiểu rồi, ta nguyện ý. Nhưng cuối cùng nàng không phải là tiểu cô nương mang tâm hồn thiếu nữ tình hoài, nàng đã là một nữ tử trải qua một đời tang thương, đã không còn kích động muốn bắt chấp vì tình cảm đôi lứa.

Vì vậy nàng chỉ có thể dùng dáng vẻ thờ ngây cười một tiếng, rồi nhân cơ hội lúc đó mà lui về sau một chút, “Như Mộng luôn xem Thế tử là ca ca, người làm ca ca tất nhiên phải chiều cổ muội muội cả đời rồi.” Nói xong nàng không đợi Bạch Tử Hàm trả lời, mà trực tiếp xoay người chạy về phía Như Mộng cư.

Bạch Tử Hàm nhìn theo bóng lưng đã đi xa, chỉ đành phải thần sắc âm ảm quay người đi.

Bởi vì Trang Như Mộng rời khỏi giữa tiệc, lúc ấy cũng không dẫn mấy người Linh Tê đi theo, chỉ bảo họ giúp nàng chú ý đến Trang phu nhân trước mặt. Đợi lúc nàng mặc tiểu bào quay về Như Mộng cư, trong phòng an tĩnh đến khác thường, trừ ma ma giữ cửa và hai tiểu nha hoàn thì những người khác cũng không thấy. Thấy đại cô nương trở về sớm như vậy, mặc dù hiếu kỳ, nhưng mấy người này cũng không dám vượt qui đi lên hỏi thăm, chỉ cung kính hành lễ rồi vội vàng làm chuyện của mình.

Trang Như Mộng chạy một đường trở về, trên mặt đều ửng hồng, thấy hạ nhân chào hỏi nàng phát phát tay, bảo bọn họ lui xuống, sờ sờ gương mặt vẫn còn nóng như cũ, Trang Như Mộng chợt lắc đầu mấy cái, như muốn hoàn toàn vứt bỏ những suy nghĩ không an phận của mình. Nhưng càng như thế, gương mặt Bạch Tử Hàm lại càng hiện rõ trong đầu nàng, tình cảm của nàng với Bạch Tử Hàm, bởi vì kiếp trước Bạch Tử Hàm rời đi mà cứ chôn sâu dưới đáy lòng, chỉ là đời này hình như đã thay đổi, kí ức từ nhỏ ở chung với Bạch Tử Hàm lại càng hiện rõ ở trong đầu của nàng.

Lang ký trúc mã lai, nhiều sảng lộng thanh mai. Đồng cư Trường Can Lĩ, lưỡng tiểu vô hiềm sai (hai câu thơ này được trích trong bài thơ Trường Can hành nhị thủ của Lý Bạch, có nghĩa là “Chàng cười ngựa tre đến, quanh giường ném mơ xanh. Hai người người Trường Can, trẻ thơ chẳng vấn vương”). Trước khi Bạch Tử Hàm chưa đi đến bình doanh, nàng vẫn cho rằng quan hệ giữa bọn họ là như vậy, nhưng cuối cùng hẳn một đi không trở lại, cũng không để lại một phong thư, điều này khiến cho người kiêu ngạo như nàng quyết định chôn sâu tình cảm với hắn dưới đáy lòng.

Nghĩ tới những chuyện này, trong hốc mắt Trang Như Mộng thoáng có chút nước mắt.

“Bỏ qua, thì cũng là bỏ qua. Đời này đừng đến trên chóc nữa, thật sự khiến người ta chán ghét. . . .” Câu nói tựa như giận tựa như hờn, Trang Như Mộng nói xong buồn buồn ngồi ở trước cửa sổ, ngẩng người nhìn ra cây bạch quả ngoài cửa sổ.

Lúc Vương Ngọc Hương vào phòng, liền nhìn thấy một tiểu nữ oa xinh đẹp, ngồi an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Thoáng đánh giá cách bố trí trong phòng, Trán Vương Ngọc Hương bất giác thoáng giật giật khê một cái khó nhận ra, chỉ thấy trên mặt nàng tràn đầy ý cười đi về phía Trang Như Mộng, “Mộng nhi, sao lại thanh nhàn ở trong phòng vậy, còn không thêm chơi với bọn tỷ muội.”

Suy nghĩ của Trang Như Mộng bị giọng nói Vương Ngọc Hương kéo về, nhìn Vương Ngọc Hương nói: “Đây không phải là biểu tỷ sao, có lẽ hôm nay là lần đầu biểu tỷ ngại đến viện Như Mộng chơi.” Nói xong nàng giương mắt nhìn, mới phát hiện thì ra là Trang Như Ngọc cũng đi theo, còn Linh Tê và Diệu Tuyết cũng không biết khi nào đã quay về.

Nhìn sắc mặt Trang Như Ngọc cũng coi như không tệ, Trang Như Mộng biết rõ nhất định là Vương Ngọc Hương thay đổi thái độ với người trong Trang phủ, mới khiến Trang Như Ngọc thay đổi cái nhìn với nàng không ít. Nhìn thấy hai người xưng hô tỷ tỷ tốt muội muội tốt, trong lòng Trang Như Mộng đã có tính toán.

Nàng vừa một bên phân phó Diệu Tuyết đi chuẩn bị điểm tâm vừa kéo Vương Ngọc Hương và Trang Như Ngọc đi vào phòng trong, phòng của Trang Như Mộng, có thể nói là ngoại trừ phòng lão thái thái thì chính là phòng đẹp nhất trong Trang phủ. Bởi vì chỉ có một nữ nhi, Trang lão gia có thứ gì tốt, cũng đều nghĩ đến nàng, lại thêm những đồ tốt :behe: D-đa;η[Tè\quy88d0n :beer: trong cửa hàng cũng như đồ cưới của Trang phu nhân đều đưa đến viện nàng, có thể nói viện của nàng chính là bảo bối, thậm chí còn có thể hơn Trang lão phu nhân.

Kiếp trước quan hệ giữa Trang Như Mộng và Trang Như Ngọc không tệ, mà lúc đó Trang Như Ngọc đã cầm đi rất nhiều đồ tốt từ trong tay Trang Như Mộng, có thể nói, chuyện mỗi ngày Trang Như Ngọc thích nhất chính là muốn lục lọi xem những trang sức trong hộp của Trang Như Mộng, rồi sau đó nhân cơ hội mà đòi xin cái mình thích. Kiếp này bởi vì mấy ngày qua, thái độ của Trang Như Mộng, khiến cho quan hệ giữa hai nàng hoàn toàn bị phá vỡ. Nhưng hôm nay khi vào phòng, Trang Như Ngọc vẫn không đổi được thói quen, hai mắt liên tục nhìn thẳng chăm chăm vào hộp trang sức của Trang Như Mộng.

Nhìn dáng vẻ này của Trang Như Ngọc, trong lòng Trang Như Mộng cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như không nhìn thấy, ngược lại chỉ kéo tay Vương Ngọc Hương đi tới trước bàn trang điểm. Thấy vẻ mặt Vương Ngọc Hương không hiểu, Trang Như Mộng cười híp mắt nói, “Ta thấy búi tóc biểu tỷ hơi rối, vừa vặn tay nghề búi tóc của Linh Tê nhà ta không tệ, nàng sẽ búi tóc trang điểm lại cho người.”

Mặc dù Linh Tê không hiểu rõ ý trong lời Trang Như Mộng, nhưng nghe nàng nói như vậy, vẫn cầm lược đứng ở một bên. Vương Ngọc Hương thấy một màn này, nhìn vào gương đồng một cái, mới phát hiện đúng là trên đầu nàng có mấy lọn tóc rối xuống, cũng không từ chối để Linh Tê búi tóc trang điểm lại cho nàng.

Thấy Linh Tê tháo trâm vòng cho Vương Ngọc Hương, Trang Như Mộng cười híp mắt lấy ra một bộ trang sức đẹp loại trung, hôm kia Trang lão phu nhân đã tặng cho nàng mấy bộ, để ở trước mặt Vương Ngọc Hương, “Biểu tỷ Ngọc Hương, ta thấy bộ trang sức này rất hợp với da ngươi, đợi chút nữa Linh Tê sẽ đeo bộ trang sức cho ngươi.”

Lúc lấy bộ trang sức ra, Vương Ngọc Hương đã nhận ra đây là đồ rất tốt, có thể nói là chất lượng tốt hơn so với bất kỳ bộ trang sức nào của nàng, bây giờ nghe nói như vậy, đương nhiên là trong lòng nàng ngàn vạn lần nguyện ý, chỉ là ngoài miệng vẫn giả vờ từ chối nói: “Đây là trang sức của biểu muội, tỷ ta nào có thể lấy được đồ tốt của ngươi chứ.”

Trang Như Ngọc ở một bên sớm đã đỏ mắt, nàng nghe thấy lời này liền mang theo vị chua nói: “Đường tỷ không tặng cho ta đồ gì hết nha, xem chừng lòng ngươi quả nhiên là thiên vị mà.”

Nghe Trang Như Ngọc nói lời này, Trang Như Mộng cảm thấy buồn cười, hôm kia lúc nàng ta cào nát mặt nàng tại sao Trang Như Ngọc lại không nhớ đến những chuyện này, thường ngày tính toán nàng khắp nơi tại sao lại không nhớ đến những chuyện này, bây giờ còn không biết xấu hổ nói những lời này, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lời từ miệng nàng vẫn mang theo giọng điệu treu ghẹo nói: “Nhiều năm đồ tốt tặng ngươi còn ít sao, hôm nay lần đầu biểu tỷ Ngọc Hương đến nhà ta, ta đây làm muội muội, tất nhiên là phải chuẩn bị đồ tốt rồi.”

Lời Trang Như Mộng nói khiến cho Vương Ngọc Hương nghe thấy càng thoải mái, ngay sau đó nàng cảm thấy Trang Như Mộng trở nên hết sức đáng yêu. Vui mừng nắm lấy bàn tay nhỏ của Trang Như Mộng, “Muội muội tốt, ngươi thật là có tâm, nếu vậy thì tỷ tỷ ta sẽ không từ chối, tránh cô phụ tâm ý của ngươi.” Nói xong rồi cầm lấy đồ trang sức khoa tay múa chân ở trên đầu, còn sai khiến Linh Tê phải đeo thể nào mới dễ nhìn.

Tay nghề búi tóc của Linh Tê quả thật rất tốt, chưa đến chốc lát đã búi xong tóc cho Vương Ngọc Hương, chỉ thấy dung nhan người trong gương đồng đoạn trang yêu kiều xinh đẹp như hoa mị hoặc không người nào so bằng, phối với búi tóc Kinh Học kế và đồ trang sức quý giá, nhất thời cả người nàng đều lộng lẩy quý khí, không hề kém một chút nào so với tiểu thư thế gia. Thấy vậy, Trang Như Ngọc tức giận đến sầm mặt, cũng quên lúc này mới vừa xưng tỷ tỷ tốt hồ muội muội tốt với Vương Ngọc Hương, trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ, đó chính là Vương Ngọc Hương đã cầm đi thứ vốn nên thuộc về nàng, thật là vô cùng đáng ghét.

Phải nói suy nghĩ này của Trang Như Ngọc, cũng là do từ nhỏ tam phu nhân truyền thụ suy nghĩ, đó chính là chỉ cần cái gì của Trang Như Mộng, thì sớm muộn đều thuộc về nàng. Lần này nhìn thấy đồ tốt của Trang Như Mộng vốn thuộc về nàng, mà cầm lấy tặng người như thế, có thể nói tim của tam cô nương Trang Như Ngọc như đang chảy máu.

Cổ tình là Trang Như Mộng còn sợ như kích thích nàng chưa đủ, không ngờ lại lấy khuyên tai ngọc trai Phi Yến trên lỗ tai đeo lên lỗ tai Vương Ngọc Hương, lần này có thể nói là tam cô nương Trang Như Ngọc giận đến mất phát độ, nhưng cổ tình là nàng không thể ngăn cản tất cả, thật sự là khiến nàng vừa bức vừa hận, vừa giận vừa oán.

Trang Như Ngọc nhanh đã tức điên rồi, Vương Ngọc Hương lại vô cùng vui mừng, đây chính là bộ trang sức tốt nhất nàng có từ khi sinh ra, nghĩ tới đây, nàng khó có thể cười thật lòng một tiếng với Trang Như Mộng, “Hôm nay thật sự phải cảm ơn biểu muội.” Nói xong nàng nhìn qua ánh mắt bất thiện của Trang Như Ngọc, khẽ hừ nhẹ một tiếng, rồi nhìn gương nghĩ tới xót cho thân mình.

Cuối cùng có thể nghĩ, lúc đến hai người vô cùng hoà hợp, mà cuối cùng lại tan rã không vui. Mà Vương Ngọc Hương vì nhận được hậu lễ, mời Trang Như Mộng tham gia yến tiệc của huyện chủ An Khang sau bảy ngày. Thấy sau khi Vương Ngọc Hương nói nàng (VNH) nhận được thiệp mời của huyện chủ An Khang, về mặt liền kiêu ngạo, mặc dù trong lòng Trang Như Mộng xem thường, nhưng trên mặt vẫn cố tình ra vẻ hâm mộ nịnh nọt mấy câu, rồi sau đó ngo lời cảm ơn với chuyện nàng ta đồng ý dẫn nàng tham gia bữa tiệc.

Vương Ngọc Hương hài lòng rồi đi, mà trong đầu Trang Như Mộng lại nghĩ đến chuyện huyện chủ An Khang, kiếp trước nữ nhi của huyện chủ An Khang chính là vợ kế mà phụ thân Bạch Tử Hàm cưới tái giá, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ gặp lại. . . . .

Lại nói, Trang Như Ngọc bị chọc tức ở Như Mộng cư, sau khi về phòng liền phát tác một trận thật lớn. Bộ trà cụ thượng hạng trên án trác, sớm đã bị nàng đập thành từng mảnh vụn. Lư thị nhận được tin tức, mới vừa đẩy cửa gỗ xem chút nữa đã bị những mảnh sứ quệt bị thương. Đang cầm một cái bình hoa, Trang Như Ngọc định ném xuống, thì nhìn thấy mẫu thân mình thiếu chút nữa đã bị thương, trong lòng lập tức cả kinh.

Nàng buông bình hoa trong tay xuống gọi một tiếng nương. Lư thị nhìn thấy dáng vẻ này của khuê nữ, lửa giận vì thiếu chút nữa đã bị mấy mảnh vụn gốm sứ quệt bị thương, không khỏi tiêu tán mấy phần. Nàng nháy mắt với Lộ ma ma bên cạnh, Lộ ma ma nhanh dẫn theo nhóm tỷ nữ cung kính lui xuống.

Thấy trong nhà không có người ngoài, Lư thị không đồng ý nói: “Ngọc nhi, vì nương đã nói với ngươi bao nhiêu lần, phải biết thu liễm tính tình của ngươi. Nếu dáng vẻ này của ngươi, truyền tới trong tai tổ mẫu, phụ thân ngươi thì xem ngươi có thể làm sao.”

Nghe lời này, Trang Như Ngọc lấy lòng tựa vào trong ngực Lư thị, “Mẫu thân, có người ở đây ai dám bàn tán huyền thuyên chứ.”

Nhưng lần này Lư thị cũng không giống như thường ngày, nàng bắt đắc dĩ ôm Trang Như Ngọc vào lòng rồi trực tiếp bỏ qua chuyện này. Chỉ thấy nàng đẩy Trang Như Ngọc ra khỏi lòng mình, trên khuôn mặt tràn đầy nét thất vọng.

Trang Như Ngọc không kịp chuẩn bị liền sững sờ cả người, ngẩng đầu thấy vẻ mặt mẫu thân vẫn như vậy, trong lòng nàng nhất thời hoảng loạn không thời.

Lư thị nhẫn nại lạnh lùng nói: “Trang Như Ngọc, vì nương đã nói với ngươi bao nhiêu lần. Trong Trang phủ, hiện nay đã bị tiện nhân đại phòng độc chiếm. Trước mắt chẳng qua là tam phòng chúng ta, số khổ ăn nhờ ở đậu. Nếu như ngươi hành động sai một bước, thì cũng có thể bị đại phòng đuổi ra khỏi cửa.”

Nghe mẫu thân nói tới chuyện này, Trang Như Ngọc phản bác, “Mẫu thân, chúng ta cũng là con cháu của Trang phủ, làm sao có thể bị đối đãi như vậy chứ. . . . .” Ở dưới ánh mắt soi mói của Lư thị, lời Trang Như Ngọc đang nói không khỏi dần dần nhỏ xuống.

Nhìn khuê nữ như vậy, lòng Lư thị mới mềm nhũn nói, “Ngọc nhi, không nên trách vì nương lòng dạ ác độc. Chỉ là người cũng biết, tình cảnh tam phòng chúng ta khổ thế nào. Hiện tại nếu không phải tổ mẫu người, giúp tam phòng chúng ta có nơi ở, thì nghĩ đến chúng ta sớm đã bị đại bá đại mẫu người, tìm lý do đuổi ra khỏi cửa. Nhưng Ngọc nhi người cứ nghĩ đi, tổ mẫu người đã lớn tuổi rồi. Nếu nàng có mệnh hệ gì, thì thật sự là tam phòng chúng ta sẽ trở thành cá trên thớt mặc người chém giết.”

Thấy vẻ mặt khuê nữ sợ hãi, Lư thị tiếp tục đầu độc nói: “Ngọc nhi người suy nghĩ kỹ một chút, nếu bị đuổi khỏi Trang phủ, người sẽ không thể trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực (áo gấm đồ ăn ngon) nữa. Phụ thân người không có bản lĩnh gì, đến lúc đó hai mẫu tử chúng ta muốn no bụng, thì phải đi ra ngoài ăn xin thôi.”

Tiểu cô nương nào sống ở trong hậu trạch nghe nói như vậy, tất nhiên là vô cùng sợ hãi. Trong đầu Trang Như Ngọc bắt đầu tưởng tượng, cảnh nàng mặc y phục rách rưới, tranh giành đồ ăn với một đồng ăn xin hôi hám. tusa'cyd/d\qd;ôn Nàng đi lên ôm chặt lấy Lư thị, “Nương, Ngọc nhi không muốn ăn xin với những tên ăn mày hôi hám kia. Ngọc nhi là tiểu thư tôn quý trong Trang phủ, cho dù Ngọc nhi có chết, cũng không muốn ở chung với những tên ăn mày hôi hám.”

Lư thị ôm Trang Như Ngọc tiếp tục nói, “Ngọc nhi, vì nương cũng không muốn xi nhục người. Cho nên vì người, vì tam phòng chúng ta, vì nương không thể không bày mưu khắp nơi. Người phải nhớ kỹ, chỉ có tam phòng tốt, người mới có thể yên ổn làm tiểu thư tôn quý.”

Trang Như Ngọc sớm đã bị dọa sợ, nghe Lư thị nói thế nàng vội gật đầu nói: “Ngọc nhi nhớ rồi, chỉ có tam phòng chúng ta tốt, Ngọc nhi sẽ không thành ăn xin; chỉ có tam phòng tốt, Ngọc nhi mới có thể là tiểu thư tôn quý; chỉ có tam phòng tốt. . . . .”

Thấy độ lừa không sai biệt lắm, Lư thị mới tiếp tục mở miệng, “Ngọc nhi, hôm nay vì nương bảo người đi thăm dò thật hư từ đại tỷ tỷ người, người có thu hoạch gì chưa?”

Trang Như Ngọc ngẫm nghĩ một lát nói: “Nương, ta thấy Trang Như Mộng quả thật là thông minh hơn một chút. Nàng nói không hại dung nhan nữ nhi bị hủy, nhưng nữ nhi nhớ rõ, là nàng đã để ngang chân khiến nữ nhi vấp té. Nhưng sau đó nàng lại giả vờ về mặt vô tội đáng thương, thật sự nhìn đáng hận. Chỉ là hôm nay tiện nhân này cũng không có đầu óc, vì muốn lấy lòng Vương Ngọc Hương mà dâng lên nhiều đồ tốt cho người ta. Thường ngày ta còn không hiểu, vì sao loại người ngu xuẩn này lại thông minh đột ngột chứ. Theo hôm nay nữ nhi thấy, tiện nhân kia ngang ngược như vậy, cho dù có học chút thông minh, nghĩ đến cũng là do kết quả đại bá mẫu dạy dỗ mà thôi, nhưng bản chất thì vẫn là một người ngu xuẩn như cũ.”

Lời Trang Như Ngọc nói khiến Lư thị rơi vào suy tư, tai mắt nằm vùng của nàng ở đại phòng, vào khoảng thời gian trước đã bị vị đại tẩu này, tìm lý do đuổi đi. Nàng muốn đi tìm hiểu một hai, thế nhưng đột nhiên đại phòng lại trở thành tường đồng vách sắt khiến nàng muốn ra tay cũng vô dụng. Đến bây giờ, nàng vẫn sợ, chuyện bỏ thuốc lần đó đã bị đại tẩu biết được. Cộng thêm quyền quản chương bị mất, thế mà thay đổi hôm nay của Trang Như Mộng, khiến nàng có thể khẳng định rằng, đại tẩu không tranh đấu hậu trạch trước sau như một kia, sau khi biết được nàng tác oai tác quái liền bắt đầu phản kích. Chuyện này khiến cho Lư thị vốn định lợi dụng chuyện xảy ra, khiến cho vị đại tẩu này hoàn toàn bị vô sinh, vô cùng hối hận đến ruột gan trong bụng xanh lè. Hôm nay nghe nữ nhi nói những lời này, Lư thị càng thêm tin tưởng, là thủ đoạn của vị đại tẩu này cao, chứ không phải là tiểu nữ đồng đột nhiên trở nên khó đối phó.

Nghĩ tới chuyện Diệu Trúc quay lại bám báo, trên mặt Lư thị vô cùng quý dị. Nàng nhìn Trang Như Ngọc nói: “Ngọc nhi, đại tỷ tỷ người đã thông minh hơn rồi, chúng ta cũng không thể để cho nàng, có cơ hội càng ngày càng khó đối phó.”

Trang Như Ngọc nghe thấy lời này, trong mắt loé lên một ánh sáng quý dị, “Tiện nhân kia hại dung nhan ta bị hủy, nhất định ta phải khiến cho nàng muốn sống cũng không sống được muốn chết cũng không thể chết!”

Lư thị sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Trang Như Ngọc, “Tiểu nha đầu, muốn đấu với ta. Như thế thì thăm nương ta, làm sao cũng phải tặng nàng một món lễ lớn.”

Những thay đổi gần đây của Trang Như Mộng, tất cả đều quy về hai mẫu tử này, sau khi bày mưu tính kế một hồi, Lư thị mới nở nụ cười rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Nữ Ngọc Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26

☆, Âm sát

Editor: Từ Sắc Y

Ngày hôm đó Trang Như Mộng đang dùng cơm ở Toái Ngọc hiên với Trang phu nhân, Trang phu nhân nhìn thấy mấy ngày nay Trang Như Mộng đã gầy đi không ít, không ngừng gấp thức ăn vào chén của nàng, cho đến khi trong chén của Trang Như Mộng chất thành một ngọn núi nhỏ nhưng vẫn không

có dấu hiệu ngừng lại. Trang Như Mộng nhìn chén com tràn đầy thức ăn, bất đắc dĩ nói, “Mẫu thân, làm sao Mộng nhi có thể ăn hết nhiều như vậy.”

Trang phu nhân nghe lời này, nhũn mày nói, “Thân thể ngươi vẫn còn ở giai đoạn phát triển, tất nhiên cần phải ăn nhiều một chút.” Vừa nói vừa gấp một đùi gà để ở phía trên.

Nghe lời này, Trang Như Mộng tiếp tục đấu tranh nói: “Mẫu thân, lượng com Mộng nhi ăn vốn cũng không ít, người gấp nhiều thức ăn cho Mộng nhi như vậy, sau này Mộng nhi lớn lên sẽ trở thành cô nương béo nhìn không đẹp.” Nói đến đây, Trang Như Mộng sờ sờ hai gò má múp míp của mình, ngược lại thật sự lo lắng điểm này nấy phần.

Về mặt Trang phu nhân nhướng lên, “Ai dám nói cô nương nhà ta khó coi chứ, Mộng nha đầu, ngươi xem khuôn mặt ngươi vốn múp míp, trong thời gian này cũng nhanh đã hóp đi rồi, làm nương đau lòng muốn chết.” Nói xong nàng lại gấp lên một cái cánh gà, nhưng khi nhìn sang chén com đã đầy không còn chỗ, chỉ đành phải đặt ở trong chén mình.

Trang Như Mộng thấy rốt cuộc Trang phu nhân không gấp thức ăn cho nàng nữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lập tức dời đi lực chú ý của Trang phu nhân, “Mẫu thân, lần trước lúc biểu tỷ Ngọc Hương tới, có mời ta đi tham gia bữa tiệc huyện chủ An Khang với nàng, trước kia ta chưa từng thấy huyện chủ An Khang, không biết huyện chủ An Khang này có dễ tiếp xúc hay không?”

Nhắc tới huyện chủ An Khang, lòng mày Trang phu nhân cũng nhanh nhủn thành một đường, nàng nhìn Trang Như Mộng rồi rầm nói: “Trái lại trước kia vì nương có biết huyện chủ An Khang, nếu người khác không chủ động trêu chọc nàng, thì cũng xem như dễ tiếp xúc, chỉ là chỉ là. . . . .” Nhìn bảo bối khuê nữ tò mò nhìn mình chăm chăm, Trang phu nhân hạ quyết tâm tiếp tục nói, “Chỉ là nghe nói nữ nhi huyện chủ An Khang từng thích của Hầu gia ở Bạch gia, ban đầu nếu không phải Liễu di nhà ngươi có ân với Bạch phủ, được lão hầu gia làm chủ đồng ý mới hôn sự giữa Liễu di và Hầu gia ngay lúc đó, thì nói không chừng khuê nữ huyện chủ An Khang đã được gả vào Hậu phủ Trung Nghĩa rồi. Mà bây giờ khuê nữ huyện chủ An Khang đã 20, có tin đồn nói nàng đang chờ Hầu gia Bạch gia. . . . .”

Lòng Trang phu nhân tràn đầy rối rắm kể về chuyện xấu của bạn mình, nhìn thấy hai mắt nữ nhi tỏa sáng như nghe bát quái chưa đủ trong lòng nàng cũng thoáng yên tĩnh, sau đó mới dặn dò, “Khuê nữ ngoan, chuyện này ngươi không được nói ở trước mặt Liễu di, tránh khiến nàng phiền muộn mà ốm bệnh. Còn ngươi, đi tham gia bữa tiệc huyện chủ An Khang nên chú ý một chút, cố gắng đừng để cho huyện chủ An Khang biết được quan hệ giữa ngươi và Liễu di, tránh gặp phải chuyện phiền toái không cần thiết.” Thấy Trang Như Mộng đều gật gật, Trang phu nhân tiếp tục nói, “Hôm qua trong cửa hàng hồi môn của ta mới lấy về một ít trang sức thời thượng mới, đợi lát nữa dùng com xong, ngươi dẫn Linh Tê đi ra cửa hàng chọn mấy bộ, nếu muốn đi tham dự tiệc, thì đương nhiên phải ăn mặc thật xinh đẹp.”

Thấy Trang phu nhân cầu nhau, rốt cuộc Trang Như Mộng đã dùng com xong, cuối cùng dưới lời cầu nhau của Trang phu nhân, dẫn theo Linh Tê vào trong xe ngựa rời khỏi Trang phủ. Xe ngựa lái đến giữa ngã tư đường, dọc theo đường đi người người rộn ràng âm ỉ rất náo nhiệt. Cửa hàng hồi môn của Trang phu nhân, là một tiệm trang sức rất nổi tiếng, chỉ có điều là hơi cách xa phố xá sầm uất một chút, cho nên khách không đến đó nhiều, nhưng quản sự được Trang phu nhân giao phó lại là một người rất biết cách làm ăn, đều sắp xếp quản lý cửa tiệm một cách thỏa đáng. Hôm nay Trang Như Mộng muốn đi đến cửa tiệm này, tìm một ít đồ trang sức hợp mắt.

Xe ngựa xuyên qua phố xá sầm uất, rất nhanh bốn phía đều vắng vẻ, Trang Như Mộng nhìn thấy còn phải đi thêm một đoạn đường mới đến, liền muốn chộp mắt trên xe ngựa. Linh Tê nhìn thấy, yên lặng ngồi ở một bên cũng không nói chuyện. Ai ngờ xe ngựa mới đi nửa đường, màn xe đột nhiên bị một người vén lên, Trang Như Mộng chưa hay biết chuyện gì xảy ra, thì trong xe đã có thêm một nam tử đang ngồi.

Linh Tê bị dọa đến không chịu được, nhưng lại không dám hét to ra tiếng, bởi vì nàng đã nhận ra nam tử anh tuấn trên người đầy những vết máu loang lổ này, chính là người lần trước nàng theo cô nương nhà mình đi xem Ngũ cô nương thì gặp phải vị đang nói chuyện với lão gia Tần vương Điện hạ.

Trang Như Mộng cũng bị tình huống xảy ra đột ngột, mà ngây người, nhưng rất nhanh nàng đã phản ứng lại, nhìn Lưu Hoành nghi ngờ nói, “Tại sao vương gia lại đột nhiên xuất hiện trong xe ngựa của dân nữ?”

Phản ứng của Trang Như Mộng và Linh Tê không ngờ lại khiến Lưu Hoành hài lòng, thấy thích khách tạm thời còn chưa đuổi theo kịp, Lưu Hoành thờ phào nhẹ nhõm, cười tà mị một tiếng với Trang Như Mộng, “Hôm nay nếu như ngươi tạm thời giúp ta tránh khỏi kẻ thù, ta sẽ hứa với ngươi một chuyện.”

“Còn nếu dân nữ không muốn?”

Nghe lời này, lòng mày Lưu Hoành nhướng lên, “Ta nói nếu như, thì sẽ không có tình cảnh không muốn.”

Trang Như Mộng nhìn cánh tay Lưu Hoành vẫn còn đang chảy máu, sờ sờ chóp mũi nói: “Vương gia thật đúng là nhất ngôn cửu đỉnh (nói một lời giữ một lời), cũng không cho tiểu nữ có cơ hội lựa chọn.”

Cảm nhận được ánh mắt của Trang Như Mộng, Lưu Hoành chen người đi lên phía trước nói, “Tiểu nha đầu, ngươi còn không mau suy nghĩ tính toán một chút nên làm gì đi, phải biết người có thể bức bốn vương đến bước này, tất nhiên là dạng người khó giải quyết.”

Lúc này xe ngựa vốn đang đi, như vậy có thể nói khoảng cách Lưu Hoành vừa bước lên trước quá gần với Trang Như Mộng, thậm chí Trang Như Mộng có thể ngửi thấy được mùi máu hương dễ nghe trên người hắn, tất nhiên là phải xem nhẹ mùi máu tươi nồng nặc kia. Trang Như Mộng thấy Lưu Hoành thật sự tính toán ném toàn bộ mọi chuyện cho nàng giải quyết, trong lòng nàng thầm mắng mấy câu, nhưng lại không thể làm gì được hắn. Nghĩ tới những lời Lưu Hoành vừa mới nói, Trang Như Mộng mở miệng trả lời, “Chuyện vương gia nói sẽ nhận lời làm một chuyện với tiểu nữ là thật sao?”

“Đó là đương nhiên.”

“Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh, tất nhiên sẽ không nuốt lời.” Nói như vậy, trong mắt Trang Như Mộng thoáng loé lên vài tia giảo hoạt, nàng nghiêng đầu nói nhỏ mấy câu với Linh Tê, Linh Tê nghe thấy Trang Như Mộng phân phó, vẻ mặt có thể nói là vô cùng đặc sắc. Nàng nhìn sang nam tử anh tuấn ở trước mắt, chần chờ nói với Trang Như Mộng: “Đây cũng không thích hợp đi?”

Trang Như Mộng nhìn Lư Hoành cười hí mắt nói, “Chúng ta cũng là vì sự an nguy của vương gia, mới tùy cơ ứng biến, nghĩ đến chắc hẳn Vương Gia sẽ không ngại.”

Nghe đối thoại giữa hai chủ bộc, Tần vương Lư Hoành nghĩ thấy một mùi vị âm mưu, nhưng bắt đầu thì hắn đã mất máu quá nhiều, bây giờ dần dần mất sức, kết quả là hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn, hai chủ bộc này tự tay hầu hạ búi tóc mặc y phục nữ tử cho hắn. Cũng không lâu lắm, trong xe ngựa đã có thêm một mỹ nhân dáng người cao lớn.

Không sai, Tần vương Điện hạ chúng ta, dưới sự khéo tay của Trang Như Mộng và Linh Tê, giả trang thành một mỹ nhân. Phối thêm gương mặt vốn trời sinh khôi ngô của Lư Hoành này giả trang, ngoại trừ vóc người cao lớn không giống với dáng vẻ nữ tử nhỏ nhắn, thì những chỗ khác có thể nói hoàn toàn chính là một mỹ nhân yêu kiều. Mặt Lư Hoành có thể nói là đen như đất nồi, nhưng cố tình là hắn lại không phản kháng được, chỉ đành phải chịu đựng cách ăn mặc bực này.

Trang Như Mộng lại bảo Linh Tê đốt đàn hương, rất nhanh mùi máu tươi trong xe cũng tiêu tán hơn nửa phần. Vì vậy đợi lúc xe ngựa bị chặn lại, bọn thích khách chỉ thấy được hai tiểu thư xinh đẹp đang ngồi nghiêng người tựa trên giường êm của xe ngựa, và một tiểu nha hoàn vừa vận đang pha trà, bởi vì vội vã hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, liền đi đến những chỗ khác tìm kiếm Lư Hoành.

Làm sao bọn họ có thể nghĩ đến, Tần vương Điện hạ phong lưu phóng khoáng trước sau như một này, lại chính là một tiểu mỹ nhân ở trong xe ngựa.

Trang Như Mộng thấy thích khách đã đi xa, mở miệng nói với về mặt Lư Hoành đã tái xanh, “Vương Gia, dân nữ đã hoàn thành chuyện người phân phó, kính xin vương gia bỏ qua cho kẻ tùy cơ ứng biến này, nghĩ đến vương gia rộng lượng như vậy tất nhiên sẽ không tính toán so đo với tiểu nữ từ đây.”

Lư Hoành nghe lời này, sắc mặt càng thêm khó coi. Hắn trừng mắt liếc Trang Như Mộng một cái, ngay cả lời ngoài miệng cũng không muốn nói một câu. Thấy Lư Hoành trừng mình một cái, Trang Như Mộng yên lòng, kiếp trước nàng có nghe người ta nói, mặc dù tính khí Tần vương Lư Hoành không tốt, nhưng một khi hắn đã đồng ý chuyện gì, thì sẽ không nuốt lời.

Thích khách đi không bao lâu, ám vệ của Lư Hoành đã tìm tới, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy chủ tử ăn mặc như vậy, cho dù là ám vệ có thường thấy tình cảnh máu tanh, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ cổ quái, cho nên cũng thành công khiến sắc mặt Lư Hoành càng trở nên khó coi.

Đội lựa chọn xong một ít đồ trang sức, sau khi Trang Như Mộng trở về trong phủ liền phái người đưa sang cho Trang Như Nguyệt một ít, sau đó nghĩ tới kế hoạch trong lòng, nàng đi đến bên ngoài cửa thư phòng của Trang lão gia.

Hạ nhân đứng chờ ở ngoài cửa thấy tiểu thư nhà mình đi tới, vội vàng đi vào phòng bẩm báo. Rất nhanh Trang Như Mộng được mời vào phòng. Vừa vào phòng nàng thấy phụ thân đang cầm xem một cuốn sách. Thấy Trang Như Mộng bước vào phòng, Trang lão gia cũng chỉ giương mắt nhìn nàng một cái, rồi tiếp tục xem sách.

Trang Như Mộng cũng không đi lên quấy rầy, chỉ phân phó Linh Tê đặt đồ vật lên bàn, rồi phát tay cho hạ nhân trong phòng lui xuống. Ước chừng qua một ly trà, Trang lão gia làm xong chuyện trong tay, sau rửa tay ở một bên, rồi đi về phía Trang Như Mộng.

Thấy phụ thân làm xong nàng ngọt ngào gọi một tiếng, “Phụ thân.”

Trang lão gia ngược mắt nhìn đại khuê nữ mình mở miệng nói, “Mộng nha đầu, hôm nay đến thư phòng tìm ta có chuyện gì.”

Trang Như Mộng mở ánh mắt trong veo như nước chu cái miệng nhỏ nhắn nói, “Phụ thân không tới gặp Mộng nhi, Mộng nhi chỉ đành đến gặp phụ thân thôi.” Nghe lời nữ nhi giận trách, vẻ mặt Trang lão gia hiện lên nét xấu hổ. Bởi vì chuyện của Vương di nương, hắn cảm thấy xấu hổ khi gặp nữ nhi báo bối này, cho nên thật sự đã vài ngày không đi đến Như Mộng cư.

Nhìn sắc mặt phụ thân, Trang Như Mộng đưa hai tay nhỏ bé vòng qua cổ của Trang lão gia, lấy lòng nói: “Phụ thân không đến thăm Mộng nhi, Mộng nhi cũng chỉ có thể đến gặp phụ thân.”

Trang Như Mộng hiểu chuyện như vậy, khiến cho trong lòng Trang lão gia áy náy càng sâu. Hắn sờ sờ đầu mũi của Trang Như Mộng, “Đại cô nương của chúng ta thật hiểu chuyện.”

“Phụ thân. . . . .”

“Ha ha ha ha. . . . .”

Thấy phụ thân nở nụ cười, Trang Như Mộng cũng hé miệng cười vui vẻ. Nàng kéo Trang lão gia đi sang bên cạnh bàn, thấy Trang lão gia ngồi xuống, liền nói giòn giã: “Phụ thân, Mộng nhi nghe người nói hai ngày qua thấy người họ khan, cho nên mới sắc canh thuốc Tuyết Lê Tử Xuyên đưa tới cho người. Nhân lúc còn nóng người nhanh uống đi.”

Nghe lời này, Trang lão gia không khỏi ngây ngời. Hai ngày qua đúng thật là thân thể hắn không tốt, nhưng cố tình mấy ngày nay chuyên trong ngoài phủ, đều chất đống, cho nên cũng không chú ý đến thân thể. Hôm nay nhìn thấy chén canh Tuyết Lê Tử Xuyên đang bốc hơi nóng, trong lòng Trang lão gia vô cùng xúc động. Nha đầu được hắn xem như tâm can bảo bối mà cung chiều từ nhỏ, cũng biết đau lòng mình rồi.

Thừa dịp Trang Như Mộng không chú ý, Trang lão gia nghiêng đầu lên lau lệ một cái. Sau đó bung lên chén canh Tuyết Lê Tứ Xuyên ở trên bàn, trực tiếp từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Rất nhanh chén canh đã thấy đáy, Trang lão gia cầm chén đặt lên bàn, nhìn về mặt nữ đồng hài lòng cười vui vẻ. Thấy vậy Trang Như Mộng kéo tay áo Trang lão gia tội nghiệp nói, “Mộng nhi có chuyện hi vọng phụ thân đồng ý.”

Trang lão gia nhú mày, ý bảo nàng nói một chút xem là chuyện gì. Trang Như Mộng cười hi hi, “Mộng nhi thấy mỗi ngày phụ thân đều bận rộn như vậy, Mộng nhi đã trưởng thành, cũng muốn giúp đỡ phụ thân xử lý một ít chuyện buôn bán.”

Nghe lời này, Trang lão gia nghi ngờ nói, “Nha đầu, không phải là ngươi không thích xử lý những chuyện buôn bán sao, tại sao lại đột nhiên muốn giúp đỡ xử lý chuyện buôn bán?”

Nhìn vóc người khuê nữ lại cao thêm một chút, Trang lão gia cố ý làm vẻ mặt tức giận, “Mộng nha đầu, trên phương diện làm ăn, cũng không thể đùa giỡn được. Danh tiếng Trang phủ chúng ta có được nhiều năm, cũng là do từ từ tích lũy nên.”

Làm sao Trang Như Mộng nhìn không ra, phụ thân mình cũng không thật sự tức giận. Nàng lắc lắc cánh tay Trang lão gia, giả vờ đáng thương nói: “Mộng nhi không có đùa mà, Mộng nhi chỉ muốn giúp phụ thân giảm bớt gánh nặng thôi mà. . . . .”

Kết quả cuối cùng có thể nghĩ, không chịu nổi thể công làm nũng của khuê nữ, Trang lão gia chỉ đành phải đồng ý thỉnh cầu của nàng.

Từ trên đường về thư phòng, tâm tình Trang Như Mộng vô cùng tốt. Linh Tê thấy đại cô nương vừa nhảy điệu múa binh nhất, còn ngâm nga tiểu khúc, thăm nghĩ những ngày qua thấy đại cô nương làm việc càng ngày càng chừng chặc, trái lại hôm nay hành động như vậy mới phù hợp với tuổi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Nữ Ngọc Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27

☆, Nguồn gốc thân thế

Editor: Từ Sắc Y

Ngày hôm đó Trang Như Mộng sớm đã dậy trang điểm ăn mặc, đợi đến lúc ra cửa, đương nhiên là Trang Như Ngọc gương mặt đi theo, Trang Như Mộng quan sát nàng một cái, liền cười cười kéo Trang Như Ngọc lên xe ngựa.

Khuê tú thiên kim đến yến tiệc tất nhiên là nhiều không kể xiết, Trang Như Mộng mặc y phục thanh nhã vô cùng khác biệt, mặc dù không trở thành mục tiêu nhưng cũng có một phong vị khác, mà Trang Như Ngọc vừa đến nơi này, sớm đã vô cùng vui vẻ, nói qua loa lấy lệ với Trang Như Mộng mấy câu, liền dẫn theo nha hoàn đi kết giao với các khuê tú thiên kim khác, Trang Như Mộng vui vẻ nhàn nhàn cũng không để ý nàng.

Xa xa Trang Như Mộng đã nhìn thấy Vương Ngọc Hương đang trò chuyện vui vẻ với các vị tiểu thư, Trang Như Mộng không muốn đi lên, liền tìm một chỗ yên lặng ngồi ngắm hoa, chỗ này người lui tới rất ít, xung quanh tiếng chim hót hoa thơm khiến người chỉ nhìn thôi tâm tình cũng đã tốt rất nhiều, Trang Như Mộng đi tới gần trước mặt một đóa mẫu đơn khẽ ngửi nhẹ, lúc này sau lưng đã có một bóng dáng anh tuấn đang đứng.

Linh Tê nhìn thấy thế từ gia đi tới, sớm đã lấy tay che miệng cười trộm lên lui đứng sang một bên, cho nên đợi đến khi Trang Như Mộng xoay người phản ứng lại, thì khoảng cách hai người đã quá gần, thậm chí nàng có thể nghe thấy được mùi hương đặc biệt trên người Bạch Từ Hàm.

Lòng Trang Như Mộng chợt bắt đầu đánh trống, nàng cúi đầu, vừa mới chuẩn bị hành lễ, Bạch Từ Hàm đã kéo ngang hông nàng, sau đó bất ngờ không kịp đề phòng nụ hôn cứ như vậy rơi xuống. Trang Như Mộng chỉ cảm thấy trong cổ họng tràn đầy hơi thở của nam tử, cả người bỗng mềm nhũn vô lực.

Đợi đến lúc dừng lại, bên tai Trang Như Mộng sớm đã đỏ bừng, Bạch Từ Hàm nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của giai nhân, như hài tử phạm sai lầm, liền lời kéo ống tay áo Trang Như Mộng nói nhỏ, “Mộng nhi, ngươi biết không, ta đã mơ một giấc mộng thật dài thật dài, khoảng thời gian ở trong mộng đó ta chỉ thấy ta và ngươi tách ra, cụ thể là vì sao ta làm sao cũng không thấy rõ ở trong mộng, nhưng tối hôm qua ta thấy được, giấc mộng này quá mức khó sợ, ta thật sự sợ sẽ đánh mất ngươi. . . . .”

Nghe xong lời Bạch Từ Hàm nói, trong mắt Trang Như Mộng tràn đầy khiếp sợ, nàng không biết Bạch Từ Hàm sẽ mơ thấy chuyện gì ở kiếp trước, nhưng bây giờ trước sự yêu thương và cưng chiều trong mắt nam tử này cũng khiến trong lòng nàng xúc động không thôi. Chuyện kiếp trước, là một khúc mắc trong lòng nàng, nàng tức giận Bạch Từ Hàm không một lời từ biệt, cũng buồn bực mối quan hệ giữa mình và người ta không rõ. Nhưng bây giờ nghe nói như thế, trong lòng chẳng biết tại sao lại cảm thấy uất ức, giống như giờ phút này nàng tìm được một nơi để mình có thể phát tiết ra những sự uất ức, nhìn hàng mi nét mày quen thuộc trước mắt cuối cùng Trang Như Mộng không nhịn được, nhào vào trong ngực Bạch Từ Hàm oà khóc.

Linh Tê ở một bên nhìn chằm chằm một màn này cũng bị hành động của tiểu thư dọa sợ, nàng sợ tiểu thư nhà mình thua thiệt, bước nhanh trực tiếp chạy lên, rất không khách khí đưa tay đẩy Bạch Từ Hàm đi ra, một trận động tĩnh này cũng kinh động đến mấy vị công tử thế gia ở cách đó không xa, thấy

bọn họ đi tới chỗ này ở phía xa, Linh Tê thấy thế cũng không quan tâm tính toán với Bạch Tử Hàm, trực tiếp kéo Trang Như Mộng rời khỏi.

Bữa tiệc này, Trang Như Mộng và mấy vị khuê tú quen nhau ngồi chung một chỗ, cũng không đưa đến sự chú ý đặc biệt nào, trừ một màn của Bạch Tử Hàm, thì hôm nay cũng không hề có chuyện nào đáng chú ý. Chỉ là Trang Như Mộng biết, trong lòng nàng đã có nhiều chỗ thay đổi.

Đợi đến lúc trở về phủ, Trang Như Mộng mới phát hiện trong phủ có chuyện gì không đúng, vốn phủ đệ bao phủ mùi hương niên vị, nay chẳng biết tại sao lại cảm thấy có vài luồng hơi thở nặng nề. Tất nhiên là Linh Tê cũng cảm thấy bất thường, mặc dù trong khoảng thời gian này thân thể lão thái thái không được tốt lắm, nhưng bởi vì gần đến cuối năm, không khí trong phủ cũng coi như không tệ.

Mây mi Trang Như Mộng nhíu lại, vừa định gọi nha hoàn hỏi nguyên nhân, lại nhìn thấy Mục ma ma bên cạnh Trang lão phu nhân dẫn theo mấy nha hoàn ma ma đi ngang. Thấy bộ dáng hùng hổ đầy khí thế, trong mắt Trang Như Mộng thoáng lướt qua một tia hiểu rõ, nàng giờ tay ra hiệu cho Linh Tê cản Mục ma ma lại, rồi đi theo Mục ma ma vào phòng Trang lão phu nhân.

Lúc này trong viện Trang lão phu nhân an tĩnh đến khác thường, đợi đến lúc Trang Như Mộng đi vào, nàng phát hiện tất cả mọi người đều đứng ở trong viện, ngay cả ngày Trang lão phu nhân bị ốm liệt giường gần đây cũng có mặt ngồi ở trên ghế. Trang Như Mộng vừa mới vào phòng, Trang phu nhân liền kéo Trang Như Mộng đến trước mặt, lúc này Trang Như Mộng mới phát hiện bầu không khí trong phòng thoáng có phần mùi vị giương cung bạt kiếm, mà trước mặt Trang lão phu nhân một nam tử trung niên có chòm râu dê đang đứng, nam tử này mặc đạo bào (áo đạo sĩ) thanh sam, trái lại nhìn rất có vài phần phong thái đạo gia, chỉ là từ lúc Trang Như Mộng bước vào phòng có thể nói rõ ràng đã phá hỏng mấy phần mùi vị này.

Chỉ thấy hắn cầm một cây kiếm gỗ đào, trực tiếp áp sát Trang Như Mộng, trong miệng còn nói lầm bầm, “Yêu nghiệt, ngươi vốn là chuyển thể của Thiên Sát Cô Tinh (sao khắc mệnh, có thể gây họa cho những người xung quanh), khắc phụ khắc mẫu khắc phu khắc tử, phạm là người ở chung với ngươi, chắc chắn sẽ bị ngươi gây họa, lúc trước tiêu thiếu gia ở trong bụng phu nhân cũng thế, hiện nay đột nhiên lão phu nhân bị bệnh nặng cũng vậy. Hôm nay bản đạo ở đây, há sao có thể để ngươi gây họa cho người khác.” Nói đến đây cây kiếm gỗ đào liền chĩa thẳng vào trước mặt Trang Như Mộng, rồi cuộc đã bị Trang phu nhân cản lại.

Lần này Trang lão phu nhân mới bắt đầu lên tiếng, “Ta không muốn tin tưởng chuyện này, chỉ là Vô Nhai đạo trưởng đã đắc đạo đến mức cao nhân sao có thể nói bậy. Đại tước phụ (Dâu trưởng) ta nghĩ ngươi cũng là người hiểu lý lẽ, gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện nay nghĩ kỹ lại, thật sự đúng như lời Vô Nhai đạo trưởng nói. Vì thân thể nương ta, cũng vì thân thể ngươi, hãy để Vô Nhai đạo trưởng dẫn Như Mộng đi đến Thanh Hương Quán tránh xúi quẩy đi.”

“Tránh xúi quẩy? Mẫu thân nói thật đúng là nhẹ nhàng, biết rõ lời đạo sĩ nói vô căn cứ, không để ý đến sự sống chết của Mộng nhi, còn muốn ta để Mộng nhi đến đạo quan, hôm nay lời Triệu Mẫn ta nói ở đây, ai dám dẫn khuê nữ ta đi, Triệu Mẫn ta sẽ là người thứ nhất không đồng ý.” Sau khi nói xong Triệu Mẫn trừng mắt liếc sang Trang lão gia đang khó xử, trái lại lần này Trang lão gia không làm nàng thất vọng, mặc dù không lên tiếng nhưng vẫn đứng chắn ở trước mặt Trang Như Mộng.

Lần này Trang lão phu nhân tức giận đến không chịu nổi, trưởng tử liên tiếp không vâng lời nàng, điều này càng khiến nàng có thêm kiên định với suy nghĩ muốn dẫn Trang Như Mộng rời khỏi phủ đệ. Tam phu tử Sắc Y leeequ8yd01n nhân thấy vậy, mặt mày soi mói, khẽ nói châm chọc: “Đại ca, mặc dù ngươi thương yêu Như Mộng, nhưng thân thể mẫu thân ngươi cũng không thể không quan tâm, Như Mộng chỉ xuất phủ tạm thời thôi, mà ngươi đã như vậy, xem ra những ngày thường tất cả những hiểu thuận của đại ca chỉ đều để cho chúng ta xem.”

Tam phu nhân nói lời này như tưới dầu vào lửa, Trang lão phu nhân tức giận đến dậm chân mấy lần, phân phó nói với Mục ma ma, “Thay đại cô nương chuẩn bị hành lý tốt cho ta, ngược lại ta muốn nhìn xem ai dám ra tay ngăn cản.”

Lần này chưa đến phiên Triệu phu nhân lên tiếng, thì ngược lại Trang Như Mộng đã mở miệng trước, “Quyền uy của tổ mẫu tất nhiên là Mộng nhi biết, chỉ là trước đó, có thể để Mộng nhi nói vài lời hay không.” Nói xong Trang Như Mộng ngừng lại ngược mặt nhìn về mặt Trang phu nhân tức giận, nàng nhìn sang tam phu nhân cười khanh khách nói: “Thẩm nương muốn đối phó với ta cũng không dễ dàng, ngay cả người xưa trước đây cũng tìm đến nhờ giúp đỡ.”

Nói xong cũng không thêm để ý đến phản ứng của tam phu nhân, Trang Như Mộng vỗ nhẹ tay một cái, chỉ thấy Diệu Trúc dẫn theo một lão bà mặc áo gai vải thô đi vào phòng. Lần này tam phu nhân không thể ngồi yên nữa, ánh mắt nàng nhìn Trang Như Mộng tràn đầy hoảng sợ. Mọi người trong phòng nhìn thấy một màn này, đều hiểu rằng chỉ sợ là có chuyện sắp xảy ra.

Trang Như Mộng dịu dàng cười một tiếng với tam phu nhân, “Tam thẩm, năm đó lúc ngươi sinh non Lưu mụ mụ đỡ đẻ cũng có công, hôm nay gặp lại sao không lên tiếng chào hỏi?”

Nói đến đây, lão bà được gọi là Lưu mụ mụ trực tiếp quỳ trên mặt đất, “Lão thái thái, ta có việc bẩm báo.”

Tam phu nhân nghe đến đó, làm sao còn có thể ngồi yên, nàng nhào thẳng đến muốn lấy tay bịt miệng Lưu mụ mụ, làm sao Trang Như Mộng có thể cho nàng có được cơ hội này, trực tiếp phân phó Diệu Trúc Diệu Tuyết đi lên cản nàng lại.

Trang lão phu nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng càng thêm không thích Trang Như Mộng. “Lưu mụ mụ, đã vài chục năm chúng ta chưa gặp mặt, đột nhiên hôm nay ngươi đến đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu như ngươi cố tình gây sự, vậy cũng đừng trách Trang phủ ta trở mặt vô tình.”

Lưu mụ mụ vội vàng quỳ xuống đất cầu xin, “Lão phu nào dám, chỉ là những năm này có chuyện vẫn giấu ở trong lòng, khiến cho hàng đêm khó ngủ, hôm nay có được cơ hội này nếu ta không nói ra, thì đoán chừng trong lòng lão phu ta sẽ hối hận cả đời.”

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều cảm nhận được một tia quỷ dị. Mà tam phu nhân sớm đã mất đi dáng vẻ kiêu căng thường ngày, trên khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ, uy hiếp Lưu mụ mụ, nhưng sao Lưu mụ mụ có thể kiên trì những lời này, bà trực tiếp nói với mọi người chuyện bí mật vào năm xưa.

“Lão thái thái, tam phu nhân không hề sinh non, năm đó là do lòng dạ hiểm độc tham lam nhận tiền hối lộ mà ta đã nói dối.”

Một lời của Lư mụ mụ như một viên đá gọn lên ngàn tầng sóng, Trang lão phu nhân cũng không quan tâm đến việc trừng phạt Trang Như Mộng nữa, thân thể vốn ốm yếu vì bệnh, nay lại lập tức đứng dậy, nhìn Lư mụ mụ trầm giọng nói, “Người nói rõ ràng cho ta, lời người nói tam phu nhân không đẻ non là sao, nếu hôm nay có nửa câu nói láo, ta sẽ khiến cho người không thể đi ra khỏi đại môn.”

Lư mụ mụ bị khí thế của Trang lão phu nhân dọa sợ, thân thể vô cùng run rẩy, nhưng vẫn run rẩy tiếp tục nói, “Năm đó là tam phu nhân trả cho ta một số tiền lớn để ta đỡ đẻ cho nàng, nhưng không phải là tam phu nhân té ngã ngoài ý muốn dẫn đến sinh non, hài tử nàng sinh vốn đủ tháng, dụng ý trong lời của tam phu nhân tuy ta không hoàn toàn hiểu rõ, diieindaanllequuiydo9n nhưng cũng biết được trong đó nhất định có chuyện bí mật không thể để người biết.”

Nghe nói như thế, cả người tam phu nhân giật mình một cái, Trang Như Ngọc nhìn về mặt của mẫu thân, dây cung trong lòng thoáng căng lên.

Tam lão gia trực tiếp đi lên cầm lấy cổ áo tam phu nhân, vô cùng tức giận nói: “Người nói rõ cho ta, ta đã nói rồi mà khoảng thời gian ta say rượu ở trong nhà người, làm sao lại trùng hợp có bầu như vậy chứ.”

Lần này Trang lão phu nhân tức giận đến hai mắt hoa lên, nếu không phải Mục ma ma nhanh mắt, đoán chừng đã ngã xiêu trên đất. Nhìn trò hay diễn ra, khoe miệng Trang Như Mộng nhếch lên, nhìn tam phu nhân cười nói, “Hôm nay xem ra thâm nương cũng đã cho tam muội muội nhìn gặp người thân rồi, phải nói thâm nương cũng coi như dễ tính Như Mộng, còn gọi người này đến. Nếu đã được thâm nương ưu ái như thế, tất nhiên làm sao Như Mộng không biết nghĩa được, chắc chắn sẽ tặng một đại lễ lại cho thâm nương. Nói xong một nha hoàn đi ra từ sau lưng Trang Như Mộng, đây là nha hoàn hôm kia đã đi theo Trang Như Mộng từ phủ tướng quân về, nói là Triệu lão phu nhân lựa chọn nha hoàn cho ngoại tôn nữ nàng, lúc ấy cũng không đưa đến bao nhiêu sự chú ý.

Lúc này thấy nha hoàn trẻ tuổi, chỉ dùng mấy chiêu đã đánh ngã tên đạo sĩ nằm trên mặt đất, sau đó lưu loát lấy ra từ trong ống tay áo đạo sĩ một ngọc bội phi thủy xanh biếc. Lần này tam lão gia đã hoàn toàn tức giận, hất tát một bạt tai mạnh lên mặt tam phu nhân. Trong miệng còn mắng, “Tiện nhân, năm đó không phải là người nói ngọc bội tùy thân không cẩn thận làm mất sao, bây giờ người còn dám giải thích thế nào.”

Tên đạo sĩ kia cũng bị chuyện bất thành linh thay đổi dọa sợ, nhìn động tĩnh trong phòng, chỉ sợ người ta sẽ trách tội đến mình liền vội vàng dùng giọng the thé giải thích, “Ngọc bội kia là do bản đạo nhặt được, há có thể liên quan đến tam phu nhân chứ.”

Lời giải thích này truyền vào trong tai Trang lão phu nhân và tam lão gia trái lại càng như thêm một mối vào lửa, làm sao Trang lão phu nhân có thể lo lắng đến chuyện khác, nàng trực tiếp phất người bắt lại tam phu nhân và tên đạo sĩ kia. Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trang Như Mộng tràn đầy mỉa mai, bí mật này là do kiếp trước Lý Duệ Khiêm phát hiện, bây giờ nghĩ lại Lý Duệ Khiêm cũng được xem là đã giúp nàng một đại ân, tất nhiên nàng sẽ trả lễ cho hắn.

Trang Như Mộng kéo Trang lão gia và Trang phu nhân rời khỏi mảnh đất rắc rối này, Trang lão phu nhân vội vàng chất vấn Lư mụ mụ về những ảnh hưởng, tất nhiên cũng không đề ý đến mấy người bọn họ rời đi. Đến lúc bãi biệt phụ mẫu, Trang Như Mộng quay lại Như Mộng cư, nhìn thấy Linh Tê đi theo sau lưng, nàng thuận miệng hỏi, “Lúc trước người thăm dò là hôm nay cử nhân sẽ vào kinh?”

Linh Tê đỡ Trang Như Mộng ngồi xuống, xoay người rót một ly trà nóng cho nàng mới nói tiếp, “Theo phân phó của cô nương nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi, hôm nay chỉ chờ màn trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi.”

Nghe nói như thế Trang Như Mộng nhấp một ngụm trà nói tiếp, “Cũng là hữu duyên của biểu tỷ Ngọc Hương và công tử Lý gia.”

Câu hữu duyên này khiến Linh Tê không nhịn được bật cười, nhìn hào quang xinh đẹp của nữ tử trước mắt càng ngày càng toả sáng, nàng càng có thêm kiên định về suy nghĩ muốn bảo vệ nàng (TNM) tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Công Ngục Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 28

☆, Bên nhau đến già

Editor: Từ Sắc Y

Bí mật của tam phu nhân quả thật là không thể giấu được, Trang lão phu nhân đau tôn nữ tôn tử vài chục năm nay giờ quay đầu lại chất nữ chất tử không phải là tôn nữ tôn tử của nhà mình (con gái con trai của nhà mình), nàng không chịu nổi được đã kích lập tức nhìn già đi rất nhiều, cả ngày ốm đau triền miên trên giường, cũng không có ý định muốn quản những chuyện trong phủ.

Về phần tam phu nhân Trang Như Ngọc và Nhị thiếu gia Trang Nhân Bản cũng bị đuổi ra khỏi Trang phủ, sau đó bọn họ đi đến nơi nào Trang Như Mộng cũng không có ý định thăm dò, nàng biết tổ mẫu mình trước sau đều có thủ đoạn sắc bén, chuyện này có thể nói là khiến nàng mất hết mặt mũi,

nghĩ đến kết cục ba người này hẳn có thể đoán cũng không được tốt.

Hôm nay là ngày danh y Biển Thước vội tới xem bệnh cho Trang phu nhân, hôm kia Trang Như Mộng đã đi đến chỗ Tấn vương Lưu Hoành muốn hẳn thực hiện lời hứa lúc ban đầu, chính là mời danh y Biển Thước trị bệnh cho hai người, một là phu nhân Bạch phủ Hầu Gia hai là nương nàng, lúc ấy nghe được yêu cầu trên mặt Lưu Hoành thoáng hiện lên một tia sáng tỏ, ngay sau đó liền đồng ý.

Bởi vì bệnh tình của Bạch phu nhân càng ngày càng nặng, cho nên Biển Thước đi trị bệnh cho nàng trước, đợi đến lúc bệnh của nàng dần dần hết, hôm nay hẳn mới đến Trang phủ bắt mạch cho Trang phu nhân.

Chuyện cũng dần dần phát triển theo hướng tốt, đợi năm mới vừa tới, bệnh của Trang phu nhân và Bạch phu nhân cũng không còn đáng ngại, lúc đêm ba mươi đón giao thừa, Trang Như Mộng ngồi trên nóc nhà nhìn ngắm bầu trời đầy sao lắng nghe tiếng pháo từ bốn phía, chẳng biết tại sao trong lòng bỗng dưng có một chút mất mát.

Chuyện buôn bán của Trang phủ dưới lời khuyên của nàng, đã giải quyết ổn thỏa rất nhiều cửa hàng đáng chú ý, ngoài mặt Tiền phủ đã ngang hàng với Trang phủ. Cả hai ngang nhau tất nhiên vị kia sẽ không chú ý đến Trang phủ, mà thân thể nương cũng nhanh đã điều dưỡng rất tốt, mục đích theo đuổi sau khi nàng trùng sinh, vốn cũng sắp hoàn thành, ngay cả Lý Duệ Khiêm cũng không phụ kỳ vọng của nàng, thuận lợi bắt được trái tim của Vương Ngọc Hương.

Nhưng nghĩ tới những chuyện này, tim nàng vốn vẫn cảm thấy có chút trống trải, Trang Như Mộng lấy tay chống cằm, ngây ngẩn người. Lúc này bên cạnh lại có thêm một bóng người, nghe thấy d1ie2n d9a0n2e qu21y d00n hơi thở quen thuộc, Trang Như Mộng cũng không quay đầu mà chỉ hỏi, “Thế từ gia nghiêm túc sao?”

Bạch Tử Hàm sững sờ trước câu hỏi của nàng, vừa định mở miệng hỏi thăm, chỉ nghe Trang Như Mộng tiếp tục nói, “Năm tay nhau đến chết, bên nhau đến già.”

Nghe nói như thế, làm sao Bạch Tử Hàm không rõ, hẳn vui mừng như đứa bé, tay cũng không biết nên để đâu, nhìn Trang Như Mộng ngây ngô nói, “Năm tay nhau đến chết, bên nhau đến già.”

Trang Như Mộng đột nhiên cảm thấy trong nháy mắt tim của nàng đã được lấp đầy, nàng tựa đầu trên vai Bạch Tử Hàm, tiếp tục nói, “Mấy ngày nữa tới nhà ta cầu hôn, mặc dù ta còn chưa cập kê, nhưng Tử Hàm ca ca cũng đến tuổi nên gả nên cưới rồi, đừng trêu chọc gây hoa đào, đến lúc đó ta cũng không chịu đâu. Phải biết, ta đã quyết định phải làm người phụ nhân đánh đá, nếu Tử Hàm ca ca ngoại trừ ta, còn có thể nạp thê nạp thiếp, thì lời nói vừa nãy người cứ coi như ta chưa nói.”

Bạch Tử Hàm sớm đã bị hạnh phúc bất thành linh bao phủ, nghe lời này tất nhiên là vô cùng đồng ý, hẳn nắm chắc bả vai của giai nhân, nghênh ngang nhìn bầu trời đầy sao cam kết, “Nếu có phụ lòng, nhất định Bạch Tử Hàm ta sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh chết không từ tế.”

Nghe lời này, Trang Như Mộng tựa vào trong lòng Bạch Tử Hàm an tâm ngủ thiếp đi, mấy tháng này nàng thật sự quá mệt mỏi, hiện tại có một bả vai để dựa vào, thật tốt. . . . .

Bạch Tử Hàm hành động rất nhanh, chuyện năm mới bận bịu còn chưa xử lý xong, liền xin Bạch phu nhân đi đến Trang phủ cầu hôn, Lúc hai đứa còn nhỏ Bạch phu nhân đã có suy nghĩ đã thân lại càng thêm thân, cộng thêm lúc đó Hầu gia cũng không phản đối, cho nên lần này Bạch Tử Hàm nhắc tới tất nhiên là vô cùng thuận lợi.

Từ lúc chuyện tam phòng bị đuổi khỏi Trang phủ, cả ngày Trang lão phu nhân luôn đóng cửa niệm Phật ở trong phòng, cho nên hôn sự của Trang Như Mộng cũng chỉ hỏi tượng trưng nàng một câu cho có rồi cứ theo đó mà quyết định. Tuy trao đổi thiếp canh (ghi ngày giờ tháng sinh đẻ), nhưng bởi vì Trang Như Mộng còn chưa cập kê, cho nên tất nhiên hôn lễ chính thức được định sau vài năm. Vốn Hầu Gia còn không vui vì chuyện này, nhưng dưới sự cầu xin của hai nữu tử, rốt cuộc vẫn đồng ý với cửa hôn sự này.

Sau khi Tấn vương nghe được tin tức này, trong Tấn vương phủ đang được giăng đèn kết hoa chuẩn bị nghênh đón nữ chủ nhân đến phủ ba ngày sau. Năm trước, Tấn vương đã cầu hôn tiểu thư chính thất trong tướng phủ của Hữu thừa tướng, mặc dù cảm thấy thú vị với tiểu cô nương Trang phủ đã gặp mấy lần, nhưng thân ở hoàng gia, có vài người có một số chuyện nhất định chỉ có thể bỏ qua. Vì vậy ngọc bội đã lấy đi lúc đầu từ Trang Như Mộng, được đưa sang kèm theo quà tặng chúc mừng đến Trang phủ, Tấn vương cũng cưới về thê tử có lợi với vị trí hẳn muốn mưu.

Lúc Trang Như Mộng nhận được ngọc bội, tuy thoáng giật mình, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Vươn tay cầm lên các kiểu hoa văn hà bao nàng định làm cho Bạch Tử Hàm, nghĩ không lâu sau đó học viện sẽ bắt đầu nhập học, đến lúc đó nàng có thể ngày ngày nhìn thấy Bạch Tử Hàm và Bạch Vi, khóe miệng của nàng không nhịn khẽ giương nhẹ.

Chỉ mong đời này vui vẻ bình an khoẻ mạnh, không ưu phiền.

--- -----oOHoànOo-----

Tác giả có lời muốn nói:

Chính văn đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã ủng hộ từ đầu.

...

Đôi lời của editor:

Thật sự khi edit truyện này, mình đã mong chờ một cái kết viên mãn, nam cường nữ cường. Tuy có kết viên mãn, nhưng thật tiếc khi tác giả chọn nam 9 là BTH. Nói thật, trong lòng mình thầm nghĩ (thầm chửi), nếu đã nghĩ ra một câu chuyện trùng sinh như thế, sao lại không liên tưởng cho trọn “nhất sinh nhất thế nhất song hành” như nam 9 có thể hiểu được và chia sẻ những gánh nặng trên vai nữ 9, dùng hết sự dịu dàng của mình đánh đổi lấy nụ cười của giai nhân, hai người sóng vai nhau cùng chiêm đoạt mưu vị, cùng sóng vai đứng trên cao hay buông bỏ ngôi vị vì nụ cười lệ sầu của giai nhân mà sóng vai tiêu dao nhân nhã. Thật sự rất nuối tiếc, nhưng cũng rất thực tế.

Thật ra, mình cũng có ý định, viết một đoạn ngắn về ý tưởng trên nhằm giải tỏa nỗi tiếc hận của mình, nhưng sau khi suy nghĩ, mình quyết định không viết vì đôi khi tác giả viết thế là có ý riêng của họ. Đôi khi cũng không nên ảo tưởng nhiều quá.

Cảm ơn các bạn đã đọc, cũng cảm ơn những bạn đọc đã theo mình từ đầu truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tán Công Ngược Thành Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.